

ምዕራፍ አሥራ ሰባት

ጧሎም ባለው ክፍል ውስጥ የሲጋራ፣ የጫማና የአባራ ሽታ የጠበቃውን አፍንጫ እያረገ ደጋግሞ ያስገባል። ናፖሊዮን ከአባራው ወንበር ላይ በፀጥታ ተቀምጦ ሲጋራውን ያጨሳል።

“ናፖሊዮን!”

“እህ...”

“ተካልኝ ባልቻ የሚባል ስም ከዚህ ቀደም ስምተህ ታውቃለህ?”

“አላውቅም”

“እስኪ ደጋግመህ አስብ”

“ማሰብ ትቻለሁ አልኩህ አክ”

“ተካልኝ ባልቻ ማን እንደሆነ ታውቃለህ?”

“አላውቅም”

“ያቆሳልከው የፊናንስ ፖሊስ እክ ነው”

ናፖሊዮን በግደለሽነት ትከሻውን ሰበቀ።

“ቆሰላኛው ወደ አዲስ አበባ ለሀክምና ተልኮ ጻግማዊ ሚኒሊክ ሆስፒታል ተኝቶ ነበር...”

“ነበር?”

“አዎን፣ ነበር”

“አገኘኸው?”

“አላገኘሁትም፤ እኔ አዲስ አበባ በገባሁበት ቀን እርሱ ከሆስፒታሉ ወጣ”

“አድራሻውን ማግኘት አልቻልኩም?”

“አድራሻውን አግኝቼዋለሁ። ሰውዬውን ግን ማግኘት አልቻልኩም። በነገራችን ላይ የመኖሪያ ሰፈሩ ራጉኤል አካባቢ ነው። በዚያ አካባቢ ከምታውቃቸው ሰዎች አንዱ ይሆን?”

በባዶው ብሬ ላይ የተቀመጠው ስልክ መጫህ ጀመረ። ጠበቃው የናፖሊዮንን ዐይኖች እያየ ግራ በመጋባት ቢጠብቅም ናፖሊዮን ስልኩን ለማንሳት ምንም አይነት እንቅስቃሴ አላሳየም። ስልኩ ለሁንም ደጋግሞ መጥራቱን ቀጠለ።

ጠበቃው ስልኩን ለማንሳት ከመቀመጫው ሲንቀሳቀስ ናፖሊዮን በአለበት ረገቶ እንዲቀመጥ በእጁ ምልክት አሳየው። “ተው!”

ጠበቃው ሽምቅቅ አለና ባለበት ረጋ።

“በጀ ምን ነበር ያልከው?”

ግራ የተጋባው ጠበቃ አንድ ጊዜ ወደ ስልኩ እንደገናም ወደ ናፖሊዮን ገልጦላል አለና “እ... አዎን በራጉኤል አካባቢ የምታውቀው ሰው አለ?” ሲል ጠየቀው።

“የለም”

ናፖሊዮን በሚያሳየው ግድ የሰሸነት ጠበቃው በአንድ ጉዳይ እርግጠኛ ወደመሆን ተቃረበ። ሰነዱ በቆሰለው ፖሊስ እጅ የለም።

“ሰማ ናፖሊዮን፣ በገዛ ህይወትህ በመጣ ጉዳይ እንዴት ግድየለሽ እንደሆንክ ሊገባኝ አልቻለም። ቀንና ሌሊት የምጮው፣ ከአዲስ አበባ አሰባ፣ ከአሰባ አዲስ አበባ... ራጉኤል ጄኔ ቁልቁል ለማን ስል ይመስልሃል?” ሲል እጆቹን እያወናጨፈ የተሰላጩ መሰለ።

ናፖሊዮን የዐይኑን መስኮቶች አጥብቦ በትዝብትና በንቀት ሲመለከተው ቆይቶ “ሀ ... ለኔ ስትል ነው?” ሲል በምጻት ፈገግ አለ።

ጠበቃው ናፖሊዮን ሚስጥሩን ያወቀበት ስለመሰለው ደነገጠ። የተሰማውን የህፍረት ስሜት ለመደበቅም ኪዳኔን እየደባበሰ ሲጋራና ኩብራት አውጥቶ ትምባሆውን ለከሰ።

“በርግጥ ለኔ ስትል ነው?” ናፖሊዮን ፊቱን አጨፈገገና ደግሞ ጠየቀው።

ጠበቃው የናፖሊዮንን ገጽታ አልወደደውም። ክፍሉን በተጨማሪ ዐይኖቹ እያማተረ ከፋ ሲደርስ ቢቸል የማምለጫ መንገድ ያመቻች ጀመር። ገርቦብ ብላ ከተከፈተችው መስኮት በቀር በሩ ከውስጥ እንደተቀረቀረ ነው። “ማለቱ... በጥረቴና በሙያ ችሎታዬ ልታደጋቸው ከምርጥላቸው ነፍሶች አንዱ የእንተም ነች። ልትተባበረኝ እኮ ይገባል ናፒ በዚች የመጨረሻ ሰዓት እጅና ጓንት ሆነን ካልበራን ውጤቱ ምን ሊሆን እንደሚችል መገመት መቻል አለብህ” አለ ገርቦብ ያለችውን መስኮት ደጋግሞ እየቃኘ።

“ውጤቱ ምን ይሁን ምን አያገባኝም። የምትጮው የኔን ነፍስ ለማትረፍ ብለህ ከሆነ ደግሞ ጅሃም መግባት ትችላለህ! ሞትን የምፈራ ሰው አይደለሁም። ሞት ለኔ ምን ማለት እንደሆነ ታውቃለህ? ከምጠላው ብርሃን መገለገል፤ በምወደው የጨለማ እቅፍ ውስጥ ለዘለዓለሙ ማንቀሳሩት ማለት ነው።”

“አትላት ናፖሊዮን፤ ብርሃን እውነት፣ ብርሃን ፍቅር፣ ብርሃን ተስፋ ነው። እባክህን ተስፋ አትቀረጥ! በማንኛውም ጤነኛ አዕምሮ ባለው ሰው አስተሳሰብ ብርሃን ህይወት ነው ናፒ”

ናፖሊዮን በምጽት ፈገገ አለ። ብርሃን አውነት፣ ብርሃን ፍቅር፣ ብርሃን ተስፋ... ብርሃን ሀይወት ነው ያልከኝን ደላላ ነህ አቶ ጠበቃ! ይህን ካንት አንደበት ሰሎጣ እንደምታላግጥብኝ እየተሰማኝ ነው። ደግሞ ጤነኛ አእምሮ የለህም ስትል ነው የሰማሁትን እንደጠር ሰንጥቆ በሚገባ ከቶ አስተያየት ተመለከተው።

“እንደዚያ ማለቱ ሳይሆን... ናፒ...”

“ሃ ሃ ሃ... ሃሃሃ... እም... ብርሃን ሀይወት ነው አልከኝ እንጂ! ... ይህን ሂደት ላሳደከው በግ ንገረው... ብርሃን ሞት ነው!”

ጠበቃው በጄ የያዘውን ሲጋራ ወርውሮ ረገጠና ጣቶቹን ደጋግሞ አፋተጋቸው “ይሁን ናፒ ... የምትለው ሁሉ ትክክል ነው። ይሁንና አሁን ለውዝግብ ጊዜ የለንም”

“አውቃለሁ፤ ከዚህ በኋላ ያለው ጉዳይ የሚፈታው በጥቂት የጥይት አረሮች ብቻ ነው። በዚህ ወንዶች ብቻ በሚፈቱት ችግር ውስጥ ላትሆን አንጠልጥለህ የምትገባበት ምክንያት አልተገለጸልኝም”

ጠበቃው አገጫን በመጻፉ አስደግፎ ማሰብ ጀመረ። ሰነዱ ያለው በትክክል በናፖሊዮን እጅ ነው። ግን ለምን ዓላማ? አወጣ አወረደ፤ ሊያጠግበው የሚችል መልስ አላገኘም። እናም ጭክን አለና “ናፒ ሰነዱ ያለው በእንተ እጅ ነው!” አለው ።

ናፖሊዮን እጆቹን አጣምሮ በዝምታ ሲመለከተው ቆየና በቅሬታ ፈገግ አለ። “ይልቅ እኔ አንድ አውነት ልንገርህ የለየሁ እብድ አንተ ነህ!” አለው ፈገግታው ወደ ቁጣ እየተቀየረ። ጠበቃው ስሜቱን ለመረዳት ዐይኑን ሳያረግብ አፍጥጦ ተመለከተው። “ሰነዱ ያለው በእጅህ ነው?” ናፖሊዮን በመገረምና ግራ በመጋባት የተበለጠጡ ዐይኖቹን ዐይኑ ላይ እንደተከለ ይመለከተው ጀመር።

“አልተሳሳትኩም ናፒ!”

“እንዴት ያለኸው የመንዝ በግ ነህ ጃል?”

ጠበቃው በያዘው መስመር ጸንቶ ለመግፋት ወሰነ። “ናፒ፤ ይልቅ ባንድ ነገር እንሰማማ ... ስንት ልትሸጥልኝ ትችላለህ?”

“ምን?”

“በእጅህ ያለውን ሰነድ! ድብብቆቹን ሁሉ ትተን በጥጋው ላይ ብቻ እንጋገር።”

“በጭንቅላትህ ውስጥ ምን እንዳለ ሊገለጽልኝ አልቻለም... ወይንስ ልታሳብደኝ ትፈልጋለህ?”

“ሰነዱ በቆሰለው ፖሊስ እጅ አንደሌለ እርግጠኛ ነኝ። በደህንነቶችና በወንጀል ምርመራ ፖሊሶች እጅም አልገዛ”

“ምን ግብረኛ አለህ?”

“ይህን ጉዳይ ለማግራት አዳለ አበባ ወንጀል ምርመራ ቢር ሂጅ ነበር...” ናፖሊዮን እግሮቹን ከስቀለበት ጠረጓዛ በፍጥነት አውርዶ በመቆም ጠበቃው ላይ ቁልቁል አፈጠጠበት “እብድ ነህ?”

ጠበቃው በድንጋጤ የተበለጠጡ ዐይኖቹን ሽቅብ ሰቅሎ “ናፒ ትዕግስት ይኑርህ...” እያለ ተንተብተብ። “ይህን ብቻ ንገረኝ እብድ ነህ?”

ከፊት ለፊቱ ዛፍ አክሎ የቆመውን የናፖሊዮንን ግዝፈት ሲመለከት በርሱና በናፖሊዮን መካከል ያለው ልዩነት በጎልያድና በዳዊት መካከል የነበረውን ልዩነት አስታወሰው። “ናፒ... ናፖሊዮን የኔ ወንጀል ምርመራ ጸ/ቤት መሄድ ከሰነዱ ጋር በተያያዘ ጉዳይ አይደለም... የመኪናዬ መብራቶች ስለተሰረቁብኝ ለማመልከት ነበር እና ስጋት አይጣህ...”

ናፖሊዮን በንዴት የተወጣጠረ ሰውነቱን ዘና አድርጎ በረዥሙ ተነፈሰ። ጠበቃው የተፈጠረው ውጥረት መርዝቱን እንዳረጋገጠ ድፍረት ተሰማው። እናም “ናፒ... በእጅህ ሊያዝከው ሰነድ ሃያ ሺ ብር ልክፈለህ!” አለው። የቀኝ እጁን ጣቶች ብር እንደሚቆጥር አይነት እርስ በእርስ እያፋተገ።

“ሃያ ሺ ብር?” ናፖሊዮን በማድነት አፏጨ።

“አዎን ሃያ ሺ ብር ናፒ... በርግጥም ቀላል ገንዘብ አይደለም” የጠበቃው ተስፋ በውስጡ ማንሠራራት ጀመረች።

“ሃያ ሺ ብር? ሃሃሃሃ... አላነሰም?” አለው በምጽት እንደፈገገ።

“ጥሩ ሠላሳ ሺ...”

ናፖሊዮን አልመለሰለትም።

“ናፖሊዮን አጥብቀህ አስብ... መቼም መቻ ቢሆን በእጅህ ሊገባ የማይችል ገንዘብ ነው። ወጣትና ብሩህ የሀይወት ተስፋ ያለህ ሰው ነህ። በእያንዳንዱ ደቂቃ ነፍሴህን በጥርስህ አንጠልጥለህ ከአደጋ ጋር እንደተጋፈጥክ ከመኖር ይህ ገንዘብ ለዘላለሙ ነፃ ሊያወጣህ እንደሚችል አትዘንጋ” ጠበቃው የናፖሊዮንን ግትርነት ለመርታት ምላሱን እንደተልባ ያንጣጣ ጀመር። ናፖሊዮን ግን በምጽት እየፈገገ በመገረም ከመስማት በቀር ምንም አልተናገረም።

“መልካም የመጨረሻውን ክፍል ላላውቅህ ... ሃምሳ ሺ ብር
ሃሬውን ቸክ ልፈርምህ እችላለሁ”

ናፖሊዮን ድንገት ከፍሉ እስኪንቀጠቀጥ ድረስ ይስቅ ጀመር።
የጠበቃው ድንጋጤ እየጨመረ የልብ ምቱ እየፈጠነ ሂደቱ
ከተቀመጠበት በፍጥነት ተነስቶም የናፖሊዮንን ከንድ ጭምድ
አድርጎ ያዘ። “ናፒ... አንድ እውነት ማወቅ አለብህ...” የወንጀል
ምርመራ ፖሊሶች ማንነቱን እንዳወቁና የቀራቸው ነገር ቢኖር ያለበትን
ቦታ መፈለግ ብቻ መሆኑን ሊነግረው አሰበ።

ናፖሊዮን ግን ቀድሞት ሳቱን አቁም ግምብሩን ቋጥሮ የዐይኑን
መስኮቶች አጠበቀና “ለመሆኑ አንተ ስንት ታገኝበታለህ?” ሲል
ጠየቀው።

“ምናልባት እጥፍ!” ጠበቃው መልስ ለመስጠት ጊዜ
አልወሰደበትም።

ናፖሊዮን በፍጥነት ሽጉጡን ከሽገጡ ሥር መገዘ። ካቀበለ
በኋላ የጠበቃውን የሸሚዝ ኮሌታዎች ጨምሮ ዐይኑ ላይ
አነጣጠረበት። “ውሻ! ለአንድ ቀን ታማኝነት እንኳን የማትበቃ የሰው
ቁራ! አቶ መንገሻ አንድ ቀን እንደምትሸጠን ምንጊዜም
እንደተጠራጠሩ ነበር ... ምክንያታቸው የገላጃ ግን ገና አሁን ነው ...
አንተ እሳማ! ሳታሰባኝ እበላለሁ!” አለ የሽጉጡን አፈሙዝ ወደ
ዐይኑ እያሰጠጋ። ዐይኖቹ ፈጠረዋል ደምጹ ይንቀጠቀጣል።

“ና ...ናፒ የንጹህ ሰው ደም አታናሰሰ...”
“ንጹህ ሰው? አንተ?”
“ናፒ... በቃ ሁሉንም ነገር እንዳልነበር አድርገህ እርሳው”

ናፖሊዮን ምራቁን ጢቅ ብሎ ፊቱ ላይ ተፋብኛና አንገቱን
ጨምሮ በያዘው እጁ ገፍትሮ ከግድግዳ ጋር አላተመው። “ውጣ!
ውጣ! አንተ የሰው ሽል!”

ጠበቃው እውነት አልመሰለውም። ከእጁ የወደቀውን የመኪና
ቁልፍ በዳሰሳ ፈልጎ ካሳ በኋላ በፍቱ እየሮጠ ከግቢው ወጣ።
ጫን ጫን እየተነፈሰ መኪናው ውስጥ ከገባ በኋላም ሞተሯን ቀስቅሶ
ተፈተለ። አይምሮው ግን ድንጋጤውን እየረጋጋ ያሰብ ነበር። አሁን
ባንድ ነገር ፍጹም እርግጠኛ ነው። ሰነዱ በናፖሊዮን እጅ አይደለም፤
በዚያ የተረገመ ቁስለኛ ፖሊስ እጅ ነው። ምን ሊያደርግበት?
የሚለውን የገዛ አዕምሮው የወለደውን ጥያቄ ግን አንድ ሺ ሌሊቶች
ተጋደሞ ቢያሰብና ቢያሰላሰል እንኳን መመለስ እንደማይችል
አምኗል።

የመጨረሻ እድሉን ለመጥክር የመኪናውን መሬት ወደ ቀኝ
በማክር በሰንጋተራ በኩል የተከለሰሁትን አቅጣጫ ይህ ወደ
ራጉኤል ተፈተለ።

*** **

ሀይለኛ ገናብ የሀንገውን መስተዋት እያጠበ ቀልቀል
ይወርዳል። የአሰመጨና ላኪ ድርጅቱን ቢሮ ቅዝቃዜ ለመከላከል
የተለከሰው ማሞቂያ ከጠረጴዛው እግር ሥር ተቀምጧል። መንገሻ
የኔህ በእጃቸው የያዙት ፒፓ ጭሰ ሽቅብ ቀጥ ብሎ ይወጣል።
በእድሜያቸው ላይ አሥር አመት ጨምረው የሰነብቱ ይመስል
የፈታቸው ቆዳ ይበልጥ ተሸብሸቧል። በዐይኖቻቸው ውስጥ ያፈጥ
የነበረው በራስ የመተማመንና ያልበገር ባይነት ስሜትም መክሰም
ጀምሯል።

ጠበቃው ግምብሩን ቅጭም እንዳደረገ አጠገባቸው ካለ ወንበር
ላይ ተቀምጧል። በአንጻሩ በርሱ ገጽ ላይ የድል አድራጊነትና
የአሸናፊነት ስሜት ይታያል። ሁለቱም እንደተፋጠጡ ለረዥም ጊዜ
በገምታ በመቆየታቸው በቢሮው ውስጥ ሃይለኛ ውጥረት ተፈጥሯል።

“ሰነዱ በእጄ የገባው ገና ትላንትና ነው! ከአሥራ አምስት ቀን
እልህ አሰጨራሽና ፈታኝ ፍጫ በኋላ...” አለ ጠበቃው ያጠላለፋቸውን
የሁለት እጆቹን አውራ ጣቶች እያሸከረከረ።

መንገሻ የመገረም፤ የመደለትም ይሁን የመደናገጥ ስሜት
ሳያሳይ ተስፋ የቆረጡ ዐይኖቻቸውን እያቀለጨለጨ በገምታ
ተመለከቱት።

“ምን ያህል ዋጋ እንዳወጣሁበት ብናገር በዚህ ምድር ላይ
ሊያምኝ የሚችል ሰው ቢኖር ሰነዱን የገዛሁት ሰው ብቻ ነው”

መንገሻ ራሳቸውን በአምንታ ነቀነቱ። “በአንድ ሺ ስለታም
ሰይፍ የታጠቁ ዘቦች ከሚጠበቅ የሳጥናኤል ዙፋን ላይ የወርቅ ዘውድ
እንደመሰረቅ የሚቆጠር ታላቅ ጀብድ ነው የፈጸምኩት ጌታዬ”

“በዚህ ሁሉ ድካም ከኔ የምትፈልገው ወርታ ምን ያህል
ነው?” መንገሻ ጠበቃው ቢሯቸው ከገባበት ጊዜ ጀምሮ ለሁለተኛ ጊዜ
ተናገሩ።

"ይህ እንኳን በጣም አስቸጋሪ ጥያቄ ይመስለኛል ጌታዬ ... ያለ የሌላ ንብረት ሁሉ በዚህ ሰነድ ግዥ ላይ ውሏል። በከፍተኛ የወንጀል ጉዳይ ውስጥ እጆቼ ተነክረዋል። እርግጠኛ ነኝ ሰነዱን መለውጫ በማይገኝለት አንድ ህይወት ነው የገዛሁት እና... ጥያቄዬ የሚከብድዎ ይመስለኛል" አለ ዐይኖቹን ከዐይኖቻቸው እያሸሸ።

መንገሻ ከውስጥ ያፈናቸው አላህና ንዴት ገንፍሎ እንዳይወጣ እየታገሉ "እኮ ምን ያህል እንደምትጠይቅ ንገረኝ!" አሉት።

ጠበቃው ሁኔታቸውን ሲመለከት ከሞት ጋር የተፋጠጠ መሰለው። የተሸበሸበ ቆዳቸውን፣ በጎደጎዱት የዐይኖቻቸው ኩሬ አፋፍ ላይ የተገጠለጠሉትን ዐይኖቻቸውን፣ የደረቁ ከንፈሮቻቸውን ማየት ቀፈረው። የሚንቀጠቀጠው ደምጻቸው መቃብር እየፈነቀለ እንደሚወጣ ድምጽ አሸበረው።

"በህይወቴ የገዛሁትን ሰነድ በምን ልለውጠው እንደምችል መገመት ያቅትዎታል?"

"በቀጥተኛ አማርኛ ምን እንደምትፈልግ አሰረዳኝ!"

ጠበቃው ከኪሶ የሲጋራ ጋኮ አውጥቶ እንድ ፍሬ ወሰደና አቀጣጠለ። በዐይኖቹ መንገሻን እየሰረቀ ያያቸዋል። በመጨረሻ ደቂቃ ድፍረት በማጣቱ የእጁ ጣቶች መንቀጥቀጥ ልቡ በፍጥነት መምታት ጀምሯል። ለረጅም ጊዜ በዝምታ ሲያሰብ ቆየና "ይህና በህይወቴና በመላው ንብረቴ የገዛሁትን ሰነድ ለእርሶ በምን ያህል እንደምለቅልም ስገምት እጅግም ብዙ እንዳልጠየኩዎት እገምታለሁ..."

"ምን ያህል ትፈልጋለህ?" መንገሻ ድንገት ከጣራ በላይ ጮኹ።

"እ ... አብነትን ምን ያህል እንደምወዳት ያውቃሉ?"

"ይህ ለወደድካት ሴት አባት የሚቀርብ ጥያቄ አይደለም"

"ጥሩ... እንግዲያውስ በኔ ግምት በሁለት ጉዳዮች ላይ ብንሰማ ሁሉም ነገር መስተካከል የሚችል ይመስለኛል..."

"አንደኛ" አሉ መንገሻ እየተቆጠሰ።

"አንደኛ፣ አብነትን እንዳገባ ሁኔታዎችን ሁሉ ያመቻቻሉ!"

"ሁለተኛስ?"

"ሁለተኛም... ጋብቻችን ከመፈጸሙ በፊት ድርጅቱንና የድርጅቱ ንብረት የሆነውን የመጨረሻ ሽራሬ ሣንቲም ሳይቀር በሰጠታ ያበረኩታልኛል!"

መንገሻ ከመቀመጫቸው ተረፍጥረው በመነሳት በጠበቃው ላይ ቁልቁል አፈጠጡበት። ፀጉራቸው ቀጥ ብሎ ቆገሏል የተገጠለጠለት ዐይኖቻቸው ደም አርገዘዋል። ከንፈራቸው ይንተጠተጣል። ከአንደበታቸው የወጣ ቃል ግን አልነበረም።

ጠበቃውም ፈጥኖ ተነሳና ቆመ። ከፊት ለፊቱ የቆመው ሞት ጉርፎውን አንቆ እንዳይዘው የሰጋ ያህል ወደ ጓላው በማፈገፈግ በመካከላቸው ያለውን ርቀት አሰፋው።

"ይቀመጡ ጌታዬ..." እያለም በደንገጠ ገጹ ላይ አስቂኝ የሚያስመስለውን ፈገገታ ለማሳየት ሞከረ።

"አላግ ነህ! ለሆድህ ታግኝነትህን የሸጥክ ከንቱ!" ጥርሶቻቸውን ደጋገሙና አፋጩ።

"አይቆጡ ጌታዬ ስህተት የሠራሁ አልመስለኝም። እዩ... አብረን በሠራገባቸው ዐመታት ውስጥ ስለራስዎ የህይወት ታሪክ አጫውተውኛል። እና በዚያ ታሪክዎ ውስጥ ምንጊዜም ከህሊናዬ የማይጠፋ አንድ ነገር ይታወሰኛል። ከሽማግሌው ጣልያኖዊ ጋር ያሳለፏቸው ትዕግስት አሰጪራሽ የመጨረሻዎቼ አመታት! ህይወት የህይወት ጥያቄ ነች። ነገር ያሉኝ? ሰው ሆኖ የመኖር ወይም ያለመኖር ፈተና? ያንን ታሪክ ሲነገሩኝ ልቤ በሰሩት ስራ ፈረደልዎት እንጂ አልፈረደብዎትም። ለምን? እንዳሉትም ህይወት የህይወት ጥያቄ ነበረችና። እና ለምን ዛሬ በኔ ይበላግላሉ? እኔም ዛሬ ልክ ያኔ እርሶ የነበረዎት የማይገና ትልቅ የመሆን ወኔ ነፍሴን ወጥሮ ያስጨንቃታል... መተንፈስ መቻል አለብኝ ጌታዬ!" ገጹ በድል አድራጊነት ፈክቷል። መንገሻ የጠየቃቸውን ሁሉ ሰጥተው ነፍሳቸውን ማትረፍ እንደሚመርጡ ቅንጣት ያህል ባለመጠራጠሩ፣ የድርጅቱን በሚለዩን ብሮች የሚገመት ሀብት ብዙም ሳይቆይ በደረት ኪሶ እንዳስቀመጠው የብር በርሳው የራሱ ያደርጋል።

"ክፍሉን ለቀህላኝ ልትወጣ ትችላለህ?" መንገሻ ሀውልት መስለው ከቆሙበት ጮኹ።

"በሚገባ እንጂ ጌታዬ... መልስዎን የሚያላውቁበትን ጊዜ ብቻ ይንገሩኝ"

"አንድ ወር!"

"አሥራ አምስት ቀን ይበቃል!"

መንገሻ ከብዙ ቆይታ በኋላ በእሸታ ራሳቸውን ወዘወዘ።

“ባንድ ሌላ ጉዳይ ላይ ደግሞ ሳበጠትቅዎት እረጋጋለሁ። ሀይወትን ለማስጠፋት ወይም እኔን በማሳፈገና በማስገደድ ሰነዱን ከእጄ ለማግኘት እንዳይሞክሩ። በእህዳዊ ግንኙነቶቹም አይነት አደጋ በደረሰ በማግኘት ሰንት ውስጥ ሰነዱ ፖሊሶች እጅ የሚገባበት መንገድ ሁሉ ተመቻችቷል። እና ለደርሰ የሚችለውን ችግር በቅድሚያ እንዲያውቁት ይሁን፤ ጤና ይስጥልኝ” አለና ጠረጴዛው ላይ አስቀምጦት የነበረውን ቦርሣ እንስቶ እየተቆናጠረ ከፍሉን ለቆ ወጣ።

“ከትቢያ ወደ ትቢያ!” ጠበቃው የቢሮውን በር ዘግቶ እንደወጣ ከአቶ መንገሻ እንደሰጠ የወጣው ቃል ክባር ህመጃመሪያ ቀስ ብለው-1 እየቆዩ ግን ከፍሉ አስኪንቀጠቀጥ ድረስ መሳቅ ጀመሩ። በሀይወታቸው ለመጨረሻ ጊዜ ያለቀሱት መች እንደሆነ ትዝ አይላቸውም። አሁን ግን የእንባ ጠበቃዎች ጉንጭቻቸው ላይ ነጠሩ። እየሳቀ የሚያለቅስ አረጋጭ ፊት! ከጥቂት ቆይታ በኋላ አዛውንቱ ጎጠና ቤት ሂደው ፊታቸውን ታጠቡ። ቁጣውና እልህ ትንሽ በረድ ብሎላቸዋል። ወዲያውኑ መኪናቸውን አስከትው በዝግታ ወደ መኖሪያ ቤታቸው አዘገጡ።

አብነት እናቷ ለጠበቃ ወደ ከፍላ ሀገር በላሄዱ ለአባቷ ምግብ ለማዘጋጀት ማድቢት ውስጥ ተፍ ተፍ በማለት ላይ ሳለች አባቷ እንደሚፈልጓት ስለተነገራት ፒጃግዋን እየጎተተች ወደ ሰፊው ሳሉን አመራች።

መንገሻ ትልቁ ሶፋ ላይ ካፕርታቸውን እንደሰበሱ አግራቸውን አጣጥረው ኩርምት ብለው ተቀምጠዋል። ስትገባ በእጃቸው ምልክት ስላላዩዋት አጠገባቸው ካለው ሶፋ ላይ ተቀመጠች። ከገጽታቸው መካከል አንድ ክፉ ነገር እንደአጋጠማቸው ለመገመት ችላለች። ነፍስ አውቃ የአባቷን ግንኙነት ከለዩችበት ጊዜ ጀምሮ እንደዚያ ተሸግቀው ያየችበት ጊዜ ትዝ አይላትም።

- “አብነት...”
- “አቤት”
- “ተሸንፍን”
- “አልገባኝም አባባ...”
- “የፈራሽው ነገር ደርሷል። ሰነዱ በጠበቃው እጅ ገብቷል!”

ከበረዶ የቀዘቀዘ እንደ ነገር ሆኗ ውስጥ ሲላወስዩ አንሳ በጭንቅላቷ ውስጥ ማዕበል እንደሚገጠው ወቅያኖስ ሲተራመስ ታወቃት። ዐይኖቿ የሚያዩት ብርሃን ደበዘበባት።

“ሰነዱ በእጅ እንደገባ እንደ ካስ እየከጠረ ይጫወትብናል” ክር ያልሸው? ትክክል ገምተላል” የሚናገረው አፋቸው ብቻ እንጂ መላው ሰውነታቸው ከእንቅስቃሴ ውጭ ነው።

“በሰነዱ ልዋጭ የጠየቀው ምንድነው?” አለች አብነት ከንፈሯ እየተንቀጠቀጠ።

“መጠየቅ የሚችለውን የመጨረሻ ጥያቄ ነው የጠየቀው። አንቺንና ጠቅላላ የድርጅቱን ንብረት! በአንድ ጠጠር ሁለት ወፍ እንዲሉ ያለኝን ሁሉ ሊነጥቀኝ ታጥቋል።”

“ከመጀመሪያ ክር የተሳሳተከው-1 በአሳት እየተጫወትክ እንደነበር ደጋግሜ ነግራለሁ-1/ አስጠንቅቄሃለሁ...”

“አብነት! አሁን ስላለፈው ስህተት የምንወቃቀስበት ጊዜ አይደለም። በዚያ ጊዜ የነበረኝ የመጨረሻው አግራጭ ጠበቃው ብቻ ነበር። ወጣም ወረደ ጠበቃው አሸንፏል። አሁን ምን ማድረግ እንደሚገባን ብንነጋገር ይሻላል”

- “እንዴት አባባ?...” የአብነት ትንፋሽ መቆራረጥ ጀመረ።
- “ጥያቄውን መቀበሌን ወይም አለመቀበሌን እንዳሳውቀው የሰጠኝ የአሥራ አምስት ቀን እድሜ ብቻ ነው።”
- “ጥያቄውን ባትቀበልሰ?” አብነት መናገሯን እንጂ ምን እንደምትናገር እንኳን አታውቀውም! ሁሉም ነገር ተመሰቃቅሎባት ደንዝላለች።

መንገሻ በቅሪታ ፈገገ አሉ “ሰነዱን ለፖሊሶች ያስተላልፋል! ያኔ ድርጅቱና የኔም ሀይወት አበቃለት ማለት ነው።”

- “ጥያቄውን ባትቀበልሰ?”
- “አንቺን ያገባል! የአብነት አስመዋና ላኪ ድርጅት ቁልፍ ከመጨረሻዋ የሳንቲም ሽራሬ ጋር በሰጠታ ይቀርብለታል”
- “ባርባሪያን!” አለች የእልህ ሲቃ ጉሮሮዋን እያፈናት። ጥርሶቿን አፋጨችና ግንባሯን በምራት ቋጠረች።
- መንገሻ የፈቷን መለዋወጥና አልጓን ሲያስተውሉ ቆይተው በቅሪታ ፈገገ አሉ። ወንድ ሆና ተፈጥራ ቢሆን ከዚህ የችግር አዘቅት ውስጥ ባልገባሁም ክር አሉ በልባቸው።
- “እነዚህን ሁለት ምርጫዎች ልንዘል የምንችልበት ሌላ አግራጭ መንገድ የለም?”

- “ምንም!”
- “እና ምን አስባሃል?”
- “የጠየቀውን መረጃም!”

ከመቀመጫ ተረፍጥራ ተነሳችና ቆመች። ሰውነቷ ይንቀጠቀጣል፤ ትላልቅ ዐይኖቿ ረጠጠዋል። “ት... ትቀላጃለህ ለባዬ!” አለች በመከራ ከአንደበቷ ባፈናጠረቻቸው ቃላት።

መንገሽ በቅሬታ ራሳቸውን እየወዘወዘ ዝም አሏት። “ለዚያ የሰው ጭራቅ አላልፈህ ልትሰጠኝ? እጅና አግራን ጠፍረህ ወደ ሲሌል እንደወረወርከኝ እውቅ”

“ምርጫ የለኝም አብነት... በተከሰ ልውውጡ ምክንያት የሞተው ሻምበል ወገን የሆኑ ባለስልጣኖች ስጋዬን በጫጭቀው ነፍሴን ሲቀራመቷት እየተቅበዘበዙ ነው። የሰነዱ በእጃቸው መግባት የሚያስከትለው ጣጣ የሚጠናቀቀው የኔን ህይወት በመሰዋት ብቻ መሆኑን አትዘንገግ”

“አባዬ...”

“አብነት! ህይወቴ በእጆችሽ መዳፍ ውስጥ ነች። የአባትነት ውለታዬን የምትከፍይበት ሰዓት ቀርባለች። ውሳኔሽን ባንድ ሳምንት ጊዜ ውስጥ እንድታሳውቁኝ ይሁን” አሏት ከመቀመጫቸው ተነስተው። ቁመታቸው ያጠረ መሰላት። ቀጠን ያለው ሰውነታቸው ጭራሽ ጠውልጎ ታያት። በለሰሱት ሰፊ ስፖርት ውስጥ ብቅ ያለው ቀጭን እንገታቸው በሁለት እግሮቹ የቆመ ረዥም ኤሊ እንዳስመሰላቸው ታዘበች።

“አግራጭ የለም አልከኝ?” ከፈጠሙት ዐይኖቿ እንባ መዝነብ ጀመረ። የደሟ ኡደትም እየፈጠነ ሄደ።

መንገሽ ራሳቸውን በአዎንታ ነቀነቁክ

“በዙ ጊዜ ወንድ ልጅ ባለመውለድህ ስትፀፀት ሴት ሆኜ በመፈጠሬ ስትማረር ሰምቻለሁ። አሁን ግን ሴላ አግራጭ እንዳለ አላይሃለሁ... ጠበቃውን እንድለዋለሁ!” አለች በሚንቀጠቀጥ ድምጽ።

መንገሽ በቅሬታ ፈገግ አለ “አብነት!”

“ይህ ቃል ነው... እንድለዋለሁ! እንድለዋለሁ! ... እንድለዋለሁ!”

“አብነት...”

ረጅሙን ፒጃማቸውን ሰብሰባ የላሎኑን በር በሃይል ዘግታ ወጣች። የመኝታ ክፍሏን በር ከውስጥ ቆለፈችና አልጋዋ ላይ ዘፍ ብላ በመውደቅ ሰውነቷ እየተንዘፈዘፈ ማልቀስ ጀመረች። “ቻርሊ... እስከመቃብር ካንተው ጋር ነኝ! በኩላህ የቆምኩበት ምድር ይከፋኝ!” የሚለው የገዛ ቃል በምድረ-በዳ ብቻውን እንደሚጮህ ቁራ ጭንቅላቷ ውስጥ አንቋረረ።

አንደበቷ እየደጋገመ እንድለዋለሁ! እንድለዋለሁ! እንድለዋለሁ! ይላል። አዕምሮቿ ግን ግሰብ አቶጋል። ባራቴም ግሊግን ወለግ! ባራቴም ግሊግን ሲዘለል የማይቻል እሾግ የብረት አጥር! በያትጣጫው ካፈጠጠባት አደጋ ራሷን ለመሰወር ጭንቅላቷን በአሸዋ ውስጥ እንደምትቀብር ሰንን የደረበችውን ጋሊ አንስታ ተከናወኝና ራሽች “አምላኬ እባክህ እርጻኝ!”

እንቅልፍ ባይደረግም ስትወራጭ ያደረግበት ሌሊት በብርሃን ተሸንፎ ንጋት ሲገን የለበሰችውን ብርድ ልብስ ከላይዋ ወርውራ ተነሳችሁ ውሳኔዋን እንድታሳውቅ ከተሰጧት ሰባት ቀኖች አንደኛው አለፈሁ ፊቷን ታጥባ ሻይ ከቀመሰች በኋላ ቦርሳዋን እንጠልጥላ ወጣችሁ

ቤት መዋል አልፈለገችም። ወደ ሥራ መሄድም አላሰኛትም። ሌሊቱን ሙሉ አንድ ሺ አንድ አይነት ውስብስብ የሃሳብ ድርች ሲጠነጠኑት ያደረገውን አዕምሮዋን ለማሳረፍ ወደ ሰዓሊው ቤት መሄድ መረጠችሁ

ሠዓሊው ግቢው ውስጥ ይንጎራደድ ነበር። ዘወትር ይደርበው የነበረውን ካፖርት አልሰበሰም። በምትኩ ወይን ጠጅ ቀለም ያለው አዲስ ሽሚዝ ለብሰል። ከራባትም አስሯል። የሚያጎናረው ጠሙን ተላጭቶም ፀጉሩን በወጉ ተሰተካክሷል። እንዲህ አይነት ለውጥ በሰዓሊው ላይ ስታይ የመጀመሪያ ጊዜዋ ነው። በመገረም የፈጠቡ ዐይኖቿን እያንከባለላች ቆማ ታስተውለው ጀመርዋል

ገና ሲያያት “ምንው አቢ በጠዋት! ... ደህና?” አለና በሲጋት በሚቀሰጠው ዐይኖቿ መረመራት ።

ሥራ መግባት እንዳላሰኛትና ከርሱ ጋር ለመዋል እንደመጣች ስትነገረው በደስታ እየተፋነከነከ “በራሽ ቀይዋ ድንቢጥ! ዛሬ ቁርስ ከማዘጋጀት አዳንሽኝ” እያለ አወሰደችሁ።

የሚወደውን ከእንቁላል ጋር የተጠበሰ ስጋ ከሠራችላትና አብረው ከተመገቡ በኋላ ከመጠጥ መያዣው ትልቅ ቦርሳ ውስጥ የሺና ጠርሙስ አውጥቶ በብርጭቆው እየቀዳ መጠጣት ጀመረ።

“አስ እንደ ልጅነትሽ ዳግም በመንፈስ አንድ የሆንን መሰለኝ አቢ። ለንቺን ሥራ መሄድ እንዳስጠላሽ ሁሉ እኔም ዛሬ ከቤት መውጣት ቀርኛል” አላት በብርጭቆው ከቀዳው ሺና ውስጥ የምትንሳፈረውን የቡሽ ሽራፊ በትንሽ ጣቱ ለማውጣት እየታገለ።

ትክ ብላ ተመለከተችው። ፊቱ መብለዝ ጀምሯል፤ ዐይኖቿ ደፍርሰዋል፤ ጣቶቿ ይንቀጠቀጣሉ። በዚህ ከቀጠለ በአልኮል የተነሳ በቅርቡ ጉብቱን እንደሚተፋ ገመተኛና ከልቧ አዘነችላት።

“ስዕልህን አጠናቀቅህ እንደ ጋሽዬ...”

“የትን?”

“የደም ጎርፍ” የሚለውን አብሰትራክት?”

ግራ እንደገባው ዓይነት አፍጥጦ ሲመለከታት ቆየና “ስለል ላለመሥራት ከወሰንኩ ቆየሁ እኩ...” አላት የእጆቿን ጣቶች እያፍተለተለ።

“ምንው?” አለች አብሰት በተራዋ ግራ የተጋቡ ዐይኖቿን እያቀለጠጠችሁ

“የትንሿ ዓለሜ ብርሃን እየደበዘዘች ነው አቢ። በትልቁ ጨለማ ጸልመት ልትዋጥ ምንም አልቀራት። አንድ ቀን ስለል እሠራበት የነበረውን ቀለም የጠቀሰ ብሩሽ ወርውራ ቁጭ አልኩና አሰብኩ። ከየት ተነስቼ የት እንደረረስኩ የገዛ ህይወቴን መመርመር ያዘኩ። በዚያ ራሴን በረሳሁባቸው ዓመታት ውስጥ ለጥበቡ የጨመርኩት አዲስ ነገር፤ ለዓለም ያሳየሁት አዲስ ብርሃን ምን እንደሆነ መፈተሽ ጀመርኩ። ምንም የለም! ተራ ሰው ነኝ አቢ ...”

“ጋሼ!” በማለት ለኋን እንደያዘች ሮሽሽሁ ተሰፋ የቆረጠ ገጽታውን ስታይ እንባዋ ከውስጥ ይተናነቃት ጀመረ።

“የኔ የምላት ትንሿ ዓለሜ ተረት ነበረች። የኖርኳቸውም ዓመታት በሀገሩት ልብ ወለድ መጽሃፍት ውስጥ እንዳለች ህይወት ተረት ተረት የተጫወትኩባቸው የባከኑ ዓመታት ናቸው። በስዕሎቼና በሀዘብ ዐይኖች መካከል ያለው ርቀት በጣም ሰፊ ነው ... በዚህ እንኳን አልተከፋሁም። አሁን ግን የገዛ ሥራዎቼ ለራሴም ሚስጥር እየሆኑብኝ ተቸግሮ እንደነበር ልደብቅሽ አልፈልግም። ራሴን እያታለልኩ መሆኑን የተረዳሁት ከግይቼ ነበር። አየሽ በህይወትሽ ራሳሽን እያታለልሽ እንደመኖር ያለ የከፋ ወንጀል በራሳሽ ላይ ለመፈፀም አትችይም። ከእንቺ የምደብቀው ሚስጥር የለኝም አቢ ... የገዛ ሥራዎቼ ሃሳብ እየተደጠለቀብኝ መንፈሴን ቢያመሳቅለው መላእክት ከሰማይ ወርደው እንዲያብራሩልኝ መጸለይ ብቻ ነበር የቀረኝ። የጥበቡን ሚስጥር አውቄ ጫፍ ደርሻለሁ ባልከበት ሰዓት ምንም አለማውቅን አወኩት ... አሁን ይህን ጥያቄ ለምን ጠየቅሽኝ?” አለና ጭንቅላቱን በሁለት እጆቿ እንደያዘ አቀረቀረ።

“ጋሼ ... ከዚያ ሁሉ አድካሚና አሰልጅ ዓመታት በኋላ እንዴት ትሸንፋለህ?” ብሰጭትና እልህ በተቀላቀለበት ስሜት ሮሽሽበት።

"በዚያ ቀን የወረወርቱትን ብሩሽ ዛሬም እሳሳሁትም ... ባንድ ነገር ግን እርግጠኛ ነኝ አቢ ... አልተሸነፍኩም! እንደገና ወደ ፈረንሳይ ሄጄ የሰለጠኑ ጥናቱን እጀምራለሁ" አላት አንገቱን እንዳቀረቀረሁ

"እውነትህን ነው ጋሽዬ?"

"የምርዛ ራሴን እያታለልኩ መኖር አልችልም ... እስኪያው ግን አጠግለሁ"

በምፀት እየተቀበረው የሞላውን ሺና ባንድ ትንፋሽ አጋባው።

"ጋሽዬ... ግን ለምን ይህን መጠጥ የሚሉ ነገር እርግጥ አድርገህ አትተውም? እየጎዳህ እንደሆነ ይታወቅሃል?" አለች በልጅነቷ ግግርነት ታውቀው የነበረው ገጽታው በልዩ በማየቷ ከልቧ እያዘነች።

ካቀረቀረበት ቀና ብሎ የደፈረሱ ዐይኖቹን በመበልጠጥ ሲመለከታት ቆየና "ትቀልጃለሽ አብነት? እኔ ሰዎች ሁሉ ለምን አይጠጡም እያልኩ ሲደንቀኝ መጠጥ ተው ትይኛለሽ?" አላት በገዘጌታ ጭንቅላቱን እየወዘዘ በንዴት እየተንጨረጨረ።

"ታዲያ እንዲህ የምትሆነው ለምን ትጠግለህ ሰላላኩህ ነው?" አለችና ለንባዱ ግል አደረገች።

"አዎን አቢ ... በዚህ ምድር ላይ በጣም የሚያናድዱኝ ሰዎች ሰዎችን እንምክር የሚሉ ሰዎች ናቸው። ግጥሞች ነው የሚመስሉኝ ገረኞች። ራሳቸው ከእግር ጥፍር እስከ እፍንጫቸው ቀዳዳ ድረስ በችግር ባህር ተዘናቀው በሌሎች ላይ የሚያዩትን ጉድፍ ለመንቀስ ሲገጠራሩ ያናድዱኛል"

"እንዴ! ታዲያ እዚህ ድረስ አይበቃም?" አለችው አብነት ብሎታት ብላ።

"ይበቃል አቢ ሃሬ እኔን መጠጥ እንዳልጠግ ለመምክር እንዳልመጣሽ እርግጠኛ ነኝ... አንድ ችግር እንዳጋጠመሽ ደግሞ አልጠራጠርም... ልትነግሪኝ የምትፈልገው ነገር አለ..." አለና ድንገት አፈጠጠባት።

በውስጧ መቀጣጠል ጀምሮ የነበረውን ንዴት ለማብረድ በረዥሙ ተነፈሶችና ዝም አለች። ከሰዓሊው የምትደብቀው ሚስጥር የላትም። በተለይ አሁን ዓለም ፈቷን በዘረችባት እርቃድን የቆመች ያህል ሀፍረትና ብቸኝነት በሚያሸግቅቃት ሰዓት የሰዓሊውን አለሁልሽ ባይነት ከምንም ዓይነት ትፈልገዋለች።

"እንዳልከውም በችግር ላይ ነኝ። ከየት እንደምጀምርለሁ ደግሞ አላውቅም"

"ግድ የለም! ከመጨረሻው ጀምረሽ በመጀመሪያው ጨርሽው"

"ትቀልጃለህ ጋሽዬ?"

"አቢ! ስለፈጠረሽ ምን እንደሆንሽ ንገሪኝ!"

"ሀይወቴ ከፍተኛ አደጋ ላይ ነች..." ከመጨረሻው ጀመረችለች። የሀይወቷን ምስቅልቅል አፍረጥርግ አሜወተችው። ከአንድ አንገጠጋቢ የግጂ ጉዳይ በቀር የደበቀችው ምንም የለም።

የያዘውን ሲጋራ ዘንግተ እሳቱ እጁ ላይ እስኪጠፋ ድረስ በታሪኳ ተመስጦ ሲያዳምጣት ቆየ። ስትጨርስ ከእንቅልፉ እንደሰነገ ግይነት ራሱን ወዘወዘና የጠፋውን ሲጋራ እንደገና አቀጣጠለው። በጥልቅ በሚያስተውሉት ዐይኖቹ ለረዥም ጊዜ ሲመረምራት ቆይቶ "አንድ የደበቅሽኝ ሚስጥር አለ አብነት..." አላት።

በፍጥነት መምታት የጀመረ ልቧን ለማፈን በሁለት እጆቿ ደረቷን ተቆና ያዘች።

"ም ... ምንድ ነው?" አለችው በድንጋጤ የፈጠጡ ዐይኖቿን እያርገገጠች።

"እዝናለሁ አቢ! ትንሿን ቀይ ድንቢጥ በነበርሽ ጊዜ እንደምን ቅንና ንጹህ ልብ የነበረሽ ቅድስት ልጅ ነበርሽ? አሁን ግን በመንፈስሽ አድፈሽ በሰጋሽ ረከሰሽ እየሁሽ ... ውው! በጣም ተራርቀናል ግለት ነው አቢ? ሚስጥርሽን እንኳን ደበቅሽኝ!" አለና ራሱን በሀዘኔታ ነቅቶ።

"ምን እንደምታወራ እኮ አልገባኝም ጋሽዬ?"

"ሀ... የደበቅሽኝን እውነት ከእኔ አንደበት መስግት ትፈልገያለሽ?"

አብነት አልመለሰችለትም።

"ከቻርሊ ፀንሰሻል!"

ከተቀመጠችበት ወንዝር ላይ እንደ ኳስ ነጥራ ተነሳችና ወደ ጓላዋ አፈገፈገች። ልክ ከአንድ አይነት ክፉ መንፈስ ጋር የተፋጠጠች ያህል የሰዓሊውን ዐይኖች ማየት ቀፈፋት። ከርሷ በቀር ቻርሊ እንኳን የማያውቀውን የብቻዋን ሚስጥር ሰዓሊው አነፍንጭ ደረሰበት! ከፍሉን ጥላ ለመርጥ ወደ በሩ ገልጦጥ ስትል ከተቀመጠበት ተነስቶ ከንዴን ጨመደደና ባላችበት አቆማት።

"እ... እንዴት አወቅከ?" ባታወቀው ጆር ግሉ ላይ ሙሽቸበት።

"ምን ጊዜም አስከፊውን ነገር እንምት ነበር አቢ... ገና ከልጅነትሽ ጀምሮ ሀይወትሽ ምስቅልቅል እንቅልቅል ጥላብሁት እንደሚሆን ደሙ-ነፍሴ ይነገረኝ ነበር" አላት ከንደን አጥብቆ እንደያዘ።

ጨምድዶ የያዛትን እጁን መንጭቃ አላቅቃ ሰፋው ላይ ተቀምጣ ግልቀሰ ጀመረች።

"ገና ከልጅነት ሳመታት ጀምሮ እጣ ፈንታዩ ይሄ ነበር ግለት ነው?" በሀሊናጥ ውስጥ የሚመላለሰው ጥያቄ ይህ ብቻ ነበር።

"ደምግባት እዳው ብዙ ነው አቢ! ውበትን ተከትሎ የሚመጣው ችግር ፈተናው እልህ ጨራሽ ነው። እና አብነት... እንባሽ ወኔሽን ማምከኛሽ እንጂ መፍትሔ አይደለም። ጊዜው ከግለቱ በፊት ወስኝ!" አላት ሰዓሊው።

አብነት አንገቷን ከደፋችበት ጭኗ ላይ ቀና አድርጋ "በሀይወትና በሞት መካከል ባለ መንታ መንገድ ላይ የቆምኩ መሆኔን ያስተዋልኩት አሁን ነው። ምን እንድወሰን ትመክረኛለህ?" ስትል ተማእኛው።

እጆቿን የኋሊት አጣምሮ ከፍሉ ውስጥ ሲንገራደድ ቆየና በግድ የለሽነት ትከሻውን ሰበቀ። "በሰዎች ጉዳይ ውስጥ አፍንጫዬን መንከር እንደማልፈልግ ነገራሻለሁ! አንቺስ ብትሆኝ በገዛ ሀይወትሽ ውስጥ የሌሎችን ግልቃ ገብነት ለምን ትጋብጥለሽ?... የገዛ ጭንቅላትሽን ተጠቅመሽ ሰው መሆንሽን ፈትኝበት" አላትና በርጋታ እየተራመደ ወደ ቀዳው ቪና በመሄድ ከጠረጴዛው ላይ እንስቶ ተነካለች።

ከተቀመጠችበት ሰፋ ላይ ሆና አሰልገው የሆነባትን ንግግር ስታዳምጥና እንቅስቃሴውን ስትመለከት ቆየች። በሀይወቷ ለመጀመሪያ ጊዜ ሰዓሊውን ጠላችው። ከምንም በላይ አንድ የሰነጥብ ሰው ሊኖረው የሚገባው የሰብአዊነት ስሜት ከውስጡ ተንጠፍጥፎ ያለቀ ስለመሰላት ከልቧ አዘነችበት። "አሁን አንተን ስለሚያስደስትህና ስለሚያስጠላህ ነገር መስማት አልፈልግም። በከፍተኛ ችግር ውስጥ እንዳለህ እያወቅህ አለሁልሽ ልትለኝ በሚገባ ሰዓት ብቻዬን ትተወኛለህ?" እያለች ተንጣጣችበት። ሠዓሊው ግን ምንም እንዳልተናገረችው ሁሉ ጭላጭ

ታህል የቀራትን የቪና ጠርሙስ ከቆላ ቦርሃው ወሳጥ ከከተተና ብርጭቆውን በታው ከመለሰ በኋላ "አገናህ አብነት! ከግደተሻል በኋላ እትም ለረዳሽ የምችልበት ሰዓት አልፏል" አላት ተስፋ በቀረጠና በሰለቸ ድምጹ። ብዙ ሳይቆይም ከፍሉን ጥሎላት ወጣ።

የቪና የሲጋራና የአባራ ሽታ ተቀላቅሎ አፍንጫን በሚተነፍግበት ከፍሉ ውስጥ ብቻዋን ቀረች። የአንባጭን ኩሬ ተንጠፍጥፎ ዐይናቿ ካ በለው የደረቁ እስኪመሰላት ድረስ ጭናቿ ላይ ተደፍታ አለቀሰች። ብዙ ቆይታም ከሰፋው ላይ ተነሳችና ሰዓሊው እንደሚያደርገው እጇን የኋሊት አጣምራ ከፍሉ ውስጥ መንገራደድ ያዘች። ቁጥር ስፍር የሌለው ሃሳብ በሀሊናጥ ውስጥ ይንጫጫል። ከጣውላው ወለል ላይ እያረፈ የሚነሳው የኩቲጥ ድምጽ "ተጠንቀቂ! ተጠንቀቂ! ተጠንቀቂ!" እያለ ያስፈራራታል። የአባቷ የአቶ መንገሻ ገጽ ደግሞ ከሰትር እንዳለ ብቅ ይልና "ወልዶ ለህህ ያበቃ አባት ውለታ ይህ ነው?" እያለ ያፈጥባታል። የቻርሊ ገጽታ በተራው ብቅ ይልና "አይ ሰው ከንቲ! ቀድሞም እኮ ብደሻለሁ አብነት። ለህህ ዘመን ሰው የቃል ዕዳ ገብስ ነው። አንቺ እኔን በፀፀት ጅራፍ ለመግረፍ የተፈጠርሽ አጥፊዬ መሆንሽን ያየሁሽ ቀን ደሙነፍሰ በጀርዶ ሹክ ብሎኛል! ከህዲ! ከህዲ!" ይላታል።

ይኸኔ ጆርጾችን በእጇ ደፍና "ቻርሊ!" ብላ ሙሽች። የሰግት ግን አልነበረም። እየተወላገደች ሂዳ ተቀምጣበት በነበረው ሰፋ ላይ ዘፍ አለች። የላው ሰውነቷና የተቃከመው አዕምሮዋ በእንቅልፍ ለመረታት ጊዜ አልወሰደበትም።

የሞት ያህል ጭላጥ አድርጎ ከወሰዳት እንቅልፏ ስትነቃ ሰዓሊው ፊት ለፊት ባለው ሰፋ ላይ እግሮቿን አጣምሮ ገንጨን በእጁ ደግሮ በርሀራሂ ዐይን ይመለከታታል። እንቅልፍ ያልጠገኑ ዐይናቿን አሻሽችና ሰዓቷን ተመለከተች። 9:00 ይላል። ልቧ በፍጥነት መምታት ጀመረ።

ፈጥና ተነሳችና ልቧን አስተካከለች! ፀጉሯን አበጠረች። ሰዓሊው ከተቀመጠበት ሳይንቀሳቀስ እያንገገደን እንቅስቃሴ በንቃት ይከታተላል። ቦርሳዋን ካስቀመጠችበት አንስታ ወደ በፋ እየተራመደች "አመሰግናለሁ! ደህና ሁን" አለችው።

"አቢ... የኔ ውድ ቀይ ድንቢጥ... ለምን ትፈርጅብኛለሽ? እየሽ እኔ እኮ ራሴን እንኳን መርዳት የግልጽ ከአንቺ ያልተሻለኩ ምስኪን ሰው ነኝ! ተራ ሰው ነኝ!"

በሩ ላይ ቆሞ በጠ በትዝብት ዐይን ስትመለከተው ቆየችና
ወፍን በሀይል ዘገታቸውን እየፈጠሰች በመራመድ ገቢውን ለቃ ወጣች።
ሰዓሊው የዘጋችበትን በር ከፍቶ ተመለከታት። በጣም ርታ ሂሳባት
አልተከተላትም። ምንም ሊያደርግላት እንደግዴታ ያውቃል።
ጥግመኛ እንደግዴታና ረመኑፍሰ ሹክ ያለውን ያህል ክርሱ በጣም
ርታ የምትታዩውን አብነትን ላለማየት ዐይኖቿን ሸፈናቸው።
“እግዚአብሔር ካንቺ ጋር ይሁን አቢ” ሲል አገተመተመ።

በርሱና ትልቅ ጨለማ ብሎ በሚጠራው ግለም መካከል ለብዙ
ዓመታት ተዘርግቶ የቆየው ድልድይም በዚህ ሁኔታ ተሰበረ።

ጥዕና አሥራ ዘጠኝ

ጀነር ወጥታ በጠለቀችና በሌላይኛ ጠተካች ቆጥሮ ነፍሷ
ከሥጋዋ እየተሻገተች ትንሽ ትንሽ መጥቶ ጀመረች። ጠባብ
ከጨረቃ ላይ ጠጠር ሲዘገብ ግለሰብ በአፍታ የአመድ ከምር
የሚያደርጋት መሣሪያ ሠራን ሲላይ እንደምን የጊዜን ሂደት የሚያገት
ልንም መፈለስና ተሳናቸውን? ምን ዝር ሃገ የሚሉት ቀን ሳይፈጠር?
አዲስ ጀነርስ ባትወለድ? ቀኑ ለምን ፈጥሮ ይመስል? ሌላስ
ለመንጋት ምን አጣደፈው? ቻርሊን ከእትፏ ሊነጥቃት? በጠበቃው
መጻፍ ውስጥ ሊወረውራት? ተኝታ ትወራግላችኋል ተቀምጣ
ትበረግጋላችኋል የሰው ልጅ አእምሮ ጠዘ ሃሳብ በማጅሉ የሚፈነጻ
ቢሆን እለት ተለት በጭንቅላቷ ውስጥ የሚታመቀው ጭንቀት እናቷን
ቀዶ ይወጣ እንደነበር አልተጠራጠረችም።

ውሳኔዋን እንድታሳውቃቸው አባቷ የሰጧት ሰባተኛው ቀን
አለፈ። ምሽት ላይ መንገሽ ሙሉ የሌሊት ልብሳቸውን ለብሰው መኝታ
ከፍሏ ገቡ። ከአልጋዋ ትይዩ በነበረው ወንበር ላይ ሲቀመጡም
ከተጋደመችበት ተነስታ በረኻሙ የሌሊት ልብሰዋ ላይ ጋቢ ደረሰችና
አልጋዋ ጠርዝ ላይ ተቀመጠች። ፈገግታ ሊያሳዩዋትና በውሳኔዋ
ነፍሳቸውን እንደምትታደግ እርግጠኝነታቸውን ሊያስተማምኗት
በፈልገው ከፈገግታቸው ጀርባ ጥርጣራ እንዳፈጠጠ ተመለከተች።
ውሳኔዋን እንድታሳውቃቸው የተሰጣት ሰባት ቀን የሰባት ሰከንድ ያህል
ርጠ አልፏል። መንገሽ የመኝታ ከፍሏን በር ከፍተው እስከ ገቡባት
ደቂቃ እንኳን ውሳኔዋን አታውቅም።

አባቷም ስጋት ባጠላባቸው ዐይኖች ሲመለከቷት ቆይተው
አንዳች ሳይናገሩ ከሌሊት ልብሳቸው ከሰ ውስጥ ፒፓቸውንና የትምባሆ
ፓኪታቸውን አውጥተው በፀጥታ ፒፓቸውን በትምባሆ ይጠቀጥቁ
ጀመር። ከሞት ጋር ፊት ለፊት የተፋጠጠች ያህል ትጭም ያለ
ግምባራቸውን ስትመለከት ሊምንትነት ተሰማትና መንፈሷ ተባብሷ።
ሰዓሊው ከልጅነቷ ጀምሮ በውስጧ ሲከፈል የፍሬው በራሷ የመተማመን
መንፈስና እውነትን ይዞ በጽናት መቆም የሚለው እምነት በአፍታ
ሲኖድ ታወቃት። መተግጠሪያዎቿ ሁሉ መብረከረከ። እጇ
መንቀተቀጥ ጀመሩ። በግንባሯ ላይ ለብ ደለ ሙት ሲሰማት እያላባት
መሆኑን አወቀች።

መንገሽ የትምባሆውን ፓኪት ከከላቸው መለሱና ከብረት
ጭረው ትምባሆውን አቀጣጠሉ። ጥያቄያቸውን ለመጀመር
ከመቀመጫቸው ሲመቻቹም ባለቻት የመጨረሻ ሰከንድ “አምላኪ

እባክህን እርዳኝ" ስትል የጣር ጫሽቷን በውስጧ እቀረጠችው። በውስጧ የተቀጣጠለው ሽብር መላ ሰውነቷን ሲያንዘረዘረው ራሷን መታዘብ ጀመረች። አንድ ጊዜ ለቻርላ ምን እንዳለችው ስታስታውስ በደንጋጤዋ ላይ ሃፍረት ተጨመረና ከሰውነቷ ሽምቅት አለች። በቴያትር ቤቱ ውስጥ ለቻርላ የተናገረችው የገዛ ቃል ነቃሽ ሆኖ ሲያሰፈርድባት ቃል በቃል በጆሮ ግንደ ላይ ሮሽ።

"አንድ ነገር ልንገርህ? እንደሚገባኝ ልዩነታችን አንተ የጠቀሰህቸው ብቻ አይደለም። አንድ ሺ ልዩነቶች አንድ ሺ መሰናከሮች አንዲ ሺ ችግሮች እንደሚገጥሙን መገመት አላቃተኝም። ይህን እንጂ በኔ እምነት ፍቅር ጋራ የሚያካሰውን መሰናከል የሚያሻግር ጉልበት፣ ፍቅር በውትያኖስ ስፋት የተዘረጋውን ልዩነት የሚያጠብ ምትሃት፣ ፍቅር ታላቅ የተሰለፈውን ችግር የጥድፍ ያህል የሚያስንቅ የልብ ትእቢት፣ ፍቅር የማይቻለውን ሁሉ የሚያስቸል የነፍስ ሃይል ነው።" እሳት መትፋት በጀመሩ ዐይኖቿ እየለበሰች ያፈጠጠችበት ታወሳት። መስዋዕትነት የሚያስከፍል የቃል እዳ።

"ውሳኔሽን ልታሳውቁኝ ትችላለሽ?" መንገሽ የርሳቸው ባልሆነ ተጭንፍ ሻከራ ድምጽ በከፍሉ ውስጥ ፀጥታው አስፍኖት የነበረውን ውጥረት ሰበሩት።

"ቻርሊ፣ እስከ መቃብር ከአንተ ጋር ነኝ። ብክዳህ የቆምኩበት ምድር ይከዳኝ!" በዚያች ዝናብ በሚያካፋባት ምሽት ከቻርሊ ጋር ትልቁን ዛፍ ተጠልለው እንደቆሙ የገባችው ቃል ዛሬም ለአንድ ሺ እንደኛ ጊዜ ትዝ አላት። የገዛ ቃሏን ከፊት ለፊት ከተቀመጡት አባቷ ሀይወት ጋር መክኘችው።

"የምናገረውን አድምጠሽኛል?" የመንገሽ ድምጽ ይንቀጠቀጣል። ሀይወት ዛሬም የሀይወት ጥያቄ ነች። ዛሬ ለርሳቸው የመኖር ዋናው ቁም ነገር አንድ ሰው ከሰብአዊ ክብሩ መኖር ሳይሆን አስተንፋሳን ግብዓት ነው። ዛሬ አስተንፋሳ መኖር ከቻለች በውን ሰው ስለሚያደርገው ሰብአዊ ክብሩ ደግሞ ነገ ይታሰብበታል። ለዛሬ ብቻ አብነት ነፍሳቸውን ትታደጋት።

ቀኛ ገዛ እየቻቸው። ከርሷ ባልተሻለ ሁኔታ ተደናግጠው አስተዋለች። በነኛ የሰከንድ ክፍለፋዮች ፍርሃታቸውን ግዩቷ አጀገኛት፣ ጥርጣሬያቸው ልብ አስገዛት። ከፊት ለፊት የተፋጠጠችው ከሞት ጋር ሳይሆን ከአባቷ ጋር መሆኑን አረጋገጠች።

"ጠቢቃውን አላገም!" አለች በሚንቀጠቀጥ ድምጽ። ስጋና ነፍሷ የደም ላብ እስኪያልባቸው ታገለጠው ከመቅኔዋ ጨዋታ የተፋቸው ቃል እንደሆነ ሁሉ በእርዳታ ተነፈሰች።

መንገሽ በሰለት የተወጥ ያህል ከሰውነታቸው ለአፍታ ሽምቅት አሉ። ዐይኖቻቸው አሰፈሪ ቅርጽ ይከው ተበለጠጡ። ከንፈሮቻቸው ይንቀጠቀጣሉ። በጥርሳቸው ነከሰው የያዙት ፒፓ ወድቋል። እንዲህ እንደሚሆኑ ገምታ ክርና መጭውን ከተቀመጠችበት ሆኖ በቆራጥነት መጠባበቅ ጀመረች።

- "አብድ ... ነሽ?"
- "አይደለሁም!"
- "እንግዲያውስ አረመኔ ነሽ?"
- "አይደለሁም!"
- "ታዲያ ምን ልትሰኝ?"

ከአብነት ዐይኖች እንባ መዝኑ በጀመረ። አባቷ በሀይወታቸው በመጣ ነገር የምትሰጣቸውን ምክንያት እንዴት ብለው እንደሚቀበሉ ጨነቃት "አባይ ..."

- "እባክሽ ከእንግዲህ አባቴ አትባይኝ?"
- "ሰተዋናዩ ፍቅረኛዬ ቃል ኪዳን አለኝ"

ግራ የተጋቡ ዐይኖቻቸውን አፍጥጠው በአሰፈሪ ሁኔታ ሲመለከቷት ቆዩና የወደቀውን ፒፓ አንስተው በዝምታ ማጨስ ጀመሩ። "እርግጠኛ ነኝ አብደሻል" አሉ ራሳቸውን በቅራታ እየወዘወዙ።

- "አባድኩም" ራሷን እየወዘወዘች ሮሽች።
- "ባታብጅ ለንድ አባትሽን ለወንድ አትለውጭኝም ነበር"
- "በማንም አልለውጥም። ቃሌን ግን አጠብቃለሁ"

"ለአንድ ተራ ተዋናይ ለወጥሽኝ ነገ ረገጠሽ ለሚያልፍ ሰው ሽጥሽኝ"

"ሃሰት ነው። በማንም አልለውጥም"

እንደገና በዝምታ ተውጠው ማሰብ ጀመሩ። ቆይቶ አንድ ነገር የወሰኑ ይመስል ፈገግ አሉ። አብነት ምን እንዳሰቡ ለመንተባይ አልቻሉትም። በዚያ ጥቁር ፈገግታ ውስጥ ግን አደጋ ታያት! ከአደጋም የከፋ አደጋ፣ ሞት እንደተደገሰ ደሙ ነፍሷ ሮሆ ነገራት።

በእርጋታ ከመቀመጫቸው ተነስና እንደ ጦር ዐይን በሚወጋ የጥገኛ አስተያየት ተመለከቷት። እርጋታቸው ደግሞ ደበልጥ አብረከረካት ደበልጥ አንዘፈዘፋት።

“ሰይጣናዊውን አማራጭ እንድጠቀም አስገድደሽኛልና በውጤቱ አትፀፀች” አሉ ገጽታቸውን እንዳጨረጡ።

አብነት ሀውልት መስላ ደርቃ እንደተቀመጠች የመኝታ ክፍሏን በር በሃይል ዘግተው ጥለዋት ወጡ።

ሰይጣናዊው አማራጭ ማለት ምን እንደሆነ መገመት አላዳገታትም። ቻርሊ ሞት ተፈርዶበታል ማለት ነው!

መንገሽ ቻርሊን ያለ እንዳች ማስረጃ ማስወገድ የሚችሉ መሆኑን አልተጠራጠረችምና ከተቀመጠችበት ሆና ትንቀጠቀጥ ጀመር። ጊዜ ሳትፈጅ የመኝታ ቤቷን በር በጥንቃቄ ከፍታ በኮሪዶሩ በማቋረጥ ወደ ሳሎኑ አመራች።

በሩ ገርቡብ ብሎ ተከፍቷል። ጎንበስ ብላ በተከፈተው በርና በግድግዳው መሃል በተፈጠረው ክፍተት አጭልቃ ተመለከተች። አባቷ ጀርባቸውን ለበሩ ሰጥተው ስልኩን ይዘው ቆመዋል። ወዴት እንደሚደውሉ አልተጠራጠረችም። ናፖሊዮን አምባው ድርጅቱ ከሚገባበት አዘቅት ውስጥ መንጥቆ ለማውጣት የሰይጣናዊ አማራጭ የቀኝ እጅ መሆኑን ነግረዋታል!

በደረሷ ውስጥ የሚወራጫው ልቧ በጉርጭ አፈትልኮ እንዳይወጣ የሰጋች ይመስል በሁለት እጆቿ ደረሷን ተዋና በመያዝ አባቷ የሚሠሩትን በጥንቃቄ መከታተል ቀጠለች። የስልኩን ቁጥር ደጋግመው ይሞክራሉ... ይሞክራሉ! ከወዲያኛው ጫፍ ግን መልስ የሚሰጣቸው አልነበረም። ሲለለቻቸው የስልኩን እጅታ ወርውረው ወደ ሳሎን በር አመሩ። አብነትም ወደ መኝታ ክፍሏ ሮጣ በሩን ዘጋችና ከውስጥ ቆለፈችው።

ሰዓቷን ተመለከተች። ከምሽቱ 3 ሰዓት። የናፖሊዮን አምባው ገጽታ በአፍታ በሀሊናዋ ተሰሎ አሸበራትና “ነፍስ ገዳይ!... ነፍስ ገዳይ!... ነፍስ ገዳይ!” እያለች ጫሽች። አባቷ እንዳሉት አብዳ ይሆን?

በተከታዩ ቀን ረፋዱ ላይ ከቤቷ ሆና ቻርሊ ወደሚሰራበት ቲያትር ቤት ደወለች። አላገኘችውም። ከሰዓት በኋላም ሞከረች - ቻርሊ ሥራ እንዳልገገ ተነገራት። ዘጠኝ ሰዓት ላይ ልብሷን ሰባብሳ

ወደ መኖሪያ ቤቱ ገብረች! ከዚያ ነፍስ ገዳይ እንዲጠቀቅ መንገር ነበረባት።

ታክሲ ውስጥ ሆና የምታሰላስላው እንዴት ብላ እንደምትነገረው ነበር። እውነቱን አፍረጥርጣ ብትነገረው ሊደርስበት የሚችለውን የመንፈስ ስቃይ ገመተች። ጭራሽ የማይሞከር ነገር ነው። ስቃይንና ውድቀቱን ከማየቷ በፊት በርሷ ላይ ሊደርስ የሚችለውን ማገኛውንም አይነት መከራ ለመቀበል ተዘጋጀች “በኔ ስቃይ የሚሰቀቅበት የኔን የመከራ መከር የሚያዋድድበት ምክንያት የለም... ስለፍቅራችን እሰዋለሁ!” ስትል ወሰነች ።

ሰይጣን ሰፈር ደርሳ ጋይት ሀውስ ደጃፍ ላይ ስትቆም በሩ ተቆልፎ አገኘችው። ቡቾ ከቤቱ በር ላይ ተቀምጦ ግድግዳውን ተደግፎ ያንላጃል።

“ማሙሽ... ማሙሽ... አንተ...” ትከሻውን እየተነቀች አነቃችው። ቡቾ እየተንጠራራና እያዛጋ ተነስቶ ቆመ።

“ቻርሊ የት እንደሚገኝ ታውቃለህ?” አለችው ትከሻውን ያዝ እንዳደረገች።

“ጋሽ ቻርሊ ጠዋት የወጡ ናቸው። ቁልፍ ከፈለጉ ግን ልሰጥዎት” አላት የደፈረሱ ዐይኖቹን አጨናቁሮ ሽቅብ እያስተዋላት።

“እሽ ስጠኝ...” ንግግሯን ከመጨረሷ በፊት ቡቾ ቱር ብሎ ቤቱ ገባና ሰንሰለት የተንጠለጠለበት ቁልፍ አምጥቶ ሰጣት። አብነት የጋይት ሃውስን በር ከፍታ ስትገባ ቡቾ እንደ ቤት ውሻ በሩ ላይ ቁጭ አለ።

በርሳዋን ከምጣዱ ጠረጴዛ ላይ አስቀምጣ ከአሮጌው ሰፋ ላይ አረፍ አለች። ጋይት ሃውስ ምስቅልቅል ወጥቶ ፈረሰ ሲጋለብባት የዋለችና ያደረች መሰላለች። በሀዘኔታ ራሷን ነቀነቀችና ፈጥኖ ተነሳች።

ያለምንም መሰልቸት ክፍሉን መጥረግገገ ግድግዳው መገናኛዎች ላይ መድራት የጀመረውን የሸረረት ድር ማጽዳትገ ታጣፈውን አልጋ ማንጠፍ ያዘች። ከብዙ ድካም በኋላ ሁሉም ነገር ከዚህ በፊት እንዳስተካከለችው ሆኖ አገኘችው። መጠነኛ ድካም ስለተሰማት በአሮጌው ሰፋ ላይ እግሮቿን አጣምራ ተቀመጠችና ቻርሊን መጠባበቅ ጀመረች።

አሥራ አንድ ሰዓት አካባቢ ቻርሊ ወደቤት መጣ። የጋይት ሃውስን በር እንደረገጠ ቤቱን በዐይኖቹ ሲያማትር ቆየና አብነትን የቅሬታ ፈገግታ እያሳየ ተመለከታት።

“ግባ ቻርሊ...” አለችው ከተቀመጠችበት ተነስታ።

“ቻርሊ ፈጥኖ ወደ ውስጥ በመግባት በእጁ የያዘውን ጻጎስ ያለ የቃለ ተውኔት ጥራዝ ምጣዳ ጠረጴዛ ላይ ወርውሮ አንገቷ ላይ ተጠምጥሞ ሳግት።

“አቢ፣ ዛሬ ቀኑን ሙሉ መሥሪያ ቤት ደውዬ አጣሁሽ እኮ” አላት በደስታ በሚቀበልባቸው ዐይኖቿ ከላይ እስከታች እየደባበሳት።

“ዛሬ ስራ አልገባሁም...” አለችው ዐይኖቿን ከዐይኖቿ እያሸሸች።

“ቁጭ በይ አቢ... ግን በደህናሽ ነው?” ገጽታው በአፍታ ሲጋት አረበበበት።

“ደህና” አለችና ከነበረችበት ተቀመጠች። ከሁኔታዋ ደህና እንዳልሆነች ተረጎ።

“እኔም እኮ ሁለት ጊዜ ደውዬ አጣሁህ”

“አው... ልክ ነሽ፤ ዛሬ ቲያትር ቤት ሳይሆን ባህል ሚኒስቴር ነበር የዋለኩት” በዐይኖቿ እየሰረቀ ይመለከታት ጀመር። ሁኔታዋ ሁሉ አላማረውም ቆይቶ “አቢ... ምንው ተለወጥሽብኝ? ገጽታሽ ከሰሟል፤ ዐይኖችሽም ደፍርሰዋል...” ጭንቀቱ እያስታወቀበት ጠየቃት።

“ምስኪን” አለች በሃላፊ። “ደህና ነኝ ቻርሊ... እስኪ አረፍ በል። አይታወቅህም እንጂ አንተም እኮ በአካልም በመንፈስም ተጻክመሃል። ለጥቂት ቀናት ለምን እረፍት አታደርግም?” ስትል የነበረች ዐይኖቿን ላይ ላይ እያንከባለለች ጥያቄውን በጥያቄ ሸፈነችው።

ቻርሊ ታጣፈው አልጋ ላይ አረፍ አለና በረዥሙ ተነፈሰ “የኔስ ድካም እዳው ገብሰ ነው አቢ። እስኪ አሁን ያንኛን አጫውሯኝ?” አለና በዐይኖቿ አባባለች።

ሁሌ የሚገርግት ይህ ጠባቂ ነው። ስሜቷን ፈጥኖ መረዳት ይችላል። ለአፍታ ያህል ዐይኖቿን አየት አድርጎ መከፋቷን ወይ ደስተኛነቷን ያውቃል። ፈጥኖም ያክቸበትን ወይም የተደሰተችበትን ምክንያት ይጠይቃታል። ዛሬ ግን ስማይ ከፍ ምድር ዝቅ ትላለች እንጂ የፍቅራቸው ጥት መቃረቡን አትነግረውም።

“ደህና ነኝ፤ ካንተ ጋር ለማምሻት ለሌሊት መጣሁ፤ መምጣት እልዘራለሁ ነበር?” አለች ከርፍ ብላ።

ሲጋት ያረበበበት ገጽታው በፈገገታ ፈካና ከኪሉ ሲጋራና ከብሪት አውጥቶ በመለካሳ በዝምታ ማጨሳ ጀመረ። አርጋ ደግሞ ትክ ብለው በሚያስተውሏት ዐይኖቿ ሀሊናዋን እየመረመረ ሚስጢሯን የሚደርሰበት ሰለመሰላት ተጨነቀች። ዝምታውም ቀፈፋት። ብዙ ቆይታ “ሥራ እንዴት ነው ቻርሊ?” አለችው የተፈጠረውን ውጥረት ለማርገብ ያህል።

“ይሄው ቀን ተሌት እንርጣለን። ሲሰፍሩት ውለው የሚጎድል፤ ሲቀዱት ውለው የማይሞላ ሙያ ያከንፈናል። በነገራችን ላይ ይህ የመጨረሻው የመድረክ ሥራዬ መሆኑን ነግራሻለሁ? በመድረክ ስንብት ሥራዬ ላይ የክብር እንግዳዬ ደግሞ አንቺ ነሽ... ግብጥዬን አትቀበይም?” ሲል እንደፈገገ ጠየቃት።

“ግብጥህን አቀበላለሁ፤ መድረክን እስከመጨረሻው እሰናበታለሁ - የምትለውን ቀልድ ግን አልቀበልም። ይቅርታ አድርግልኝና ቻርሊ አሃ ከባህሩ ወጥቶ መኖር እንደማይችል አንተም ከመድረክ ተለይተህ የምትኖር አይመስለኝም” አለችው ቅር እንደተሰኘች።

“አሁን በምጫወተው ተውኔት ውስጥ ደግሞ ታላቅ የመንፈስ ፈተና ውስጥ ገብቻለሁ።”

“እንዴት?”

“በመሪነት የምጫወተው ገፅ - ባህሪ ጎራዴ የሚታጠቅ ነው። በመድረኩ ላይ በምሆንበት ጊዜ ሁሉ፤ ለንድ ሰይጣናዊ ድምጽ በዚያ ጎራዴ የትያትሩን አዘጋጅ አንገት አሽከርክሪ እንድጥለው ይቀስቅሰኛል...”

“ቻርሊ!” አብነት በድንጋጤ ተነስታ ቆመች

“እውነቱን እነግርሻለሁ አብነት ያንን ድምጽ ማስቆም አልቻልኩም... ከትያትሩ አዘጋጅ ጋር ወትሮም እሳትና ጭድ ነኝ፤ መድረክ ላይ ባየሁት ጊዜ ደግሞ ደሜ እየፈለ ጎራዴ የጨበጠ እጄ መንቀጥቀጥ ይጀምራል።”

አብነት ከቻርሊ አጠገብ ተቀምጣ ፀጉሩን፤ ጢሙን እየደባበሰች ልታፅናው ሞከረች። ቻርሊ... እባክህን ረጋ በል... እባክህ እንዲህ እልሽኝና ግትር አትሁን...”

“አቢ...”

“አቤት?”

"በአካልም በመንፈስም ትንሽ በትንሽ እየሞትኩ ወደ ፍጥረት እየሮተኩ መሆኑን አታውቁ ይህንን እያለቅኩክ ነው። እንደሻግ ያውም ያለ ሙቀት ያለ ድምቀት ያለ ብርሃን። አቢ አልሞሽሽም፤ ሁሉም ነገር ስልጥኛል። ነፍሱም እየተቀበዘዘች አረፍት አጥታለች። ለመኖር ምክንያት የሆንኪኝ አንቺ ብቻ ነሽ..." የጀመረውን ሳይጨርስ ጥርሶቹን እያገኘ አፋጫቸው።

የመንፈስ ስቃይ እርሷን ዘልቆ ያማት ጀመር። በአፍታ የተጨማሪ ገጽታው ህይወት ምን ያህል እንዳለባቸው ሲነግራት አንጀቷ በርህራሄ ተንሰፈሰፈ። እና አሁን የተፈጠረውን ችግር ብትነግረው ደግሞ...

"አቢ ... እባክሽን የሙያዬን ነገር አታንሸው። በሙያው ላይ የራሴ እቅድ ሰላላኝ ወደፊት በሰፊው ተወያይተን አብረን እንወሰናለን" አላት የልመና ያህል።

"ወደፊት?" አለበት አብነት፤ ዳግም ሁለቱ ተገናኝተው የሚወሰኑበት "ወደፊት" የሚባል ቀን ይኖራል? አልመሰሰትም፤ እንደማይኖርም እርግጠኛ ነች። በአንግዲህ ዛሬን ብቻ አንጂ ነገ የምትባልን ቀን አታምናትም መንፈሷ ተሸበረባት፤ አልቅሽ አልቅሽ፤ ጨሽ ጨሽ የሚል ሰሜት ከውስጥ ይተናኝታት ጀመር። "ቻርሊ ደክሞኛልና ማረፍ አሌልጋለሁ!" አለችው እየሞሽች።

ግራ በተጋቡ ዐይኖቹ ፍገዝ ብሎ እየተመለከታት ባለበት ደንዝቆ ቀረ። አብነት እንድ ነገር እንደሆነች ያደረገበትን ግምት ሁኔታዋ አረጋግጧት።

"ቻርሊ!"
"ምንው አቢ..."
"የተናገርኩትን ሰምተሽኛል ወይንስ እንድደግመው ትፈልጋለህ?"

ቻርሊ ሃሳብ እንደገባውና እንደተጠራጠረ ከመቀመጫው ተነስቶ ከተቀመጠችበት ሰፋ ላይ እጇን ይዞ እነሳትና ወደ መኝታ ክፍሉ ይዞት ገባ። የከፍሉን መብራት አብርቶም የጋይት ሃውስን በር ሊዘጋ ወጣ። በሩን ዘግቶ ሲመለስ አብነት ልብሰቷን አወላልቃ በውስጥ ሱሪና በውት መያዣ ብቻ አልጋው ጠርዝ ላይ ኩርምት ብላ ተቀምጧለች። ደስ የሚል የሽቶ ጠረን ትንሿን ክፍል አውደታል። ሆኖ እየፈራና እየተጠራጠረ አጠገቧ ተቀመጠና ፀጉሩን ይደባብሳት ጀመር። አንገቱን አቀፈችና ደረቱ ሥር ሽጉጥ አለች።

የገዛቱን ሃላም መራራ እውነት ሸሽታ በመንፈስም በሲጋሞም የምትሸሽግበት ጥግ እንደምትፈልግ ከሁኔታዋ ተረዳ "በርግጥ አንድ ስህተት ተፈጽጋል" ሲል አሰበ። የአብነት ችግር ምክንያት ደግሞ የርሱንም መንፈስ አቀሰሎ በስቃይ ላይ ስቃይ እንደሚጨምርበት አልተጠራጠረም። እና ፈራጊ ማንም ሰው እውነትን እንደሚፈራ እርሱም ፈራ። ምን እንደተፈጠረ ሊጠይቃት አልደረገም።

ድንገት ያቀፈው ራቁት ገላዋ ሙቀት የለበሰውን ጃኬትና ሽሚዝ ዘልቆ ሲፈጀውና፤ ፀጉሩን ከተቀባችው ቅባትና ከሰውነቷ የሚመነጨው ድንቅ መላካ ልቡን ቅልል ሲያደርገው ታወቀው። ዐይኖቹም በእቅፋ ውስጥ ከሚወራጨው ወጣትና ራቁት ገላዋ ላይ ለአፍታ ሳይነቀሉ እንደፈገገ ቀረ፤ አደንዛዥ እጽ የተወጋ ይመስል።

"አቢ..."
"ቻርሊ፣ እባክህን ሳመኝ?"
ደረቱ ላይ የተሸንጠ ራሷን ቀና አድርጎ ተመለከታት። ዐይኖቿ ገርቦብ ብለው ተጨናነዋል፤ ገጽታዋ እንዳት የብርሃን ፀዳል ይረጫል፤ ከንፈሮቿ ለአመል ያህል ተላቀው አፏ ተከፍቷል። በሰሜት በጋሉ ከንፈሮቹ ከንፈሮቿን ዳሰሳቸው የአሳት ያህል ይፋጃሉ።
"ቻርሊ ... በሃይል ሳመኝ..." ስትል ቃተተች። ሳማት።
"ቻርሊ ... ? ... ንከሰኝ?"
"ለምን አቢ ? ለምን?"
"በድዩሃሁና ተበቀለኝ!"
ቻርሊ በመርፌ የተወጋ ያህል ሽምቅቅ ብሎ ቀና አለና አስተዋላት። ትኩሳ የእንባ ዛጋዎች ጉንጫጭ ላይ ይንከባለላሉ።
"ምን... ምንድነው የምታወራው አቢ?"
"ሳመኝ፣ ሳመኝ ... ሳ ... መኝ" በጨሽት አስደነባረችው።
እናም ሳማት... ።

ቻርሊ በጋይት ሃውስ ሳሉን ውስጥ ሲጋራውን እያጨሰ ሲንጎራደድ ቆይቶ ሰዓቱን ተመለከተ ከምሽቱ አንድ ሰዓት ሆኗል። ወደ መኝታው ክፍል ገባና አልጋው ላይ የተኛችውን ፍቅረኛውን ለአሥረኛ ጊዜ ያህል ተመለከታት። ሁለት እጇን እንደተንተራሰች በጀርባዋ ተንጋላ እንቀላፍታለች። የተበታታኝው ረዥሙ ፀጉሩ ፊቷን በከፊል ሸፍኖታል። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ጭልጥ አድርጎ በወሰዳት እንቅልፍ መሃል ትቃዥና ትወራጭ ነበር። አተነፋፈሷም የጤንነት አልመሰለውም።

ካለበት እንደቆመ በተጨነቁ ዐይኖቹ ለረጅም ጊዜ ሲመለከታት ቆየ። የህይወቱን ጨለማ ገፋ የተሰፋ ጭላንጭል ያላቸው፤ እራት

ነገሩን ጨው ሆኖ ያጣፈጠችለት የመኖሩ ምክንያት የሆነችው ሴት በሰላም አሸልባለች ወደ አልጋው ተጠግቶ በከንፈሮቹ ዐይኖቿን አፍንጫዋን ከንፈሯን አንገቷን እየባመ ቀስቀሳት ዐይኖቿን በገዢታ ገልግ በቀዘቀዘ ስሜት አስተዋለችው።

ሰዓቷን ተመለከተችናም ተነሳች። ልብሰቿን ለመልበስ ፀጉሯን ለማስተካከል የፈጀባት ጊዜ አጭር ነበር። በርጋታ ወደ ጓይት ሀውስ ሳሉን በመሄድ በርሳዋን ከፈተችና የፊት መስታወት አውጥታ ፊቷን ተመለከተች። እንደገናም ቀለል ያለ ሻርጥ አውጥታ አንገቷ ዙሪያ ጣል አደረገችና በርሳዋን አንተች።

ይህ ሁሉ ሲሆን በመካከላቸው አንዳችም የቃላት ልውውጥ አልክረም። ቻርሊ ከጀርባዋ ቆሞ ያስተውላታል። ልክ ውቢት ተለይታው ስትሄድ ተሰምቶት የነበረውን አይነት ስሜት ስለተሰጠው አዕምሮው እንደ መደንዘዝ አለ።

ወደገርቡ ዞር አለችና በፀጥታ ተመለከተችው። እንደፀገሰች ልትነገረው አሰበችና አፏን ከከፈተች በኋላ ምክንያቱን ባልተረፋችው ምክንያት ከምሳሪ ጫፍ መለሰችው። “እ-አትሸገኝም?” አለችው አንገቷን ከንባል አድርጋ።

ግራ እንደገባው እግሮቹን በደመናኑን አንቀሳቀሳቸው። አብነት ድንገት አንገቱ ላይ ተጠመጠመችና ትንቱሽ እስኪያጥረው ድረስ ትስመው ጀመር። ጉንጫቸውን ለብ የሚል እንባ ሰላረጠላቸው ከንፈሩን ከከንፈሮቿ ላይ አላቆ አያት። የደረሰት ዐይኖቿ እንባ ያዘንባሉ። “አሲ... ለምን እንዲህ ትሰሚኛለሽ?” ድምጹ እየተንቀጠቀጠ የእንባ ዘለላ የቋጠሩ ዐይኖቹን እንደበለጠጠ ጠየቃት። አልመለሰችለትም ዐይኖቿን ቡዝን አድርጋ ተመለከተችው።

“ሰንብት ነው?” ሳያውቀው ከንደን ጨምድዶ ያዛት።
“ምናልባት ቻርሊ!”
“ለምን አሲ?... ለምን?”
“ምክንያቱ አስፈላጊ አይደለም ቻርሊ ትርፋ መንፈስን በፀፀት ጀራፍ እየገረፉ ዘለለም ራስን ግሰቃየት ነው። አንዳንድ ጊዜ ከግወቅ አለግወቅ ይሻላል። ዝም ብለን እንድን እውነት እንቀበል ሆይ! ፍቅራችን ከንግዲህ ጥቷል! አንድ ነገር ግን እንድታውቅልኝ። ቃሉ ምን ያህል ቀላል ቢመስልም እወደህ ክር!”
“አሲ... ም...”

“ሰማ ቻርሊ! እንድ ነገር ሳስጠንቅቅህ ። ሊገድለህ የሚረዳህ ሰው ያለድድሃልና ተጠንቀቅ”

“ምን አጠፋሁ?”
“በዚህ ምድር ላይ ያለውን ጀላቸው የሚሞቱ ንጹሀን ቁጥር ብዙ መሆኑን ከኔ ይልቅ አንተ ታውቃለህ ቻርሊ። ልትቋቋሙ የምትችል ሃይል አይደለምና አንድ ነገር አድርግ... እስከ ዘለላለሙ ይህ ሁኑ?”
“በቃ?”
“አዎን ቻርሊ... እየህ ለሁሉም ነገር መጀመሪያ እንዳለው ሁሉ መጨረሻም ደግሞ አለው። እባክህ ትወደኝ የነበረውን ያህል ልትጠላኝ ሞክር...”

ይህን አባባል መቼ ነበር የሰማው? ማን ሲለው ነበር ያዳመጠው? የአዕምሮውን ጓዳ እየፈተሽ ለረዥም ጊዜ እንደደነዘዘ ቆመ። “ፍቅር... የጊዜ ጉዳይ ነው... ለሁሉም ነገር መጀመሪያ እንዳለው ሁሉ መጨረሻም አለው” ውቢት! እና አሁን ደግሞ ለብነት! ያልታደለ... ያልታደሉ።

አብነት ጥላው ስትወጣ ቆሞ አስተዋላት አልተከተላትም። እየተወላገደ ሂደ መብራቱን አጠፋና በዳባሳ አሮጌው ሰፋ ላይ ኩርምት ብሎ ተቀመጠ። ዋይት ሀውስ ጨለመች። የነፍሱ ጨለማ ደግሞ ከዚያ የጠቆረ ነበር። የሀይወቱም ብርሃን ከአብነት ጋር ለዘለላለሙ ጨለመች። ተስፋው በእንጭጭ ተረመረመች። ሰው ያለ ተስፋው የሚተነፍስ ሬሳ እንጂ ህያውነቱ ምን ላይ ነው?

አብነት የሰይጣን ሰፈርን ጠጠራማ መንገድ እየተደናቀፈች ሰትሮጥ ለራሷ ያህል እየራሸች ነበር። እንባዋን ከጉንጫቿ ላይ “እያፈሰሰች ደግሞ ደጋግማ የምትሮሽው እገድለዋለሁ! እገድለዋለሁ! እገድለዋለሁ!” የሚለውን ቃል ብቻ ነበር።

የወፍ ጫጫት ህይወት በጂ አልፎ የማያውቅ ሴት ሰውን ያህል ፍጥረት ለመግደል ልቧ ይታጠቅ እንጂ ተግባሩ ምን ያህል እንደሚቸገር ለሰከንድ ያህል ቆሞ ብላ አሳስተዋለችም።

ምዕራፍ ሀያ

ከቀኑ ሰምንት ሰዓት ላይ ወደ ቢርዋ ስትገባ በርሳዋን ጠረጴዛው ላይ ወረወረችና የሰልኩን እጅታ አነሳችሁ ዐይኖቿ ደፍሮአል፤ ፀጉሯ በወጥ አልተበጠረም፤ እረፍት ያላገኘው ሰውነቷ ገሎ ከጆርባዋ እንደመገባቱ ባላለችሁ ቁጥሮቿን አሸከርክራ ስልኩ መጥራት ሲጀምር ልቧም በፍጥነት መታሁ ሃሬ እንደሌላው ጊዜ ያልተዋጣላት ተዋናይ ሆና መገኘት አልፈለገችም። እቅዷ እንዳይሰናከል የሃራ ጋደምን መንፈስ ተላብሳለች ያልሆነችውን ሁሉ ለመሆን።

“ሃሎ... እባክዎን አቶ ሰይምን...” ገጸ በፈገግታ ፈካ፤ ድምጿም የደስ ደስ አለው።

“አቤት ነኝ አቶ ሰይም...”

የደፈረሱ ትላልቅ ዐይኖቿን በባዶው ግድግዳ ላይ እያንከባለለች ከወዲኛው ጫፍ ያለማቋረጥ የሚኾነደጎደውን ዲስኩር በፀጥታ ማዳመጧን ቀጠለች።

“አዎን፤ ከአሰሳ ከተመለስከ ወዲህ አልተገናኘንም። ... በሰላም መመለስህን እንኳን ሳታሳውቀኝ በመቅረትህ አዝናብሃለሁ ... አዎ አባባ ሁሉን ነግሮኛል። ለማንኛውም እኔና አንተ ተገናኝተን መነጋገር ያለብን ጉዳይ አለ። አሥር ሰዓት ላይ ቢሮ መጥተህ ልትወስደኝ ትችላለህ? ... ደስ ያለህ ቦታ ልትጋብዝኝ ትችላለህ ... አባባ ደህና ነው ምንም አታሰብ፤ እጠብቅሃለሁ ... ደህና ዋልልኝ” የሰልኩን እጅታ ከቆረው ላይ እንዳስቀመጠች በፈገግታ ፈክቶ የነበረው ገጽታዋ በአፍታ ጠቆረ። ስልኩን በጥላቻና በንቀት ስታፈጥስት ቆይታ ምራቁን ጢቅ ብላ ተፋችበት።

ወዲያው ጠረጴዛው ላይ የወረወረችውን በርሳ ከፈተኛና እጅታው ከቅንድ የተሠራ ጨቤ መሃ አወጣችሁ ዐይዷ ስር አቅርባ ተመለስተችው ስለቱ ያንፀባርቃል። በእባቷ መኝታ ቤት ለጌጥ የተንጠለጠለ ነበር። ሃሬ ጠዋት ፍትህን ልታሰክብርበት ለብዙ ዓመት ተሰቅሎ ከኖረበት ግድግዳ ላይ አወረደችው። ጨቤውን የጨበጠችበት እጇ ይንቀጠቀጥ ጀመር። በርካታ ዝብርቅርቅ ስሜቶች የተመሰቃቀሉበት ገጽታዋ በአፍታ የተሸበረች ከተማ መሰለ።

ዐይን እያየ እግርና እጅን አጣምሮ ፍትህ በማይጻጻፍታት ሀጋዊ ወጃጆቻች መታረድ። ይህንን መከላከልም ወንጀል ነው? ሀጋዊ

ወንጀለኞቹ የመሃሪያ ምላጭ ስበው የሰው ጥንቅላት አልፈጠሩትምና፤ ስለት መዘው አንጀት አልዘረገጉምና ግብረሽ ሆኖ በህግ ፊት የሚያስቀጣቸው ወንጀል የለም። ታዲያ የሌላውን የሀይወት ተስፋ አጨልመው፤ አንዲት የደም ጠብታ ጠብ ሳትልባቸው የሰውን ነፍስ ከሰጋው በመለያየት ህያውን ፍጡር በድን የሚያደርጉ ወንጀለኞች፤ ፍትህን የሚቀበሉት ከፍትኛው ህግ፤ ከፍትኛው ጻፍ ነው።

ወደ ማንም ሂዳ አቤት የማትልበት ወንጀል ነው የተፈፀመባት። ስለዚህም ራሷ ከሳሽ፤ ራሷ ጻፍ ሆና ፍትህን ልታገኝ ወስኗለች። ቢያንስ ወላጅቿ በወንድ እንዳለወጠቻቸው አምገው መጭ ዘመናቸውን ከጅርጅታቸው ጋር ይቆያሉ። ምናልባትም ቻርሊ ታማኝነቷን ያምንላት፤ ከሃዲ ያለመሆኗን ያውቅላት ይሆናል። ጠበቃውን አግብታ በማየቱ እድሜ ዘመኑን የሂዋንን ዘር እየረገመ እንዳይኖር፤ ራሱን በፀፀት ጅራፍ እየገረፈ እንዳይሰቃይ ባንድ ነፍሷ ውለታ ትውልደት ይሆናል። ማን ያውቃል? ጠበቃውንም ቢሆን ምን ጊዜም እውነት እንደምትረታ እርሱ በሚገባው ቋንቋ ታስተምረው ይሆናል።

ጨቤውን ከበርሳዋ ውስጥ መልሳ ዜጉን ሽምቅቃ ዘጋችሁ ወዲያውት ቢርዋን ማጸዳዳት ያዘች። ሁለት ዓመታት ያህል የሠራችባቸውን የሂሳብ መዛግብትና ሰነዶች በመልክ በመልካቸው አደራጀች። አሳቢላገረ የሆኑ የግል ወረቀቶቿን እየቀዳደደች ከቆሻሻ መጣያው ትርጫት ውስጥ ከመረቻቸው። ዳግመኛ ወደዚህ ቢሮ እንደማትመለስ ስታስብ የእልህ ሲቃ እያንቃት በዐይኖቿ ላይ የእንባ ጠብታዎች መቋጠር ጀመሩ።

አንድ ጊዜ ስትቀመጥ፤ ሌላ ጊዜ ከመቀመጫዋ ተነስታ ከፍሎ ውስጥ ስትንቆራጠጥ፤ ጊዜ በእንቅስቃሴ እየጻፈች አሥር ሰዓት ላይ ደረሰች። አቤት በመስተዋቱ መስኮት ላይ ቆማ ለመጨረሻ ጊዜ ቁልቁል መመልከት ጀመረች።

ገና ከቀትር ጀምሮ ሲያለቃቅስ የዋለው ሰማይ ፈገግ ብሏል። ፀሐይዋ ከበታቿ እየታጠፈና እየተዘረጋ በጋረዳት የዳመና ምንጣፍ መሃል ብቅ እያለች ትጫወታለች። ከአስፋልቱ መንገድ ላይ እንፋሎት ሽቅብ ይተናል። የተላላፊው መንገደኛ ጥድሬያም ጨምሯል።

የጠበቃው ሲትሮይን መኪና ካለችበት ህንፃ ሥር ስትቆም ተመለከተች። ለለውጥ በሱፍ ኮትና ክራሻት ምትክ ውሃ ለማያዌ ጃኬትና ነጭ ጅንሰ ሱሪ ለብሏል። የመኪናውን በር ከቆለፈ በኋላ ቁልኗን እያሸከረከረ ወደ ህንፃው መግቢያ አመራ። ስለባበሱና

የአረማውያን ቅልጥና ገና ሮጦ ያልጠገነ ሳሪምሳ አስመስሎታል። ወደ ወንበሯ ተመለሰችና ራሷን እያረጋጋች ጠበቀችው።

የቢሮዋን በር ከፍተ ሲገባ በእጁ ላይ አንዳት ቀይ የጽጌረዳ አበባ ከነቅጠሬ መያዙን አስተዋለች። ሁለት እጆቿን በሰፊው ዘርግቶ ትከሻዋን አቀፈና ጉንጫቿን ሳግት። ፈጥኖም “ጽጌረዳ” አለና ቀይዋን አበባ አበረከተላት።

“አመሰግናለሁ” አላችና ፊቷን በፈገገታ አፍከታ ተቀበለችው። ያለፈውን ስህተት ባለመደገግ በልቧ አምላካን አመሰገነች።

“ናፍቀሽኝ ነበር አቤ... ደህና ነሽ?” በእጁ የያዘውን ቁልፍ እያሸከረከረ በዐይኖቹ ከላይ እስከ ታች ይደባባሳት ጀመርዋል። በና ቀለም ያለው ባለፈር ጃኬቷ ጠቶቿን ቢደብቅበትም አጭሩ ቀይ ቀሚሷ ጥንዳላ ገላዋን አጋልጦ ሰጥቶታል። ዐይኖቹ የወሲብ ረሃባቸውን ሲያዛኑ ተመለከተች።

“ደህና ነኝ... ዳግመኛ በመገናኘታችን ፍጹም ደስተኝነት ይሰጥኛል... ለምን አረፍ አትልም?” እያለች ወደ እንግዳ ማረፊያው ወንበር አመለከተችው። “የለም የለም... መሄድ አለብን... አባትሽን ሰላም ብያቸው እስከመለስ ተዘጋጅተሽ ጠብቂኝ” አለና መልሷን ሳይጠበቅ እየተጣደፈ ወደ ቢሯቸው አመራ።

ጥድሬያው የት ለመድረስ እንደሆነ ገመተችና በምጽት ፈገግ አለች። በእጁ የያዘችውን የጽጌረዳ አበባ ስትመለከት እባብ የጨበጠች ያህል ቀፈፋት። በሚጭቃ ግን አልጣለችውም። ዛሬ እውነተኛዋን ተዋናይ ለመሆን ታጥቃለች። ጥላቻን እንደ ማለዳ ጀንበር ለሰስ ብሎ ልብ በሚያቀልጥ ፈገገታ አስታማኝ የበቀልን አሳት እንደ እርሷ በቀዝቀዙ ቃላት አጣፍጣ በመቅረብ ልትፈታተነው ቆርጣለች።

ብዙም ሳይቆይ እንደ ኳስ እየነጠረ ተመለሰና “እንንቀሳቀስ አቤ” አላት ከቢሮዋ በር ላይ ቆሞ።

የሰጣትን የጽጌረዳ አበባ እያሸተተች ቆየችና በርሳዋን ከጠረጴዛው ላይ አንሰታ ወደ በፍ አመራች። እጁን ክንዲ ውስጥ አሰገብቶ ደረጃውን መውረድ ሲጀምሩ የቢሮዋ ስልክ አንቃጨለ። ዘር ብላ ስትመለከት ፀሐፊዋ ወደ ቢሮዋ እየገባች ነው። በጠበቃው እቅፍ ውስጥ እንደሆነች ተያይዘው ቁልቁል ወረዱ። ደረጃውን ወርደው ከሀገራው እንደወጡ ፀሐፊዋ እየተንደረደረች ደረጃውን በመውረድ

ደረሰችባቸውና “አቤ... አሁን ይጠራ የነበረው ስልክ ያንቺ ነው...” አለች በላይ በላይ እየተነፈሰች።

“ከየት ነው?” አብነት ግንባሯን ትቀም ለድርጋ ጠየቀች። ጠበቃው ተመልሳ እንዳትሄድበት እጇን አጥብቆ ይዟል።

“ተካልኝ ባልኛ እባላሁ ይላል...”

“ማን?” አብነት በመገረም ዐይኖቿን እያርገጠጠች ተካልኝ ባልኛ ግን እንደሆነ ለግወት የለዕምሮዋን ጓዳ ማተራመስ ጀመረች። የጠበቃው ዐይኖች ተበልጥጠው ትንፋሹ መቆራረጥ ያዘ።

“ተካልኝ ባልኛ ነው ያለኝ... ሰጥኝን በየት እየደወለ ለጥብት ጉዳይ አረጋጋታለሁ ይላል... አንቺ ደግሞ...”

የጀመረችውን ሳትጨርስ አብነት አዳረጠችት “እንደዚህ የሚባል ሰው አላውቅም... ምናልባትም በሰም ስህተት ይሆናል አላውቅህም ብለሽ ስልኩን ዝገው።”

“ብጣም የተጨነቀ ይመስላል ... ነገ ይውል ለበለው?”

ነገ የሚባል ቀን በቢሮዋ እንደግታላልፍ ገመተችና በቅሬታ ራሷን ወዘወዘች። “እግርኛ እኮ ነው የምናገረው ቅድስት... ተካልኝ ባልኛ የሚባል ሰው አላውቅም። መላሳኩን ነገረሽ ዝገው።” ድንገት ዘር ብላ በፀሐፊዋ ላይ ጮኸችባት። ቅድስት ትከሻዋን በምንቸገረኝ አይነት ሰበቀችና በእርጋታ ደረጃውን መውጣት ጀመረች።

ጠበቃው ትንፋሹን ውጦ እንደበኮ ተሰባር እንደደነዘበ ቆሟል። አብነት ሁኔታውን በመገረም ስትመለከት ቆየችና “እንሂድ እንጂ ጌታዬ...” አለችው ፈገገታ ለማሳየት እየሞከረች።

ክንዲን ጨምሮ እንደያዘ በደመናፍስ እየተወላገደ መኪናው ወደቆመችበት ይዟት ሄደሁ ሁኔታው አላማራትም። ደቂቃ ባልሞላ ጊዜ ውስጥ በአካልም በመንፈስም የደነዘበት ምክንያት አልተገለፀላትም። ይህን እያሰላሰለች ቀና ስትል የተመለከተችው ትርኢት ድንጋጤ ደግሞ ሰውነቷን እኩል ለእኩል ተረተረው። የጠበቃው መኪና ከቆመችበት ትይዩ አስፋላቱን ተሻግሮ ቻርላ ሀውልት መስሎ እንደቆመ እያንዳንዱን ድርጊታቸውን ያስተውላል። አብነት በጠበቃው እቅፍ ውስጥ ቀይ ጽጌረዳ አበባ ግንጣይ እንደያዘች!

ጠበቃው የመኪናውን በር ከፍተ እንድትገባ ሲጋብዛት እንኳን ዐይኖቿ ባሻገር ከቻርላ ጋር ተፋጠው ነበር። ያያታል፤ ታየዋለች። ለረዥም ጊዜ ዐይኖቻቸው አልረገጡም።

"ዚ እንጂ ጽጌረጽ..." አለ ጠበቃው ጥራሽ ገራ ተጋብተው ፈጥና ወደ መኪናው ውስጥ ገዥና የቤት መስተዋት አወረደችው። ቻርሊን ለመጨረሻ ጊዜ በዚህ ሁኔታ ልትሰናበተው ነው። እንባና እልህ በአንድ አብረው ይተናገሩት ጀመርዎ አላለቀሱትም። ከእንግዲህ እየሳቀች ብትወድቅ እንጂ ዘለላ እንባ ከደረቀው የዐይኗ ኩራ ጠብ አይልም።

ጠበቃው የመኪናውን ሞተር አሰጋሪና ተላላፊ መኪና አለመኖሩን አረጋግጦ በከፍተኛ ፍጥነት ወደ ግራ ታጠፈ። ከፊት ለፊቱ ከአሰፋፊቱ ጠርዝ ወጣ ብሎ አንድ ሰው ጅብራ መሰሉ ቆሟል። መንገዱን ለመልቀቅ አንዳችም እንቅስቃሴ አሳዳም። ጠበቃው ከሰከንድ ከፍልፋዩች ሳነሰ ጊዜ በፈጣን ዐይኖቹ አትኩሮ ተመለከተው ሰውዬው ጥራሽ ጥቂት እርምጃዎች ተራምዶ ወደ መሃል መንገድ ገባ። ጠበቃው ደነገጠ። በዚያ ፍጥነት ጨፍልቆት እንደሚያልፍ አልተጠራጠረም። የደምሰሩ ተቦዎች ፈጠጠ፤ ጡንቻዎቹ ተወጣጠሩ፤ ግምባሩም ላብ አመነ።

ጊዜ ሳያጠፋ ያለውን ሃይል ሁሉ ተጠቅሞ በሁለቱም እጆቹ መሪውን ወደ ግራ አጠፈው። መኪናዋ ጆሮ የሚሰቀጥጥ ደምጽ አሰማችና ተሸከርካሪ ቆመች። ከፊት ለፊቱ ጋራ መሰሉ የተጋረጠሱትን ሰው ጠርነት እንዳለፈ አልተጠራጠረም። ፈጥና የመኪናውን በር ከፍቶ ባሻገር ተመለከተ። ተአምር ነው፤ ቻርሊ አሁንም ከነበረበት ቦታ ደንዝቆ ቆሏል። ጠበቃው ደንጋጤና ገደት ያንቀጠቅጠው ጀመርዎ "አንተ የውሻ ልጅ... የመኪናዬን ጎማ ዋጋ እንኳን አታወግም!" ቻርሊ የሚሰማው አልመሰለውም መሃል አስፋልት ላይ ዐይኖቹን አፍጥጦ ቆሏል። ራሱን በብህድት እያወዛወዘ መኪናው ውስጥ ገዥና የቤት በሃይል ዘገቶ የጠፋውን የመኪናውን ሞተር ቀስቀሰ።

የቻርሊ ዐይኖች ያያሉ እንጂ አይመለከቱም፤ ጆሮዎቹ ይሰማሉ እንጂ አያሳዩጡም - ደንዝቃል። ለብኑት ትንቢት ቀጥ ብሎ ለቆም ምንም ያህል አልቀረውም በዚያች አጭር ቅጽበት ውስጥ የተፈጸመውን ድርጊት ሁሉ እውነት ነው ብላ ለመቀበል የለዕምርጥ ጉልበት ደክሏል። መኪናዋ የደንጋጤ አደግቤን እቅጣጫ ይላ ከመንገድ በፊት ለመጨረሻ ጊዜ እንገደን በመኪናው መስኮት ብት አድርጋ ተመለከተችው። በዐይኖቹ ውስጥ የሚንቀሳቀሰው የበቀልና የቁጭት እሳት ወላፊኑ ለበላሳት። የተናነቃትን እንባ ዋጥ አድርጋ በእጁ የያዘችውን ቀይ ጽጌረጽ እጠባ በርሱ እቅጣጫ ወረወረችለት። ጠበቃው ሰረቅ አድርጎ አያትና የመኪናውን ፍጥነት ጨምሮ ተፈተለከ።

ቻርሊ ሚኒኪካዊ በሆነ እንቅስቃሴ ወደ አበባዋ ቀረባና አነሳት። አንድ ጊዜ ቀረብ አንዴ ደግሞ ራት እያደረገ ሲመለከታት ቆየና ራሱን በህዜታ እያወዛወዘ ፈገግ በማለት ከመኪናው መተላለፊያ ወደ መንገደኞች መተላለፊያው አስፋልት ለመራና ቆመ።

ድንገትም "እባብ! እባብ!" እያለ ራሱን ተላላፊ መንገደኞች ቆም እያሉ ያስተውሉት ጀመርዎ

ለክ የእባብ ጭራ የጨበጠ አይነት የአበባውን ግንጣይ ከጫፍ ይዞ እንዳይነድፈው በርቀት አገጠለጠለው "እባብ! እባብ! እባብ! እባብ!" ወብት ... አስመላይ እውነት ... እባብ! እባብ!" ፍቅፍቅ ብሎ መሳቅ ቀጠለ።

የአበባውን ግንጣይ በርቀት እንዳገጠለጠለ "ውብት የሸፈነው ክሶ! ... ውብት የጋረደው እሳት! እሳት! እባብ!" ሲል ራሱን አስፋልቶ ላይ ጣለናም በጫማው ሰል ረግጦ አሸው። የአብኑትን ጭንቅላት ረግጦ የደፈጠጠው ያህል እርይታ ሲሰማው የረገፉትን የአበባ ቅጠሎች በእግሩ በታተኘና "እባብ! እባብ! እባብ!" እያለ በመጫህ መኪናዋ በጸደችበት እቅጣጫ በሩጫ እርምጃ ተፈተለከ። ከመንገዳቸው ተዘናግተው ቆመው ከሚያዩት ሰዎች መሃል የሚሰቁ፤ በቅሬታ ፈገግ ያሉ፤ በህዜታ ከንፈራቸውን የሚመጡ ነበሩ።

መንገሻ የኔህ አንደኛ ፎቅ ላይ ከሚገኘው ቢረቸው የሆነውን ሁሉ በቀዘቀዘ ዐይኖቻቸው ቁልቁል ተመለከተዋል። ጠበቃው ቻርሊን በመኪናው ጨፍልቆት ቢያልፍ በወደዱ ነበር። የአተራረፉን ትንግርት ተአምር ብለው ከንፈራቸውን በቁጭት ነክሰዋል። ለብኑት አበባውን ለቻርሊ ስትወረውር ሲመለከቱም በንደት ተንጨርገዋል።

ልጅ ውብዬን ለውጣ ህይወቴን አተረፈች እንዲሉ ያለኛቸውን ትርሊት ከማየታቸው የቻርሊ ጣልቃ መግባት በጠበቃውና በልጃቸው መካከል የተፈጠረውን መልካም ጅምር የሚያጨልግ መሆኑን አልተጠራጠሩም። በንደት ጥርሶቻቸውን አፋጫና ዛቱ ህሬም ህይወት የህይወት ጥያቄ ነችና በአንድ ራሳቸው በመጣ ነገር ዋነ የለም።

ወደ ጠረጴዛው ተመለሰው የሰልኩን እጅታ አነሱና ቁጥሮቹን አሸከረከሩ። ከብዙ ቆይታ በኋላም ሰልኩ ከወዲያኛው ጫፍ ሲነሳ ፈታቸውን እንደጨፈገጉ "ናግሊዮን? መንገሻ ነኝ... ግታ አንድ ሰዓት ላይ የሺ ሸቤ ሆቴል በሩ ላይ እንድንገናኝ ይሁን!... መኪናዬ ውስጥ

ሆኔ አጠባብሃለሁ" አሉና ስልኩን ይገኙ ቀይተው ቢሰጡን ደባባሎ ረጋቸውንና የትምህርት ጥቅል አወጡ።

ጠባቂው መኪናውን እያሸከረከረ አብነትን የወሰነት ወደ ሆቴል ዲክራሪክ ክር። ከሆቴሉ ቅጥር ገቢ ውስጥ ከጀርባ ጠባቂ ሳሎ የመኪና ግቆሚያ ሲትሮይድን አቆመና ወደ ሆቴሉ ይዟት ገቢ በምግብ መመገቢያው አገራቸው ውስጥ ጠባቂ ሰው የለም። ጥንድ ጥንድ የሆኑ ወንድና ሴት በየግንባታ ተቀምጠው ይመገባሉ። አብነትንም ወደ አንድ ጥገ እየመራ ወሰደና ሰፊ ወንበር ላይ አስቀመጣት።

ጠረጴዛው ላይ ያለውን የምግብ መምረጫ ካርድ ወደፊት እየገፋ "ለመክሰስ ምን ትወስኛለሽ አቢ?" ሲል ጠየቃት። አብነት ካርዱን መልክት አድርጋ ከሌብ ሳንድዊች እንደምትወስድ ገለጻችለት።

አስተናጋጁ ገጽታውን አደምቆ እጆቹን የጌላት አጣመረና ታዘዛቸው። ጠባቂው የሲጋራ ፓኩውን ከኪሳ ውስጥ እየፈለገ "አንድ ክለብ ሳንድዊችና አንድ ገብሽ ይዘጋጅልን... ሁለት ሽቫስ ውስጠም ጨምረህ አምጧ..." በማለት አዘዘው።

አብነት ግልቃ ገብታ ተቃወመች "እኔ ... እኔ ለሰላሳ" "ተይ፣ ተይ!... ባይሆን ቀዝቃዛ ቢራ አምጣት ... የሆነናትን መጫወቻ ለምን ትሻሻላለሽ" አሉ እየሳቀ። "አንዴን ተው እንጂ ሰዩም!" "ከአንድ በላይ እንድትጠቁ አለጠድድሽም..." ንግግርን ከመጨረሱ በፊት አስተናጋጁ ከአጠገባቸው ሄደ።

የቀረበላቸውን ምግብ የተመገቡት በፍጹም ፀጥታ ክር። ጠባቂው ቀለቡ በሦስት አብይ ጉፍቶች ተሰርዷል። በተካላኝ ባልቻ ስልክ መደወል፣ በመኪና ሲገጠው በክበረው ሰው ላይና አብነት ሳንጋርህ እፈልጋለሁ ባለችው ጉዳይ ዙሪያ ሃሳቡ ይሸከረከራል።

የጠባቂው ፈጣን የባህርይ ለውጥ ግጥምን ደግሞ አብነትን ከፋኛ አሳስቧታል። በተለይ ከህንፃው ሰወርዱ የተካላኝ ባልቻን የሰልክ ጥሪ ላለመቀበል ወስኖ ፀሐፊዋ ስልኩን እንድትዘጋው ካደረገችበት ቅሬት ወዲህ አንዳች ጋርነት ልሳኑን የዘጋው ያህል ንግግር ቁጥብ ነበር።

ምግብ የተመገቡባቸው ሃህናች ተነስተው ከውስጡ መደጋገም ያዘ። አብነት በብርጭቆ የተቀላቀለችን ቢራ በትንሽ በትንሹ ፋት ትላለች። ጠባቂው ድንገት "ጭቃ የሰው ጭቃ!" አሉ ከታፈነ ልሳን በሚወጣ ድምፅ አብነት ግራ ተጋብታ አስተዋለችው።

"አንገቱ ላይ ሰውጣሁበት እጸድቅ ነበር... ደግሞ እኮ ሲያዩት ደህና ሰው ይመስላል... ዐይኑ እያየ ከሰው መኪና ንግ ሥር ይወተፋል?"

ሰለ ቻርሊ እንደሚያወራ ገብቷ በቅሬታ ፈገገ በላ በፀጥታ ግዳመጧን ቀጠለች።

"እብድ መሆን አለበት!" አሉ ራሱን እየወዘዘ።

"ሰውዬው እኔ ሆኜ እንጂ የዚያ ሰው አጥንት መለቀሚያው ዛሬ ነበር ... ሃሃሃሃ" ውስጠውን በዋንድ እያስቀዳ ሲደጋግም አንደበቱ መፍታታት፣ ምላሱ መንጣጣት ጀመረ። አብነት "እብድ መሆን አለበት" የሚለውን አባባል ስትሰማ በሰለት የተወጋች ያህል ሽምቅቅ አለች። ጠባቂው ስሜቷን አላጤነውም፤ ዐይኖቿ አሁንም የለበሰችውን ጃኬትና ቀሚሳ በሰሜት አውልቀው ወጣት ገላዋን ይደባብሷታል።

"ያን ሰው አታውቀውም?" አለች የሚተናኝታትን እልህ ለመዋጥ ከንፈርቷን በጥርሷ እያንከች።

"እንጂ... አይመስለኝም... መኪናው ውስጥ ተመልኼ ከገቡ በኋላ የግሰላሰለው አንድ ነገር ምን እንደነበር ታውቄያለሽ?... የሰውዬው ገጽታ ለኔ አዳሪ ባለመሆኑ የት እንደማውቀው እያሰብኩ ነበር። ሳስታውሰው ግን አልቻልኩም።" አላት ሲያቀጣጥለው አፋ ላይ ያደረገውን ሲጋራ መለኮትን ትቶ።

"ቻርሊ የሚባል ተዋናይ ታውቃለህ?"

"እንዴ... እንዴ... ልክ ነሽ! አሁን በትክክል አስታወስኩት... ግይ ሎርድ! ይህችን ምስኪን ሀገር ጥገም ልታፈራው የማትችል አንድ ታላቅ ሰው አሳጥቻት ነበር... ሃሃሃ! የአርቲስቲን ህይወት ለማዳን የፈጸምኩት ታላቅ ጀብድ በሬደዮ መነገር፣ በጋዜጣ መታተም መቻል አለበት። ነገው ለባህል ሚኒስቴር ማመልከቻ አስገባለሁ ሃሃሃ" እያሉ በራሱ ቀልድ ራሱ ሳቀ።

አብነት ዘለሽ ጉርሮውን እንቁው የሚል ስሜት ከውስጥ ይተናኝታት ጀመር። "የሰው ገብሽ" አለች በሀላቷ ወዲያውኑ የመጣችበትን ጉዳይ አስታወሰችና ራሷን ለማረጋጋት እየሞከረች ከረኾሙ ሳቅ ጋር አብራው ሳቀች።

ጠባቂው ቀጠለ፤ "ርግጠኛ ነኝ ሰከር፣ አለበለዚያም አብደ መሆን አለበት።... ይገርመኛል፣ ከነዚህ አርቲስት ከሚባሉ ፍጥረቶች

አንድ እንኳን ደህና ሰው አይበቅልባቸውም? ሁሉ ጠዋጥ ሁሉ ፈንጥጥ ሁሉ የአእምሮው በሎን የላላ ወፈረ ነው። ለመሃላ እንኳን አንድ ደህና ሰው የለባቸውም... ከንቱዎች አስተናጋጁን ጠርቶ ከውስኩው እንዲደጋግም አዘዘ።

“አ - አልሰከረም” አለች አብነት ትንፋሿ እየተቆራጠ።
“አንዴት ይህን ልታውቁ ቻልሽ?” የጠበቃው ግንባር ተቋጠረ።
“አልሰማህም ግለት ነው?”
“ምን?”
“ከተማው ሁሉ የሚያወራውን የአርቲስቱን ታሪክ?”
“አልሰማህም?”

“አርቲስቱ በጣም የሚወዳት፣ በቃል ኪዳን የተሳሰረችው ፍቅረኛ ነበረችው...”

“በጀ!” አለ ጠበቃው ታሪኩን ለመስማት ባለመፈለጉ ገና በጀምሩ እየሰለቁ።

“እኛ በጣም የትልቅ ሰው ልጅ ነች። እነርሱ ተዋደውና ተፈቃቅደው ሊጋቡ እቅደው ሳለ... ቤተሰቦቿ ለሌላ ሰው ሊድሯት ወሰኑት ያለፈቃደ። እኛ ይሄው አርሱም እንዲህ ሆኖ ቀረ ... አያሳዙትም?” አለችው።

ጠበቃው ትንሽ እንደማሰብ አለና “ለምን ያሳዘናሉ? መገናኘት እንዳለ ሁሉ መለያየት መኖሩንም አስቀድመው መተንበይ ነበረባቸው... በነርሱ ሁኔታ መለያየታቸው ሊያስደስት እንጂ አያሳዘንም። ለምን አትይም?... ውጥናቸው ያላቸ ጋብቻ ነበርና። እንደምትይኝ እርሷ የሀብታም ልጅ ከሆነች በአርቲስት ደመወዙ ምን ሊያበላት? ቆሎ ሊያስቆረጥማት ወይንስ በኮንጎ ጫማ ሊያስኬዳት? አፈቀርን የሚሉ ሌቶች የማይገዙበት አንድ ቁም ነገር፣ ፍቅር ቀላብ አለመሆኑን፣ ፍቅር ራሱ ነር፣ ፍቅር በራሱ ህይወት ሊሆን ያለመቻሉን እውነታ ነው። የፍቅርን መቻሉ ሲያሳዘኑ ከርመው፣ ባዶ ኪሳቸውን ትዳር የሚሉትን የመቃጠያቸውን ሲክል ይመሠርቱና መራራቀን ጸዋ ሲነጋገሩት በሳምንቱ ሆድ ይብላቸዋል። በውሩ በየአቅጣጫው ፈታቸውን ያዩታል። በሰላተኛው ወር ንዝንዝ በአራተኛው ወር ቡጢ፣ ግፋ ቢል በሰላተኛው ወር ደግሞ የፍች ፋይሎቻቸውን እያንጠሰጠሉ የፍርድ ቤቶችን የሥራ ጊዜ ያጣብባሉ። ማጣፈጫው ከሌለ ፍቅር ሁሉ ውሸት ነው። ሃሃሃ-ሃሃሃ” አለ ማጣፈጫ የሚለው ቃል ብር መሆኑን ለማሳየት የቀኝ እጇቹን ጣቶች እያፋተገ።

አብነት አልመለሰችለትም።
ጠበቃው ቀጠለ “እከሰርርድ ዩኒቨርሲቲ ሳለሁ... የእንግሊዝ ዳኞችን ራስ ያካረ ዋናው ጉዳይ ይሄው የባለና ሚስት ፍች ጉዳይ ነበር

... ያላቸ ጋብቻ ለልብ ወለድ ድርሰት ጥሩ ጭብጥ ሊሆን ቢችል እንጂ በገሃዱ ዓለም ህይወት ውስጥ ከሬት የመረረ ነው” በዐይኖቹ አስተናጋጁን ፈልጎ በጥቅሻ ከውስኩው እንዲጨምርለት አዘዘው።

አብነት በአጠጣው ፍጥነት ጉድ እያለች “ይህ ሰው እንደ ከብት ይበላል፤ እንደ ከብት ይጠጣል፤ እንደ ከብት ያሰባል፤ ዛሬ ደግሞ እንደ ከብት ታርዶ ይሞታል” ስትል አሰበች። ቆይታም “በጣም የሚያሳዘኘው ነገር ደግሞ ልጅቴ ፀንሳለች አሉ... ምን አይነት መጥፎ አጋጣሚ ነው?” አለች ሰሜቱን ለመረዳት ገጽታውን እያጠናች።

ጠበቃው በምንቸገረኝነት ትከሻውን ሰብቆ የታችኛውን ከንፈሩን ልጥጥ አደረገና “ይሄ እንኳ ከቁጥር የሚገባ ችግር አይደለም። ተደብቆ የገባ የሰው ቆሻሻ ተደብቆ ይፈናጠርና በቆሻሻ መጣያ ቱቦ ውስጥ ይወረወራል። ይሄ ያለንበት ዘመን እኮ ሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን ነው። እንኳን ሳይፈለግ ለተወለደ ከንቱ ተፈልጎ ተወልዶ በእንክብካቤ ከተያዘው በታ የሚያገኘው ከሺ አንድ ነው። በተለይ ሰላተኛው ዓለም በሚባለው ጨለማ የዓለም ክፍል ሳይፈለግ የተወለደ ህፃን እጣ አይገም ያው ጨለማ ነው። ዐይኑን ገልጸ ወደ ጨለማ ከሚወረወር፣ ዐይኑን ሳይገልጥ እዚያው ከጨለማ ውስጥ እንደጨለመበት መቅጨት፣ እንደ ውለታ ይቆጠራል... ሃሃሃ ... አጠፋሁ?”

በገጹ ላይ የሚታየውን ጭካኔ ለትመለከት የተሸከመችውን ጽንሰ ነትቶ ያወጣባትን ያህል ሰውነቷ ጭብጥ አለ። ልቧም እየደጋገመ ይረግመው ጀመር “አራዊት!! አራዊት!! አራዊት!!”

ጠበቃው ሁኔታዋን እያስተዋለ “ምንው? ፈራሽ?” አላት ትከሻዋን እየደባበሰ።

“እ... አልፈራሁም... ግን እንዲያው... ሃይማኖታዊ፣ ሞራላዊና ሰብአዊ ጉዳዮችን ሁሉ ትተን፣ ይህ ጉዳይ በህግ ፊት እያስጠይቅም?” ስትል ጠየቀችው።

ከትከት ብሎ ሲለቅ ቆየና “በህግ ፊት ምን የማያስጠይቅ ነገር አለ? የሰው ሚስት መላም በህግ ፊት ሳሚውንም ተሳሚዋንም ያስጠይቃል። ያች ምስኪን ሴት ያለባ ለምን በሌላ ሰው እንደተሳመች የምትሰጠው ምክንያት ዋጋ አይኖረውም። ህግ አታድርጊ ያላትን አድርጋለችና ትቀጣለች። የሰው አጥር ዘሎ ሲሰርቅ የተያዘ ሌባም በህግ ይጠየቃል። ለምን? ህጉ የሰረቀ ወንጀልኛ ነው ብሎ ደንግጓልና። ምናልባት ያ ሌባ በርሃብ ሊሞት የቀረው የአንድ ሰዓት እድሜ ሊሆን

ይችላል። ምናልባትም በቤቱ ውስጥ እንደ አጣጣ ገልገል እየተገኘው ራሱን እያሉ የሚረዱበትን ስድስት ህጻናት ልጆቹን ህይወት ለማትረፍ አጥር ዘሎ ይሆናል። ምናልባትም የቀን ሥራ እንኳን አጥቶ አመት ሙሉ የተንከረተት ምስኪን ይሆናል። ይህ ምክንያት ግን በህግ ፊት አምንት ነው። እና ህገ-ወጥ ውርጃም እንደሆነ ነው። ህጉም ግንባርሰቡም ህገወጥ ውርጃን ይቃወማሉ። ውርጃን ስታከናውን የተገኘች ምስኪን ሴትም በህግ ትቀጣለች። በግንባርሰቡም ዐይንሽ ለአፈር ትባላለች። ምናልባትም እኮ ያች ሴት የወሰኝለትን ሰው እንኳን አታውቅ ይሆናል። ምናልባትም ልጇን የምታሳድግበት ጥሪት ቀርቶ ለራሷም ትልሰው ትቀምሰው ቁራሽ የሌላት ምስኪን ትሆናለች። ለህጉ ግን ይህ ምክንያት የገብሰ ያህል ቀላል ነው። አስተውይ... ህጉም ሆነ ግንባርሰቡ ልጇን ከህይወቱ በትወልድ ለአንድ ወር የወተት ሂሳብ ሳንቲም አይወረውርላትም፤ ስቃይዋን አይሰቃይም፤ ከመከራዋ አይካፈልም። ብቻ ደረሰን ነፍቶ... ሁሉም ግምባሩን ጽጥር “የወሰኝውን ውሰድ!” ይላታል ወገን አጥብቆ ይዘ። ህግ ምክንያታዊ አይደለም። አንዳንዶች እንደሚሉት በእውነትም እውር ነው። ... እውር ሆነ ... እውር ዓለም ... ሃሃሃ ... በህግና በህዝብ ፊት ምን የማያስቀጣጠይ ምን የማያስወግዝ፤ ምን የማያስቀንን ነገር አለ? በራሳሽ ገላ ለግዝብ እንኳን ፈተና አለብሽ ሃሃሃ...”

የውሰኝው ብርጭቆ አሁን አሁን እየተሞላ ይፈራረቃል፤ የጠበቃው ቀይ ፊት ሃምባ እየመሰለ ሂደል። ከአንድ የህግ ሰው በህግ ላይ ይሄን የመሰለ ውግዘት ስትሰማ ተገረመች። እንደገመተችው የሚናገረው ሁሉ ከልቡ አይደለም። ለጠየቀችው ጥያቄ ለእርሱ የነገር አካሄድ እንዲያመችው ብቻ የሚለፈፈው ተረት ነው። “አረመኔያዊ ሰብአዊነት!” አለች በሀሳቧ።

“እርሱን ይሁን... ሌላው የገረመኝ ነገር ደሞ የሰው ፍቅረኛ ነጥቆ ካገኘው እያለ የሚባሉት ሳርሳሪያን ነው... ከሌላ ወንድ መጸንደን እያወቀ። እ... ለእርሱ አንዳችም ፍቅር እንደሌላት እየተረፈ? እንዴት ትዳርን በሚያክል ከጠር ነገር ይቀልዳል? ያለ መንፈሳዊና አካላዊ የፍቃድ እንደነት የሚመሠረተውን ትዳር ከቶ ሰውን ግን ለሰው ነው? ደባልነት? ወይንስ ሲለል? ለህሊናው አይቀፈውም? መንፈሱን ትንሽ አይሰቀጥመውም?” አለች እጆቿን እያወናጨፈች ጠረጴዛውን በቡጢ እየቀጠቀጠች።

ጠበቃው ግምባሩን ቅጭም አድርጎ ሲመለከታት ከምትጫወተው ተወኔት ወጥታ ወደ እውነታው ዓለምና ወደ ገላ ባህርይዋ እንደተመለሰች ስለገባት ፈጥና ገጽታዋን አፈካችው “ሆሆይ!... በእውነቱ የአንዳንድ ወንዶች ጠባይ ይገርመኛል...”

እንተንስ አይደናቅህም? እስኪ ለርሱ ቦታ ብትሆን ምን ይሰግሳል? ስትል ጠየቀችው።

“ሳራ ግራ ጋደምን ልታክል ምንም ያህል አልቀራት። ግን ምንድነው እንዲህ የለውጠኝ?” ጠበቃው ለጠየቀችው ጥያቄ መልስ ለመስጠት በመጠጥ የደክሞ አዕምሮውን ለማንቃትና መገልደፍ የጀመረ ምላሱን እስኪሰል ድረስ ባለችው ቅጽበት ራሷን ጠየቀች። መልሱ አልከበዳትም። ተስፋ መቆረጥ ነው። ቻርሊን አጥታለች፤ አባቷንና ቤተሰቧን ታጣለች፤ በጠበቃው ምክንያት ምን ያላጣችው አለ? ምንም። ያለፉት መልካም ቀናች ዳግም ተመልሰው አንዳይመጡ ከፊት ለፊቷ የተጋረጠው የሰው አጋንንት ጥቁር መጋረጃ ሆኖ ተሰፋዋን አወልጥታል። ሰው ተሰፋውን ከቀበረ፤ ይሉኝታ፤ ስ። ምግባር፤ ሀዘኔታ፤ ፍርሃት... በውስጡ ቦታ አይኖረውም። ያልሆኑትን መምሰልግ በጣም ቀላሉ ጉዳይ ነው።

“በእርሱ ቦታ ብትሆን ምን ይሰግሳል ነው ያልሸኝ? ምንም አይሰግኝም። ምናልባትም ያ ሰው ከነፍሱ በላይ ልጅ-ኮን ወደት ይሆናል...”

“እርሷ ካልወደደችውስ?”
“የራሷ ጉዳይ ነው። እርሱ ከወደዳት ይበቃል። እየሽ ዘመኑ የውድድር ዘመን ነው... የጥሎ ግለፍ ትንንቅ። በዚህ ትግል ውስጥ ልብ የተመኘውን ጨብጠ የመንፈስ እርይታን ማግኘት ዋነኛው የህይወት ግብ ነው። ዋናው ጉዳይ የርሷ ፍቃደኛ መሆን ወይም አለመሆን አይደለም። የርሱ ፍላጎት ብቻ ነው። እዚህ ላይ መርሳት የሌለብሽ ዋነኛ ጉዳይ ሴት ልጅ ለማዳ እንሰሳ መሆኗን ነው። አምን፤ ...ይህን እውነት በድፍረት እናገራለሁ፤ ሴት ልጅ አዲሱን ፍቅረኛዋን ባገኘች ወር ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ነባሩን ፍቅር ከልቧ ውስጥ አጥባ ትደፋለች። ዋናው ጉዳይ የሴትን ልጅ አያያዝ ከግወቄ ወይም ካለግወቄ ላይ ነው። ጽጌራዬ... እኔ አንድ ከፋ አመል አለኝ፤ እውነቱን ፊት ለፊት እናገራለሁ ያለ ይሉኝታ። እና አሁንም ቢዞኞች የማይቀበሉትን አንድ እውነት እነግርሻለሁ... ሴት ልጅ ምንጊዜም የገንዘብ ባሪያ ነች! ገንዘብ የማይገዛው የሴት ልጅ ገላ የለም!”

አብነት ከውስጥ መንደር ጀመረች። ለባርነት ህይወት ከአጫት ሰው አንደበት ይህን ቀረርቶ ስትሰማ እልጋ ጉርርዋን እንቆ በዝግታ እንቀጠቀጣት። አንዳች ተቃውሞ ከመተንፈሷ በፊት ግን መድረክ ላይ አንዳለች ምናልባትም ለአሥረኛ ጊዜ አስታወሰችና በረዥሙ ተንፍሳ ራሷን አቀባቀዘች።

ጠበቃው ድንገት ስንኳን ተመለከተና አሳተፍኳልን ጠርቶ ሂግብ ጠየቀው። ከፍያውን አጠናቀው ሆቴሉን ለቀው ሲወጡ እግሩ እንደተሳሰረ ተረዳችሁ መኪናው ውስጥ ገብተው ሞተሩን ሲቀሰቅሱም ዐይኖቹ መፍዘዝ ጀምረው ስለነበር አደጋ ሲያጋጥሟቸው እንደሚችሉ ገመተችሁ ይሁን እንጂ አልተጨነቀችሁም ከሞት የተሻለ ህይወት አይጠበቃትምና መኖርም ይሁን አለመኖር ለርሷ ትርጉም የለውም።

መኪናዋ ከሆቴሉ ወጥታ ጉዞዋን ስትጀምር ወደት እንደሚሂዱ አልጠየቀችውም። ወደ ሲኦል ይሂት ቢወርድ እንኳን ግድ አይሰጣትም። በዚያች ቅጽበት ለርሷ የህይወት ዋጋ አምንት ታክል ቀላል ነበረችሁ ምናልባትም “ህይወት ከቡር ነው” የሚባለው የተለምዶ ፈሊጥ ሁልጊዜም ለሁሉም እኩል እንደሚይሰራ የተገነዘበችው በዚያ ጊዜ ነበር። እስኪ ተስፋዋ የጨለመ ህይወት ከብሯ ምን ላይ ነው። ሞትን ርካሽና ተራ ለማድረግ የተፈዘ እንጂ ይህን አባባል ሁሌም እውነት አይሆንም። መኪናዋ የቁራን አቅጣጫ ይዛ ቁልቁል እየተምዘዘች በጎተራ አቋርጣ የንፋስ ስልክን አቅጣጫ ስትይዝ ሁሉ የምታሰላስለው ይህን ብቻ ነበር።

ከሀላይ ስትነቃ ምናልባት ወደ ቤቱ እየወሰዳት ሳይሆን እንዳልቀረ ገመተችሁ በምትመለከተው የጠበቃው ሁኔታ በአካልም በመንፈስ ጥንካሬም የበላይነቱ የርሷ ነው። እንደ ኳስ እንዳጠራት እንደጠብጠብ ቅጠል ልትጫወትበት ትችላለች። ስለዚህ ወደ ፈቀደው እንዲወሰዳት ፈቀደችለት።

መምሸት ጀምሯል። የመንገድ መብራቶችም በርተዋል። የቅዱስ የሲፍን ቤተክርስቲያን አለፍ እንዳሉ መኪናዋ በስተቀኝ በኩል ታጥፋ ጥቂት ከሄደች በኋላ ከአንድ ሺላ ቤት በር ላይ ቆመች። አንዲት ልጅ እግር ሴት የውጭውን በር ከፍታ አስገባቻቸው። አብነት የጠበቃው ሠራተኛ እንደሆነች ገመተችሁ።

በቤቱ የውጭ መብራት እንደተመለከተችው ግቢው በልዩ ልዩ አበቦች የደመቀና ረጃጅም የጥላ ዛፎች ያሉት ነው። በጠበቃው መሪነት ወደ እግዳ መቀበያው ከፍል ስትገባ የተመለከተችውም ዘመናዊ የቤት አያያዝ ነበር። እንደትቀመጥ እንኳን ላይጋብዛት እየተወላገደ ወደ ሰፋው በመሄድ ዘዋ አለና ተቀመጠ። ሠራተኛዋ የእንግዳ መቀበያውን በር ዘግታ ስትመለስ እንደቆመች በማየቷ በጠበቃው ትይዩ ባለው ሰፋ ወንበር ላይ እንደትቀመጥ ጋበዘቻትና ወደ ውስጥ ዘለቀችሁ አብነት በርሳዋን ጠረጴዛው ላይ አትራ እግሮቿን አጣምራ ተቀመጠችሁ።

የፈዘቱ ዐይኖቹ ያረፉት በተጣመሩት ባቶች ላይ ነበር። በከፊል መጨረግ የጀመሩ ዐይኖቹን በልጥጠ አገረጠባት። እነኞ ዐይኖች አሁንም የወሰብ ርሃባቸውን እያዛጉ መሆኑን ስትመለከት የአቅዷ መሳካት እየተቃረከ መሆኑን ገመተችሁ ወዲያው በመቀት አመካኝታ የለበሰችውን ባለፈር ጃኬት አወለቀችና ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠችው። እጅጋ ገርዶ ስህ ሹራሲ ጠቶቿን አፍጥጦ አወጣቸው፤ ራቂት ክንደን አጋለጠው።

ጠበቃው ከስካሩ ዓለም ለመንቃት ራሱን ደጋግሞ ነቀነቀ። ከፊት ለፊቱ የሚመለከተውን እውነት ዐይኖቹ ሊያምኑ አልቻሉም። ስንቱን ሌሊት ሲያልመው የኖረ ገላ እነሆ ከፊት ለፊቱ ለፈነዳ የደረሰ የጽጌራዳ አበባ መስሎ ደምቋል። በየደቂቃው ሊያያቸው የሚኖሩቁት ከኩብ ዐይኖች ሽፋላቸውን ቀደው ሊወጡ የሚታገሉ እንደመሰሉ ይንገገባሉ። ምራቁን ደጋግሞ ሲውጥ ማንቁርቱ ሲወድቅና ሲነሳ ተመለከተችሁ።

“ተጫወት እንጂ...” ያፈረች ባስመሰላት ፈገግታዋ ጭራሽ እነሆለለችው።

የሰፋውን መደገፊያ ተመርኩዞ ተነሳና ከተቀመጠችበት ሰፋ ጀርባ በመዞር ትከሻዋን እየደባበሰ ያልገመተችውን ጥያቄ ጠየቃት።

“አባትሽ ... በጣም አገዥል - አይደል?”
“ለምን? በምን ምክንያት?”
“ስለሆነው ነገር ሁሉ...”
“የራሱ ጉዳይ። በራሱ ጊዜና እድሜ የራሱን የደስታ ህይወት አሳልፏል። በማምሻ እድሜ ማዘን ምናልባት አጣ ፈንታው ሆኖ ይሆናል... የአባባን ነገር አርሳው... ምናልባት አርጊት ሚስቱ ብቻ ስለአርሱ ትጫነት... ልክ አይደለሁም?” አለችው ትላልቅ ዐይኖቿን እያገረጠረጠችበት።

ከፊት ለፊቷ በመዞር ግምባሩን ቅጭም አድርጎ በጥርጣራ ዐይን ይመለከታት ጀመር። አብነት ተገረመች እንደዚያ ሰከር እንኳን የተጠራጣሪ አዕምሮው ጉልበት ገና አልደከመም።

“እንደዚያ የምታስቧ ከሆነ ደስተኛ ነኝ... ግን በምንም ነገር በኔ እንዳትፈርጁ... የሆነው ሁሉ መሆን የሚገባው ነገር ነው። ይህንን ያደረኩት ደግሞ ለሁለታችንም የጋራ እድገት ስል ነው። ልትፈርጁልኝ እንጂ ልትፈርጁብኝ አይገባም። ...ለምን አፈቀርክኝ በሌሽም አትውቀሽኝ። ይህ ጉዳይ ከኔ አቅም በላይ ነው። አንድ እውነት ብቻ እውነት ነው... ጽጌራዳዬ አፍቅሬሻለሁ... የእኔ መሆን የሚገባውን

ደግሞ መሬት ደግሞ ለግድግም ቢሆን ረገፍ የጌ ግድግ አለብን ህይወት የህይወት ጥያቄ ነች አይደለም የጊሉት አባትሽን አንገቱ ጭንቅላቱን ተሸከሞ መቆም ያቃተው ያህል ራሱ ግራና ቀኝ መዝሙሩን ደግሯል።

ሠራተኛዎ ሁለት ውሳኔ የተቀላቀሉ ብርጭቆች በማቅረቢያ ይዛ መጣችሁ እንዳንድ የበረዶ አንኳር በብርጭቆዎቹ ውስጥ ከጨመረች በኋላ እየተጣደፈች እንደገባች እየተጣደፈች ወጣችሁ ጠበቃው እየተወላገደ ወደ ክፍሉ እንደ ግልዘን በመሄድ የዘመናዊውን ቴፕ ሮከርር መጫወቻ ተጫውሁ ክፍሉ በሙዚቃ መሣሪያ ቤቅ በተቀላቀረ የባህር ማዶ ሙዚቃ ተሞላ።

ወደ ነበረበት በመመለስ የውሳኔ ብርጭቆውን ሲያነሳ አብነትም ብርጭቆን እንበታ ቆመችሁ "እንድ ብለን ስለጀመርነው ፍቅራችን" ብርጭቆውን ከብርጭቆ ጋር አጋጨ።

"እስከ ዘላለሙ ለምንሰናበታት ዓለም!" አብነት በውሳኔ አሰባችሁ

ከውሳኔው ደጋግመው ተነጩለትሁ ሙዚቃው ደራሃል፤ ጠበቃው የባጥ የቆሙን እየዘላበደ ይሰቃል፤ አብነት መንፈሷ መሸበር፤ ለዲ በፍጥነት መምታት ደግሯል።

ደንገት መለፍለፉን አቆመና ትክ ብሎ ይመለከታት ጀመርሁ በአዕምሮዎ የሚመላለሰውን ጉዳይ ገጂን አንብቦ የደረሰበት ስለመሰላት ደንገጠችሁ በአፍታ ግምባሯ ላብ ማመንጨት፤ ጣቶቿ መንቀጥቀጥ ጀመሩ። ዐይኖቿን ከዐይኖቹ አሸሽቻቸው። ከተቀመጠበት ተነስቶ ከጀርባዋ ዞረና ረዥሙን ፀጉሯን ይደባብሰው፤ ማጅራቷን ይዳሰሰው ጀመርሁ እንደ ብረት የቀዘቀዘ እጆቹ በውስጣቸው ደም የሚመላለሰባቸው አልመሰላትም።

"አብ - ነት..."
"አቤት..."
"ለምን ስታሰቃይኝ ኖርሽ?"

ከትክት ብላ ከግራ በላይ መሳቅ ፈለገችሁ አልሳቀችም። ለጠየቃት ጥያቄም አልመለሰችላትም እርሱም መልሷን አልጠበቀም። የግራ ክንዲን ጨምሮ ከተቀመጠችበት አብነት አልተከላከለችውም። ቦርሳዋንና ጃኬቷን ከጠረጴዛው ላይ እንዲታ ተከተለችው። በመኝታ ክፍሉ በር ላይ ከሠራተኛዎ ጋር ተላለፉ። ዐይኖቿ ፈጥነው የመኝታ ክፍሉን መፈታተሽ ጀመሩ። በሰፊው ክፍሉ ውስጥ የአባባ ምንጣፍ የተጣለበት ያማረ ሰፊ አልጋ በእንድ ማዘዘን፤

ዓለላት ተከፋች ቁምሳጥን በሌላ ግልዘን፤ የራሱን ሙዚቃ የተቀመጠበት ኮምፒዩተር አንድ የሶፋ ወንበርና መሳሰሉት ጠረጴዛ ሥርዓት ይከው ተቀምጠዋል። ቢጫ ፈር ያለው የወለል ምንጣፍ የመብራቱን ብርሃን አፍክቶ ከፍሉን አድምቆታል።

ፈዛ እንደቆመች ቀረብ ብሎ ጉንጫን ሳመና እጇን ይዞ ከሶፋው ወንበር ላይ አስቀመጣትሁ ብዙም ሳይቆይ እግሩን-እያማታ ከክፍሉ ወጣሁ አብነትም ፈጥና ቦርሳዋን ከፈተችና ማጠራያዋን አውጥታ ወደ ቁምሳጥን መስተዋት በመጠጋት ረዥሙን ፀጉሯን ማጠር ጀመረችሁ በጀርባ ውስጥ የገዛ ቃል መደወል ጀምሯል። " ... ቻርሊ እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ፤ ብክዳህ የቆምኩባት ምድር ትክኛኝ" የገዛ ቃል ለመንፈሷ ብርታትን ሰጣትሁ እንደሌላው ጊዜ ሁሉ አልከሰሳትም፤ አልወቀሳትም በርቼ አላትሁ

ብዙም ሳይቆይ በመስተዋቱ ውስጥ ጠበቃው ከጀርባዋ ሀውልት መስለሎ ሲመለከታት እየችሁ ባንድ ትሪ ላይ ሁለት ብርጭቆዎችና የውሳኔ ጠርሙስ ይዟል። ማጠራያውን ፀጉሯ ላይ እንደተወች የያዘውን ትሪ ተቀበላችውና በመለስተኛው ጠረጴዛ ላይ በማኖር ለሁለቱም ውሳኔ ቀዳኝ "ለፍቅራችን" ብርጭቆዎቻቸው ዳግመኛ ተጋጨ። ከያዘው ብርጭቆ አልኩሉን ተነጩለትና የረሳውን ነገር እንዳሰታወሰ ሰው አይነት ድንግጥ ብሎ "እ - አብነት ስልክ ይፈልግሻል ... እዚህ እንደሆነሽ አድራሻ የሰጠሽው ሰው አለ እንዴ?" ሲል ጠየቃትሁ

ግምባሯን ቁጥር አድርጋ በመገረም ስትመለከተው ቆየችና "ትቀልዳለህ? ማን ነኝ ይላል?" ስትል ጠየቀችው። በግደያለሽነት ትከሻው ሰበቀና "እንጃ!... ተካልኝ ባልቻ ነው ያለኝ?... እንደዚያ ዓይነት ስም..." ከውሳኔው እንደገና ተነጩለትሁ ይህን ስም ዛሬ ለሁለተኛ ጊዜ መሰማቷ ነው። ግራ እንደተጋባቸደ እንደተገረመችና አኗኗን እንደከፈተች ለአጭር ጊዜ ፈዛ ቀረችሁ "ተካልኝ ባልቻ? ይህ ሰው ማኑ? ከኔ ምን ይፈልጋል? በዚህ ሰዓት እዚህ መሆኔን በምን አወቀ?" መልስ ያላገኘችላቸው ጥያቄዎች በጭንቅላቷ ውስጥ ተንጫጨ።

"ይቅርታ አድርግልኝ የሰልኩን ጥሪ ልመልሱ..." አለችና መልሱን ሳትጠብቅ እየተጣደፈች ከመኝታ ክፍሉ ወጥታ ወደ ሳሉን አመራችሁ

ሰልኩ የተቀመጠበትን ቦታ ለማግኘት ጊዜ አልወሰደባትም። ከትልቁ ሶፋ አጠገብ ከአንድ አነስተኛ ጠረጴዛ ላይ አየችው። እጅታው ከቀድሞ ላይ ተነስቶ አጠገቡ ተቀምጧል። እየፈራች እጅታውን እንስታ ከጆሮ ላይ አደረገች። ሰልኩ የመያዝ ድምጽ አሰማት። ይበልጥ ግራ ተጋብታ እጅታውን መልሳ ከቀደው ላይ አስቀመጠችና ቆመች።

“ይህ ሰው ማን ነው? ከኔ ምን ይፈልጋል?” የተቋረጠው ሰልኩ እንደገና ሊደውል ይችላል በሚል እምነት እጅቷን አጣምራ ጠበቀች - ሰልኩ አልጠራም።

ግራ ተጋብታ እንደቆመች አንድ ነገር አስታወሰች። ጠበቃው ውስጠ ሊያመጣ ከነበሩበት መኝታ ክፍል በወጣበት ጊዜ የሰልኩ ጥሪ ድምጽ አልተሰማትም። የመኝታ ክፍሉ ሰልኩ ካሰበት ጠኩም ስለማይርቅ የሰልኩን ጥሪ ድምፅ መሰማት ነበረባት። ጠበቃው ምን እንዳሰበ ሰልኩን ፈጥኖ ወደ መኝታ ክፍሉ ሮጠች።

አልጋው ጠርዝ ላይ ተቀምጦ ግምባሩን ቋጥሮ ጠበቃት። በገዱ ላይ ይታይ የነበረው የስካር መንፈስ ጠፍቷል፤ ዐይኖቹም መፍክዛቸው ቀርቶ በንቃት ያስተውላሉ።

“ሰልኩ ተዘግቷል... ያልከውን ሰው ላገኝ አልቻልኩም...” አለች ጠበቃው በአፍታ ባሳየው ለውጥ እንደተገረመች። “ተይው ምናልባት የሰለጠነች አባደ ወይም ተራ ሰካራም ይሆናል” አላት በተጣራ አማርኛ። የተሳሰረ እንደበቱ ተፈቷል። የአብነት ጠንካራ መንፈስ መፈታት ጀመረ፤ ለቧም ተሸበረባት። በአፍታ እንዲህ ሀይልና ጉልበት ያገኘበት ሚስጥር ምንድነው? በጥንቃቄ እየተራመደች ወደ ሶፋው ሄደችና ተቀመጠች።

“ለመሆኑ ይህ ተካልኝ ባልቻ የሚባል ሰው ማነው?”
“እንጃ!... ፈጽሞ አላውቀውም። ከኔ ምን እንደሚፈልግ አልገባኝም።” በጠበቃው ገጽታ ላይ ሥጋትና ጥርጣሬ ሲያጠላበት ተመለከተች። በእርሱና በዚህ ተካልኝ ባልቻ በሚባል ሰው መካከል ሊኖር ስለሚችለው ግንኙነት መገመት አልቻለችም።
“እንተም ታውቀዋለህ?” እየተጠራጠረች ጠየቀችው።
“አላውቀውም” በርግጠኝነት መለሰች።

ትይዩ ሆነው እንደተፋጠጡ ጥቂት ደቂቃዎች ሮጡ። “ለነገሩ... አንቺም እንደ አባትሽ አልሽኛ ነሽ...” የጠበቃው የምጽት ላቅ በአፍታ ክፍሉን ሞላው።

ምን ለማለት እንደፈለገ ሰልኩን የተወሰደ ዐይኖቿን እያርገጠዋች በፀጥታ ትመለከተው ጀመረ።

“አባትሽ ድርጅታቸውን በየጊዜው ከሚዘፈቅበት የችግር አዘቅት ውስጥ ለማውጣት ለማንም ሀይወት እንደማይላሱ ታውቂያለሽ። በዚህ ድርጅት ሳቢያ ጠዘ ደም እንደፈለሰም ሳያስጠነሽ እንዳልቀሩ ርግጠኛ ነኝ። እኔ እንኳን በቅርብ ጊዜ ... ይህ ድርጅት እንደበረንታቸው ደም ለምደል... ሲሉ ሰምቻቸዋለሁ። አዎን ለምደል። ታዲያ አሁን እኔን ጭዳ ለማድረግ ምን እጅና እግራቸውን እንዳሰራቸው ታውቂያለሽ?” ሲል እየሙሽ ጠየቃት።

“አላውቅም” ስትል ፈጥኖ መለሰች። በእውነትም የምታውቀው ነገር አልነበረም። ሳምንቱን ሙሉ አባቷ ለምን ጠበቃውን ፀጥ ማለገት እንዳልቻሉ እየደጋገመች ራሷን ትጠይቅ ነበር።

“በዚህ እንኳን አምንሻለሁ... በርግጥም አታውቂም ነበር ማለት ነው። አየሽ በእኔ ሀይወት ላይ ማንኛውም ዐይነት አደጋ በተቃጣ ወይም በደረሰ በሰላላ ደቂቃዎች ውስጥ ሰነዱ በፖሊሶቹ እጅ የሚገባበት መንገድ ሁሉ ተመቻችቷል፤ ይህንንም አላውቂያለሁ”

አብነት ደንዘዘች። ለካስ ጠበቃውን መግደል ለተፈጠረው ችግር ሁሉ የመፍትሔ ቁልፍ አይደለም? የአባቷ እጅና እግር የታሰረበት ምክንያት ገዛት። በራስ የመተማመን ትምክህታቸው የተናደበት፤ በሀይወት ፍጹም ተስፋ የቆረጠበት ምክንያት ተገለጸላት። በእርግጥም ብቸኛ ተስፋቸው እርሷ ብቻ ነበረች።

በርሷና በርሳቸው መሃል የተዘረጋው መጋረጃ ቻርሊ ነው። ይህንን መጋረጃ መተርተር ደግሞ ከምንም ነገር ይልቅ ቀላል ነው። እና ቻርሊ... ምስኪን... ቻርሊ... እንደ በረንታቸው ደም ለለመደው ድርጅት የዘንድሮው ጭዳ ነው። አሁን ሁሉም ነገር ወለል ብሎ ታያት። የዚህ ሁሉ ውስጠስብ ችግር ፍጻሜ ቻርሊን ሰውቶ የሚጠናቀቅ መሆኑን ተረዳች። ዝግ እያለ ይንቀጠቀጥ የነበረው ሰውነቷ ፍጥነቱን ጨምሮ ይንዘፈዘፍ ጀመር።

“አንቺ ግን ይህንን ሁሉ አታውቂም ነበር... ይህን ብታውቂኛ ኖሮ የኔን ሀይወት ለማጥፋት ታጥቀሽ ባልመጣሽ ነበር!” አላት።

ካቀረቀረችበት ቀና አለችና በመገረም ዐይኖቿን አፍጥጣ አስተዋለችው፤ በምፀት ፈገግ አለ። ይህ ሰው ነብይ ነው ወይንስ ጠንቋይ ሲቀልብ ኖሯል?!

“የማሰው በራሴ አንጂ ባንቺ አይደለም... ፍቅርን ስጋብዘሽ ሞት ደገሽልኝ” ራሱን በሀዘኔታ ወዘወዘው ተሰፋ መቁረጥ ጥላቻና ንቅት ባንድነት ተዋህደው ገጽታውን አመሰቃቅለውታል።

“አንተ ሰው የምትናገረውን የምታውቅ አልመሰለኝም...”
ከለበሰው ጃኬት ኪስ ውስጥ በድርሳዋ ይዛው የነበረውን ባለቀንድ እጅታ ጨቤ አውጥቶ አሳያት።

ትንፋሿ እንደመቆም፣ ጭንቅሳቷ እንደመዞር አለባትና ዐይኖቿ ተበለጠጠ። ዐይኖቿ የሚያዩትን አዕምሮዋ አምና ሊቀበል አልቻለም። ስልክ እንደሚፈልጋት አስረድቶ ወደ ሳሎን እንድትሄድ ባደረገት ደቂቃዎች ውስጥ በርሳዋን ይፈትሽ እንደነበር አወቀች።

“በጣም ተራ ሰው ነህ! ከተራም ተራ... የሰው አተላ የሆንክ ሰው ነህ! በርሳዬን እንድትፈትሽ ማን ፈቀደህ?” ድምጿ እየተንቀጠቀጠ የሰድቡን መለት አወረደችበት።

“በርዕት ስለገደለው አድራጎቼ ይቅርታን እጠይቅሻለሁ... ያን ባላደርግ ደግሞ ሊደርስ የሚችለውን ጥፋት ገምተሽ ይቅርታ እንደምታደርገልኝ አምናለሁ። ተራ ሰው ነህ ነው ያልሸኝ? አንቺ ደግሞ ፍቅር የማይገባሽ ተራ ነፍስ ገዳይ መሆንሽን የምገልጸው በፍጹም አክብሮትና ትህትና ነው... ሃሃሃ” አሁንም በምፀት ሳቀ። አባቷ “ጠበቃው አሸንፎናል” ያሏት ትዝ አላት።

“በርግጥም ተሸንፈላለሁ” ስትል አሰበች፤ ሽንፈቷን አምና ለመቀበልና እጅ ለመሰጠት ግን አልከደለችም። ከውስጧ ሆኖ የሚያዳኛት የገዛ ቃሏ ምንጊዜም የመንፈሷ ብርታት፤ የልቧ ሁሉ ጉልበት ነው። “ቻርሌ... እስከ መቃብር ከአንተው ጋር ነኝ... ብዙላ...”

ሰውነቷን የሚያገዛፈዝፈው አላህ ለበርድላት አልቻለም። ሃሬም ያልተዋጣላት ተዋናይ ሆነች። በርግጥም ሙያው ለሙያው መፈጠርን የግድ ይላል። ግራ ጋዴምን በሆነች እንደምን በታደለች ነበር?

ጠበቃው የገዛ ጨቤቱን በእጆቹ እያቀባበለ ይጫወትበታል፤ አንገቱን አቀርቅሮ የጎሪጥ እያስተዋለ በምጸት ይስቅባታል። ቁጭት እንገበገበት ከዚህ በኋላ ተዋናይ ሆኖ ያልሆነችውን መሆን አላሰፈለጋትም። በእጇ የያዘችውን ማበጠሪያ ወርውራ ፀጉሯን በወፍራሙ መጎጎጎን ጀመረች።

“እውነተኛዎ የለባትን ልጅ! አልገኛና ጀግና ነህ። የሴት ልጅ ውበት እንደ እመኔት ነበር ቁጡና አሻፈረኝ ባይ በሆነ ጠባይ ካልተጠባቀ ውበቷ ተራና ርካሽ ይሆናል። እየጠላሽን በሄድሽ ቁጥር እየወደድኩሽ እንደምሄድ ታውቂያለሽ? የተመኘሁትን ካላገኘሁ እንቅልፍ የማይወስደኝ ብርቱ ሰው ነኝ... ሃሃሃ”

የሚናገረው የልቡን እውነት ይሁን ሊያበሽቃት፤ ልትረዳ አልቻለችም። ፀጉሯን በፍጥነት እየጎጎጎች ተጎጣጣችበት “እውነቱን ግወቅ ከፈለግህ አንተ ሰው ሳትሆን በሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን የምትኖር ሰው የምትመስል አውራ ነህ... ለመሆኑ የቃል ዚዳን ፍቅረኛ እንዳለኝ ታውቃለህ?”

“አዎን አውቃለሁ”

“ማንነቱንሰ ታውቃለህ?”

“አንድ የሰው ገለባ የሆነ ተዋናይ መሆኑን ለምቻለሁ”

“እንደ ፀንሰክለትሰ ታውቃለህ?”

ፈጥኖ አልመለሰላትም። ለረዥም ጊዜ በዝምታ ሲመለከታት ቆየና “አዎን፣ የፀንሰክለት መሆኑን ቅድም ነገርሽኝ... ግር የምግጥ በግ መሰልኩሽ?” በተራው ከውስጥ መንደድ ጀምሯል።

“እና ይህን ሁሉ ካወቅህ በኋላ እንኳን...”

“አዎን ይህን ሁሉ ካወቅህ በኋላ እንኳን አወድሻለሁ... እገባሻለሁም”

ፀጉሯን መጎጎጎኗን አቁማ በተራዋ ለረዥም ጊዜ በዝምታ ተመለከተችው። የሰው አውራ ከሆነ ሰው ጋር ባንድ ክፍል ውስጥ መቀመጧን አስታወሰችና ዳግም መሸበር ጀመረች። ፀጉሯን እንደነገሩ አስተካከለ ከተቀመጠችበት በጥንቃቄ ተነስታ ጃኬቷን ለበሰች። የወረወረችውን ማበጠሪያ አንስታ በርሳዋ ውስጥ ከተተችና ለመሄድ ተዘጋጀች። ጠበቃው እንዳችም እንቅስቃሴ ሳያሳይ በዐይኖቹ እንቅስቃሴዋን ይከታተላል። በዚህ ድርጊቱ ደግሞ ይበልጥ ተገረመች። በጥላ ይለቅናል ብላ አልገመተችም ነበር።

መኝታ ከፍሉን ለቃ ስትወጣ ከኋላዋ ተከትሎ ከፈቷ በመቅደም የሳሎንን በር ከፈተላት። የውጭው በር ላይ ሲደርሱ ከንደን ያዝ አድርጎ አቆማትና “የሰው አውራ አለመሆኔን በዚህ ድርጊቱ እንደምታረጋግጥልኝ አምናለሁ፤ ልትገድድኝ መጣሽ ጠግነት ለቀኩሽ። ባንድ ነገር እርግጠኛ ሁኔ ጸጊረሳ... እስከ ወለዳሙ የራው ነሽ” አላት።

በእጅ ጨዋድዶ የያዙትን ክንዲን መንጭቃ አላተቶና አፈጠጠችበት "እንተም ባንድ ነገር እርግጠኛ ሁን አቶ ጠበቃ... እኔ በሌላው አታገኘኝም! ለግህ ሲያንስ በያንስ አንድ ነገር እያቅተኝም ነፍሴ በገዛ እጄ ውስጥ ናታ!"

የጠበቃው ዐይኖች በድንጋጤ እንደተበለጠጠና አቶም እንደተከፈተ እየተጣደፈች የግቢውን በር ከፍታ ሄደች። ጠበቃው ሃሳብ እንደገባው በጨለማው ውስጥ ለረጅም ጊዜ ቆመ። እልክኛና ሃሳብ ግትር እንደሆነች ስለተረዳ የተናገረችውን አታደርገውም ብሎ አልተጠራጠረም። ለምን ያን ያህል እንደጠላቸው ሲያስብ ደግሞ በቁጭት ተንጨረጨረ። ያ ችርሊ የሚባል የሰው ሽልፈጥና መወገድ አለበት! ለዚህ ቀላል መንገድ በሰነድ አመካኝቶ አቶ መንገሻን ግብረራራት ነው። ጨለማው ውስጥ ቆሞ እንዳፈጠጠ በምጸት ፈገግ አለ።

ወዲያው አጠነት ቀስቅሳበት የሄደችው የወሲብ ርሃብ ተሰማውና አራጎ ወጥቶ ለማምሽት በመወሰን ወደ መኪናው አመራ።

ጥቁር ግርቶዳሰ በየቢሽቤ ሆቴል ህገ ትይዩ ቆማለች። ናፖሊዮን አምባው በለበሰው ረኽም ጥቁር ካፖርት ኪሶች ውስጥ እጅቱን ከቶ ጥቁር መነጽፋን እንዳደረገ ግራና ቀኝ ተገላምጦ ወደ መኪናዋ ተጠጋ። መንገሻ ተንጠራርተው በፍን ከፈተሰትና ገብቶ ካጠገባቸው ተቀመጠ።

"ጤና ይሰጥልኝ ጌታዬ!"

"እንደምን ሰንብተሃል ወዳጄ?"

ከድምጻቸው መሰልቸታቸውንና ተስፋ መቁረጣቸውን ለመገንዘብ ጊዜ አልወሰደበትም። ሲያጨለታ የቆዩት ትምባህ መኪናዋን አፍኗታል። ናፖሊዮንም ከካፖርት ኪሶ ሲጋራ አውጣ ከብሪት አቀበሉት።

"ድርጅቱ ለአስቸካይ ተልዕኮ ይፈልገሃል..." አሉ በመኪናው መስኮቶች ግራና ቀኝ ተመልክተው በቅርብ ሰው ያለመኖሩን ካጣሩ በኋላ።

ናፖሊዮን መልሱን ወዲያው ሰጣቸው "ዝግጁ ነኝ ጌታዬ። ይህ ተልዕኮ ከጠበቃው ህይወት ጋር የተያያዘ ቢሆን እንደምን ግራም ነበር..." አለ ሲጋራውን እንደነከሰ በድምጹ ውስጥ ጥላቻና ጭካኔ ነግሶበታል።

መንገሻ ፈጥነው አልመለሱለትም። ዐይኖቻቸውን ቡዝዝ አድርገው ከፊት ለፊታቸው ጨለማው ውስጥ በሚታዩዋቸው ትልልቅ የዘንባባ ጻፎች ላይ ተከለው ሲያስቡ ከቆዩ በኋላ በቅሬታ ፈገገ አሉ። "እንዳለመታደል ሆኖ የጠበቃው ብልጥ ነፍሱ ገና የወጥመዳችንን ጫፍ አልረገጠችም።" በድሉ ህይወት ጣታችንን እንዳናገላ እጅና እግራችን ሁሉ ታስሯል"

"አልገባኝም ጌታዬ..."

መንገሻ ዝርዝር ጉዳዩን አስረዱት። ናፖሊዮን በወጥታ ሲያጻምጣቸው ከቆዩ በኋላ በመገረም ራሱን ወዘወዘ። "እኛ የዚህ እንደቦረንትቻ ደም የለመደ ድርጅት የዘንድር ጭዳ የሚሆነው አንድ ባልተፈለገበት ቦታ የገባ ምስኪን የእካት አራት ነው"

ናፖሊዮን መነጽፋን አውልቆ በመገረም ለመለከታቸው ከቆዩ በኋላ "በምን ምክንያት ጌታዬ?" ሲል ጠየቀ። መንገሻ አሁንም ዝርዝር ምክንያቱን አስረዳት። ናፖሊዮን በመገረም ራሱን እየወዘዘ ፈገገ እላኛ መነጽፋን መልሶ አደረገ።

"ይህ የእሣት እራት ጅርሷ የሚባል ጌታትረኛ ነው... ታሰታውስ እንደሆነ ከጥቂት ወራት ሰፊት ይህ ሰው ከአጠገን ጋር ያለው ግንኙነት ምን እንደሆነና ዝርዝር የህይወት ታሪኩን አጣርተህ እንድታቀርብልኝ እዝገቤ ብዙ መረጃዎችን ሰጥተኛል"

"አስታውሳለሁ ጌታዬ... አኗኗሩ ላይቀር የተመለከቀለ ምስኪን ሰው ነው"

መንገሻ ራሳቸውን በአዎንታ ነቅቶና በረዥሙ ተነፈሱ። "አዎንጥ ምስኪን ነው። ቢሆንም..." የጀመሩትን ለመጨረስ ቃላት ሲመርጡ ናፖሊዮን ተቀበላቸው "እያለቀስን እንበላለን!"

መንገሻ ለመጀመሪያ ጊዜ ፈገገ አሉ። "ደግ ብላለሁ!... ልክ እንደ እዛ!" ናፖሊዮንም በምላሽ ሳቀ።

"ይህ ጉዳይ መከናወን ያለበት በጣም በአጣጣል ነው። እጅግ ቢዘገይ የእንድ ሳምንት እድሜ ብቻ መንገሻ ግምባራቸውን ቁጥር አድርገው ትእዛዝ ሰጡ።

"አይጨነቁ ጌታዬ"
"ጨረሰን!"

ከለበሱት ካፖርት ሥር እጃቸውን አስገቡና እንድ የተጣጠፈች የገንክ ጅክ አውጥተው በእጁ አስጨበጡት።

"አመሰግናለሁ ጌታዬ..." በፍጥነት የመኪናውን በር ከፍተ ወጣና ከዐይናቸው ተሰወረ። መንገሻም የመኪናዋን ሞተር ቀሰቀሱ።

ደመናማ ጠዋት ነው። ንቂሲኮ የመጠጥ መቸርቸሬያ ግርሰሪዋን የሲሚንቶ ወለል በመጥረጊያ ስታጸጋ ቆይታ ጥራጊውን ወደ እስፋልቱ ጠርዝ በተነኝና እጅጅን አራገፈች። ጠዋት ላይ እንዲህ ደመና ሲሆን አትወድም። ቀኑን ሙሉ ደብቷት ነው የሚውለው። ተላላፊውን መንገደኛ ቆም ብላ ተመለከተች። ሁሉም ዝናብ የመታቸው በችላዎች መሰለው ታዩዋት። የለበሰችውን በናግ ቀለም ያለው ድርያ ሰብሶብ አደረገችና እየተጣደፈች ወደ ግርሰሪዋ ገባች።

የመጠጥ መቸርቸሪያዋንና የመኝታ ክፍሏን በሚለየው መዝጊያ በሌለው በር ላይ የተጣለውን መጋረጃ ገለጥ አድርጋ ወደ አልጋዋ ተመለከተች። ትላንት አብሯት ያደረገው ሰው አሁንም እንዳንቀላቁ ነው... አልቀሰቀሰችውም። በዝግታ ወደ መጠጥ መሸጫው ከፍላ ተመለሰች።

በተከፈተው መስኮት ደፍ ላይ ከንጉደን ጣል አድርጋ ውጭ ውጭውን እያየች ማሰብ ጀመረች። "የሚያሳዝን ፍጥረት ነው... ሌሊቱን ሙሉ ሲቃኝና ሲወራጭ ነው ያደረገው... ደግሞ የአንዲት ሴት ስም እየደጋገመ ይጠራል... ምኑ ትሆን? ምናልባት ሚስቱ! ምናልባት ደግሞ ወዳጁ ትሆናለች። ምስኪን! ፊቷን አዙራበት ይሆናል። ከዚህ በፊት እንድ ቀን ብቻ ቤቴ መጥቶ ጠጥቷል... ሃሳብ ያለበት ሰው ይመስላል። ትላንት ታዲያ በምን አስታወሰኝና መጣ? ደግሞ ብቻውን መሳቅ ያበዛል... ለምን ብቻህን ትስቃለህ? ብዬ ስጠይቀው ምን ነበር ማታ ያለኝ? አዎን... አዎን ከሰዎች ጋር የምስቀው ሳቅ እራት እራት ስላለኝ ነው ነው ያለኝ! በሰዎች ተስፋ የቆረጠና ኑር የጨለመችበት ሰው ይመስላል። እንዲያም ሆኖ ተጫዋች ነው መልክ መልካም ነው። በእንዲህ አይነቱ ወንድ ላይ ፊቷን የምታዞር እንዴት ያለች ህሊና ቢሰ ሴት ናት? በጠዋት ቀስቅሽኝ ነበር ያለኝ? አስተኛኝቱ ግን ያሳዝናል። ልክ አራስ ልጄን አልጋዋ ላይ እንዳስተኛች እናት ለዚህ ሰው ሩሀሩህነት ይሰማኛል። ምንው እዚህ ተኝቶ በዋለ! ምንው የኔው ሆኖ በቀረ!" ድንገት ማሰቧን አቁማ ከት ብላ ብቻዋን ሳቀች።

"እር አሁንስ አበዛሁት... ወጥ ረገጥኩ... ደግሞ እኔን ለውሎ ወይ ለአዳር እንጂ ለመሰንበቻ ለመክረሚያው ማን ይሻኛል? ለአዳሩና ለውሎውም ቢሆን ሰክረው ጥንቢራቸው የዘረለት። ቀድሞ እኔን ማን ሰው እንደሰው ቆጥሮኝ!"

ገድግዳ ላይ ወደአንጠለጠለችው የፊት መስተዋት ጠጋ ብላ ፊቷን ተመለከተች። ንቅላቷ ፊቷ ላይ ሀሞት መሰላል። ፈግፍጋ

ልታጠፋው የምትችል ይመስል በሌላ ጣቷ ደጋግማ አሸችው። “ወይ ልጅነት! ወይ ገጠራነት! በገዛ ፊቱ ላይ እንዲጫወቱ የተገኘ ለሌላው ሰለት ምነው ሞቼ በቀረሁ!” የዘወትር ቁጭቷ ላሬ ደግሞ ገና በጠዋቱ መጣባት።

እንደገናም ግራ እጅ ላይ ያሰረችውን የግድግዳ ሊያክል ምንም ያልቀረው ሰዓት መልክት አደረገችና ስጋት አጠላባት። ማታ ራሱን ሰቶ አልጋ ላይ ከመውደቁ በፊት ማለፍ እንድትቀሰቅሰው ነግሯት ነበር። ልትቀሰቅሰው ወሰና ወደ መኝታ ክፍል ገባችና መብራቱን አበራች። እጆቹን ተንተርሶ የሞት ያህል እንቅልፍ ወስዶታል።

“አንተ... ሰማህ? ማን ነበር ያለኝ ስሙን? አንተ! አፈር በበላህ! አንተ።” አንድ ጊዜ ትከሻውን አንድ ጊዜ ጭንቅላቱን እየወዘወዘች አነቃችው። ቻርሊ ሲንጠራራ ቆየና ዐይኑን ገለጠ።

መጀመሪያ ግምባሩን ቁጥር አድርጎ አልጋው ጠርዞ ላይ አጠገቡ የተቀመጠችውን ሴት በመገረም ሲመለከታት ቆየና ቀና ብሎ ዙሪያውን ቃኘ። “እንዴ... የት?... የት... ነው ያለሁት?” ፈጠን ብሎ ከጀርባው ቀና አለና አፈጠጠባት።

“በአዳዲስ ማርያም! ትላንት አብደህ ነበር ማለት ነው?” ንቂሴክ የተገረሙ ዐይኖቿን ታርገበግብበት ጀመር። “ሆሆሆይ!... ንቂሴክ” እያልክ ጉንጨን ስትደባብሰኝ ሁሉ አታስታውሰም ነበር? ጆረ አንተስ ጉደኛ ነህ ጋሼ...”

ቻርሊ ትክዝ እንዳለ በተቀመጠበት ደንዝዞ ቀረህ ለምን ሰንጋተራ እንደመጣ፣ እንዴት ንቂሴክ ቤት እንዳደረ ትዝ አላለውም። ትዝ ያለው ነገር ገና ከቀን ጀምሮ መጠጣት መጀመሩ ብቻ ነው። ቆይቶ “ለምን እንዲህ ሆነ?” ሲል ራሱን ጠየቀና ጥልቅ ሀዘን ልቡን ወጋው። “ምነው ከፋህ... እዚህ በማደርህ ቅር አለህ እንዴ” አለችው ድምጿ ውስጥ ቅሬታ እንደጎላባት።

“ለምን?” ቡዝዝ ያሉት ዐይኖቹ ያዩዋታል እንጂ አይመለከቷትም። ጆርዎቹ ይለግታል እንጂ አያዳምጧትም በመንፈስ ርቋት ሄዷል።

“አንጃ!” አለች ትከሻዋን ሰብቅ አድርጋ። “ለብዙዎቹ ትንኝ አክለን፣ ውሻ መሰለን ነው የምንታያቸው። አንተም ከብዙዎቹ አንዱ እንዳትሆን ብዬ ነዋ”

“ምን አልሸኝ?” ሀሊናውን ለማንቃት ራሱን ደጋግሞ ወዘወዘና ጠይቃት። ያሰችውን ቃል ቢቃል ደገመችለት።

የሰማውን አዳምጦ በገምታ ሲያስብ ቆየና “አንቺ እንዲያውም ከብዙዎቹ ትሻያለሽ... በአካል ገዝፈው ልክልት መሰለው ተብለውኛል። ትንኝ የሆኑ ሰባቶች አሉ። በሰምና በዝና ተከፍሰው የላባ ያህል ከቀለሉ የሰው እባቦች ትሻያለሽ” አላት።

ቡዝዝ ያሉት ዓይኖቹ በዐይኖቿ ላይ ቢተከሉም እርሷን እንደማያዩዋትና ርቀው እንደሄዱ ገመተች። የሚናገረው ሁሉ ከልቡ አልመሰላትም።

“ትቀልዳለህ ጋሼ? እውነት ከአብነትም እሻለሁ?” በመገረም የደፈረሰ ዐይኖቹን በልጥጦ አፈጠጠባት። እንዴት አወቅሽ ማለቱን አላጣቸውም። ነቅ ብላ በፍንጭቷ ቀለጆችበትና “ምነው ደነገረክ? ሌሊቱን ሙሉ ሰጧን ስትጠራና ስትረግማት እኮ ነው ያደርከው። እርሷን ያገኘህ መሰሉህ የኔን ጉርሮ እንቀህ ይችሉ የደሃ ትንፋሼን ፀጥ ልታደርጋት በትታገለኝ እኮ ነው ያደርከው... እንዲህ የቁም ስቅሌን ስታሳየኝ። እና አሁን ከአብነት ተሸዬ ታየሁህ?” በዐይኖቿ እያባባለች በጥያቄ ወጥራ ያዘችው።

ለረኸም ጊዜ ሲያስብ ቆየና “አዎን!” አላት ጭክን ብሎ “ከብዙዎች ትሻያለሽ ንቂሴክ... የአንቺ ጉድ በአደባባይ ይፋ ተጋለጠ እንጂ... ከመጋረጃ ጀርባ ጆረ ሰንቀ ጉድ አለ መሰለሽ! ስሙ እንጂ ለናንተ የተረፋችሁ ለግብሩማ... ምነው ብትተይኝ ንቂሴክ? ምነው የልቤን ቁስል እየነካካሽ ስቃዬን ባታብሽብኝ?” አላት ሰውነቱን አሰቆጥቶ።

“እንዴት ያለህ ጥሩ ሰው ነህ ጋሼ!... ብዙዎች ግን እንዳንተ አይደሉም። የሚጥሱልንን ሳንቲም ከቁም ነገር ቆጥረውት እንድንሰግድላቸው ይመኛሉ። እኛነታችንን አዋርደው ውሻ አሳክለው። አንተ ግን ሌላው ቢቀር ለአፍህ እንኳን ከሰው አስተካክልክኝ...”

ቻርሊ በተናገረው ነገር ሀሊናው አልወቀሰውም። አብነትን ከንቂሴክ በማስተካከል የተብቀላት መሰለው።

“ጆረ ፈጥነህ ተነሳ ጋሼ” ቻርሊ ግራ በተጋቡ ዐይኖቹ አያት። “ትላንት እኮ ማልደሽ ቀስቅሽኝ ብለሽኝ ነበር። ሥራ አለብኝ ስትለኝ ነበር”

ፈጥሮ በጎዳን ተመለከተና በረዥሙ ተንጠራራ። ራስ ምታት እንደ መጥረቢያ ይፈልግልኛል። እንደ ለጌ ጥቁር ቡና ናፈቀው። ከአልጋው አጠገብ ባለ የአንጫት ወንበር ላይ በሥርዓት ተጣጥሮ የተቀመጠ ልብሱን እንደ በአንድ አያላ ለበሰና ከመገታ ከፍሏ ወጣ።

በመጠጥ መቸርቸሪያው ከፍሏ ውስጥ ወደ ተንጠላጠላው መስተዋት ጠጋ ብሎ ፊቱን ተመለከተ። ገርጥቷል፤ ዐይኖቹ ደፍርሰው ቆሻቸው አብጧል፤ የደረቀው ከንፈሩ ጠቁቷል፤ ፀጉሩ ተቆጣጥሯል። በመንፈሱ የሞተና ተሰፋውን የቀበረ የገዛ ገጽ የግያውቀው ሰው መሰለው። በዚያ ገጽ ውስጥ የሚያገኘው ባይነትን ባቻ ነበር።

“ቁርስ ብጤ አፍሀ ላይ እንዳታደርግ የኛ ቤት እንደምታውቀው ወይም እንደሰማኸው ነው” አለች ንቁሴት ትክክ እንዳለች።

በሥርዓት ቁጭ ብሎ ከቤቱ የተዘጋጀ ቁርስ የበላው መቼ ነበር? ው... ው... በጣም በጣም ሩቅ ጊዜ ነው። የደረቁ ከንፈሮቹን የግድ አላቆ በአነጋገሯ ፈገግ አለ።

“ደሞ እንዴት ነው የምትሰቀው?”
“እንዴት?”
“ጥርስህ ሲለቅ ፊትህ የሚያለቅስ እኮ ነው የሚመስለው”
“ከሰዎች ጋር የምስቀው ሳቅ ሁሉ ጊዜም እንደዚሁ ነው”
አላትና ጥፏት ለወጣ ወደ በሩ ፊቱን መለስ አደረገ።
“ሰማ እንጂ!”

ቻርሊ ቆም ብሎ ተመለከታት። ትኩር ብሎ ሲያያት እንደማፈር አለችና አንገቷን አቀረቀረች።

“ምን አልሸኝ ንቁሴት?”
“ከሥራ ስትመለስ ከመጣህ... እ... ውሳኔ የሆነች ቡና አፍላች... እጠብቅሃለሁ”

ትላንትናም ወደዚህ ለምን እንደመጣ ሲያሰብ ቆየና አሁንም ምክንያት አጣለት። ምናልባት ለአብነት የሚመኘውን ስቃይ ሲያሰቃይት ይሆናል። ምናልባት በሴት ልጅ ላይ ያደረሰትን ጥላቻ ሲገልጽባት ይሆናል። ምናልባትም አብነትን የጎዳት መስሎት ይሆናል። የተቅጠቢዎች ነፍሱን የሚያሳርፍበት ጥግ ፍለጋ ይሆናል። ምናልባት ራሱን ለመርሳት። ከፊት ለፊቱ ለቆመችው ሴት አካላት። ራሷን አጎዳግ ለሌሎች እረፍት የምትሰጥ አሻንጉሊት። ጠጋ ብሎ የገንጭን

ንቅሳት በጣቶቹ ደባበሰና “እመጣሁ” አላት። እንደማይመጣ ግን ለቡናው ያውቃል።

“የማይሆን ተስፋ እንዳልሰጠሽኝ ርግጠኛ ነህ?” በተሰፋ የሚያበሩ ዐይኖቿን እያርገገጠች ጠየቀችው።

የማይሆን ተስፋ? በርሱ ላይ የተጥለቡትን ግፍ በዚች ምስኪን ሴት ላይ ሊውልባት አልፈለገም። ትክክውን ሰበቀና “እንጃ!” ብሎ ጀርባውን ሰጥቷት ወጣ።

ወደ ቴያትር ቤቱ ሲሄድ የአግርቹ መተጣጠልያዎች እየተንቋቁ ነበር። ዕለቱ “የመክኛ ተስፋ” የተሰኘው ተውኔት ዝግጅት የሚጠናቀቅበትና ለባለሙያዎች የመጨረሻ ግምገማ የሚቀርብበት ዕለት ነው። ማስታወቂያው በትልቅ ሽራ ላይ ተሠርቶ ከቴያትር ቤቱ ሀንፃ ላይ ከተሰጠፈ ሰንብቷል። የመሪ ተዋናዩ የቻርሊ ስም ከተውኔቱ ደራሲና ከአዘጋጁ ስም ጋር በጉልህ ተጽፏል። ቴያትሩ በመጭው እሁድ የሚከፈት ሲሆን በመከፈቻው ዕለት ለሚገኙ ተጋባዥ እንግዶች የተዘጋጀው ካርድ ተሰትሯል።

የቴያትር ቤቱ ሀንፃ በርቀት ይታየዋል። ለምን እንደሚሄድ ባያውቅም እንኳን አግርቹ ወደ ቴያትር ቤቱ ይራመዳሉ። በጀርባው በር እኩል የአጥር ግቢውን በር እንዳለፈ እየተጣደፈች የተቀበለችው ግራ ጋደም ነበረች። አሁን በሚጫወተው ተውኔት ውስጥ በመሪ ተዋናይነት አብራው ትጫወታለች።

በሚርገገጠውት ዐይኖቿ ከላይ እስከታች ስትመለከተው ያበደ ውሻ መሰላትና ፈራችው። ያልተበጠረ ፀጉሩ የደረሰቡና ያበጡ ዐይኖቹ የደረቁና የጠቆሩ ከንፈሮቹ መጨራመት የጀመረ ረዥም ቁመናው... በዐይኖቹ ላይ ያጠላውን እንደ በረዶ የቀዘቀዘ ስሜት ስታስተውል፤ የህይወት ተስፋው እንደገል እንክትክት ብሎ እንደተሰበረ አወቀች።

እየፈራችና እየተጠራጠረች ጠጋ ብላ “ጋሼ ቻርሊ... ምንው ዘንጭ? የቴያትሩ ገምጋሚዎች... ታሪ ከልክልትን ጨምሮ አጻራሹ ውስጥ ገብተው የተውኔቱን መጀመር ሲጠበቁ ስንት ጊዜያቸው። ተዋንያት ሁሉ መድረክ ላይ ከወጡ ቆይተዋል... አዘጋጁ ጎንደራም አንተን ጥበቃ እየተንቆራጠጠ ነበር... ግን በደህና ነው ጋሼ?” አያለች ተንተባተባችበት።

በግድ የለሽነት ትክክሉን ለበቀና ለህግው ጀርባ ወደ መድረኩ መልሰሻ ክፍል አመራ። መልሰሻው አካባቢ የነበሩ ተዋንያን ሁሉ ሁኔታውን ተመልክተው በድንጋጤና በፍርሃት ፈጥነው መንገድ በመልቀቅ አሳለፉት። ለእንዳቸውም ሰጣምታ አልሰጣቸውም።

መልሰሻው ክፍል ላይ ከዳንኤል ጅምር ጋር ተፋጠጡ። ዳንኤል እሳት በሚተፋ ዐይኖቹ ቻርሊን ከላይ እስከታች እየገላመጠ ምን መሥራትህ ነው? በዚህ ወሳኝ ቀን እንዴት ይህን ያህል ሰዓት ትዘገያለህ? አንተን ተክቶ የሚሠራው ተዋንያዬ አጥራሲያን ሆኖ ሆሰጥላል መተኛቱን እያወቅህ እንዴት ትዘገያለህ? ይህ ሁሉ ሰው ሥራ ፈቶ አንተን መጠበቅ አለበት? ይህ ከአንተ የሚጠበቅ አይደለም። በማለት እየራሽ በወቀሳ ይለበልበው ጀመር።

ቻርሊ የደረሰው ትላልቅ ዐይኖቹን እየተረጠጠ የራሳቸው ጉዳይ። እለ የራሱ ባልሆነ ጎርናና ድምጽ። ወደመ ልበሻው ክፍል ሊገባ መለስ ሲል ግን ዳንኤል ከንዱን ጨምሮ አቆመው፤ ሰዓት ማክበር ከመድረክ ሥራ ሥርዓቶች ሁሉ በፊት ቅድሚያ የሚሰጠውና መክበር ያለበት ጉዳይ መሆኑን አታውቅም?

ቻርሊ እየሳተ የሚያለቅስ የሚያስመስለውን ፈገግታ አሳይቶት ግና ይህንን ተውኔት ማዘጋጀት ስትጀምርና እኔም በመሪ ተዋንያነት ለመጫወት ሰለማማ የተዋዋልነውን ላስታውሰህ? በዚህ መድረክ ላይ አንተ አስተማሪ እኔ ደግሞ ተማሪ አለመሆናችንን ተማምንን ነበር። እና ከዚህ በኋላ አንዲት ቃል እንዳትናገረን። አለና የያዘውን ከንዱን መንዋቆ ወደ መልሰሻው ክፍል ገባ።

አዳራሹ ውስጥ ሰብስባ ብለው በመጀመሪያዎቹ ረድሬች የተቀመጡት ገምጋሚዎች ለረዥም ጊዜ ያለሥራ በመቀመጣቸው የተሰላሹ ይመስላሉ። ከፊሎቹ ሲጋራቸውን እያጤሱ በዝግታ ያወጋሉ። ከፊሎቹ ደጋግመው እያዛገሉና እየተንጠራሩ ትዕግስታቸውን ጨርሰው የተውኔቱን መጀመሪያ ይጠባበቃሉ።

ታፊ ከልኩልትም በመጀመሪያ ረድፍ ላይ ሲጋራቸውን እንደነከሱ ያስባሉ። ሰዎችን የሰሙት የጡረታ ወራ አደንገዟቸዋል። በባህል ሚኒስቴር ያሉ አንዳንድ ወዳጆቻቸው የጡረታቸው ጊዜ እንዲራዘም እየታገሉላቸው መሆኑን ሲገልጹላቸውም በጡረታ በመጣ ነገር ሊያምኗቸው ግን አልቻሉም። በሚኒስቴር መሥሪያ ቤቱ ውስጥ በሰላጣን ኮርቻ ላይ መሬናጠጥ የጀመሩት የዳንኤል ጅምር ዓይኖች በጡረታ እንዲወገዱ አጥብቀው እየተወቱና እየተሟገጉ መሆኑን አረጋግጠዋል። ዓላማቸውም ዳንኤል ጅምርን በቦታቸው ለማስቀመጥ መሆኑን አጣርተዋል።

ያሳው ሰይጣን ሊያንበረከቱቸው ምንም ያህል አልቀረውም። የበበኛው አመራራቸውም አልዩዝ ብሏል። ቻርሊና ዳንኤል እንዲበግጩቱ ለግድረግና ሁለቱንም በአንድ ጠጠር በመጣል የነበራቸው እቅድ አልሠራም። ቻርሊን ምን አደንገዟት ወኔውን እንደተሰለበ ሊገባቸው አልቻለም።

ልምምድ በሚደረግበት አዳራሽ ውስጥ አልፎ አልፎ እየዝቡ ታችተዋቸዋል። ቻርሊ የታጠቀውን ጎራዴ በወገቡ ላይ በተመለከቱ ቁጥር የዳንኤል ጅምርን አንገት በመድረኩ ላይ ሲንከባለል አልመዋል። የተመኙት ግን ሆኖ አያውቅም። እርሳቸው ብቻ ሳይሆኑ አብዛኞቹ የቲያትር ቤቱ ሠራተኞች ይህ እንደሚሆን ሲገምቱም የተፈራው ሳይደርስ እነሆ ዝግጅቱ ሊጠናቀቅ ነው። ዳንኤል ጅምርም ሆነ ቻርሊ ተከባብረውና ተጠባብቀው ሥራቸውን ይሠራሉ። ታፊ ግን አሁንም ተስፋ አልቆረጠም። በያንዳንዳቸው ህሊና ውስጥ የታመቀው የጥላቻና የበቀል በምብ አንድ ቀን ፈንድቶ ይለይለታል። በማለት በትዕግስት ይጠብቃሉ።

ወደቀው ከመላላጣቸው በፊት መሸነፋቸውን እንደማይቀበሉ ብዙ ሰዎች ሁሉ፤ ታፊም ሽንፈታቸውን መቀበል አልሆነላቸውም። በዳንኤል ጅምር ጥንካራ ድክመታቸው ወለል ብሎ ታይቷል። ቢሆንም ለበርካታ ዓመታት ከለፉበት ቲያትር ቤት ሰጡረታ መገለላቸውን አሜን ብለው አልተቀበሉትም። ታፊ ፊት ለፊታቸው በተደቀነ ድቅድቅ ጨለማ ውስጥ እንኳን የተሰፋ ጭላንጭል የሚያዩ ናቸው። ዛሬ ጥዋት ዳንኤል ጅምርን መድረኩ ላይ እንደ አንበሳ ሲገማለል አይተውታል። ወደቀታቸውን እርድቷቸዋል። ታፊ ግን እየቆሰሉ አንገታቸውን አቀርቅረው በትዕግስት አለፉት።

የመድረኩ መጋረጃ በዝግታ መከፈት ሲጀምር ሥራ አስኪያጁ ሲጋራቸውን ጥለው መቀመጫቸው ላይ ተሰተካከሉ። ልዩ ልዩ ቀለማት ያላቸው የብርሃን ጨረሮች በመድረኩ የተለያዩ ማእዘኖች ላይ ተረፏል። የመድረክ ገጽ ዝግጅቱም የታፊን ቀልብ ሳበው። ይህ የዳንኤል ድል የርሳቸው ውድቀት የመጀመሪያው መግለጫ ነው። ተውኔቱ ቀጠለ።

ዳንኤል ጅምር በጨለመው አዳራሽ ውስጥ ጥግ ቆሞ የተውኔቱን ሂደት ይቆጣጠራል። የመብራት ሠራተኞቹ ሥራቸውን በሚገባ እያቀላጠፉት ነው። የመድረክ ገጽ ዝግጅቱን እንደ አዲስ ተመልካች አደነቀው። ተዋንያኑ ከጠበቀው በላይ መድረኩን ተቆጣጥረውት በመንቀሳቀስ ላይ ናቸው። ማንም ባልገመተው መንገድ ተውኔቱ ተዋጥቶለታል። ከእንግዲህ የምሁር ጅምር እያለ

የሚያላግጥበት ማነው? "ተውኔት ማዘጋጀት ሲት እንደሚጻጸውት አይተልም" እያለ የሚያፈጠርበት ማነው? "የጥበብ ግም አሸተተን" እያለ ጋዜጣ ላይ የሚሞግግረው ማን ሊሆን? ወደር የማይገኘለት የጥበብ ሰው መሆኑን በጣት ለሚቆጥረው ወዳጆቹ ከፀጉሩ እኩል ለበዙ ጠላቶቹ እነሆ በዚህ ተውኔት እየገለፀ ነው።

ሣራ ጋደምን መድረኩ ላይ ተመለከታት። ለዚህ ትንሣኤ ያበቃችው እርሷ ናት። አገር አንቅር ሲተፋው አይዘህ ያለችው ተሰፋ ቆርጦ ራሱን ሲረግም ማንነቱን እንዲፈትን አትግግጃውን የመራችው እርሷ ነች። እነሆ አሁን ደግሞ የሰጣትን ገፀ-ባህርይ ተፋብሳ በመድረኩ ላይ እንደ እንዘርት ትሾራለች። በፍቅር ዐይን አስተዋላት።

የዛሬውን የቻርሊ እንቅስቃሴ ግን አልወደደውም። በመንፈሱም ሆነ በአካሉ ደንገዟል። ተውኔቱን ማዘጋጀት ሲጀምር አብረን እንዘልቃለን የሚል ግምት አልነበረውም። ሆኖም የቻርሊን ልዩ ችሎታ ሊጠቀምበት በመፈለግ እንደሚሰበር እንቁላል ተንከባክቦ እዚህ መድረስ በመቻሉ የገዛ ትዕግስቱን አድንጾል።

ቻርሊ የሚጫወተውን ገፀ-ባህርይ በተለዋዋጅነት የሚጫወተው ተዋናይ ቲያትር ቤቱ ውስጥ አሉ ከሚባሉት እውቅ ተዋናያን እንዲ ቢሆንም የቻርሊን ያህል ለመጫወት ገና በዙ ይቀረዋል። ቻርሊ በእውነትም የመድረክ ዋርካ፣ የተውኔት እስትንፋስ ነው። ፋንኤል ጅምር ይህንን እየመረረው ወጠታል።

የዛሬው የቻርሊ እንቅስቃሴ ግን ልክ አይደለም። ይህን ደግሞ ፋንኤል በበጎ መልኩ አልተረጎመውም። ተውኔቱ ለገምጋሚዎች በሚቀርብበት ወሳኝ ዕለት፣ በባህል ሚኒስቴር የሚገኙ ባለስልጣን ጓዳኞቹ በተገኙበት ዕለት እንዲህ መደንዘዙ ዝግጅቱን ለማበላሸት በመፈለግ መሆኑን ገመተ። በግምቱ ትክክለኛነት ደግሞ አልተጠራጠረም። ቻርሊ መድረኩ ላይ በወጣ ቁጥር ተውኔቱ ሲሞት እያየ ነበርና ተቀነጠነጠ። መድረኩ ላይ ዘሎ ወጥቶ ጉርርውን ሲያንቀው ወደደ።

ቻርሊ በበኩሉ የሚንቀሳቀሰው ደመናኛሱን ነበር። ከባድ የራሱ ምታት አናቱን ይፈልጠዋል፤ ባይ እንጅቱ የእህል ያለህ እያለ ይረጋህ። ከሰውነቱ መሃል የተነሳ እንደ ልቡ መንቀሳቀስ፣ እንደፈቀደው ትንፋሽ ማውጣት አልቻለም። በወገቡ ላይ የታጠቀው ጎራዴ ኩንታል የተጫነ ያህል ከብዶታል። በአካልም በመንፈስም ፍጹም በመድከሙ ሲያጠና የሰነበተው ቃለ-ተውኔት በተደጋጋሚ

እየተሳተው የተውኔቱን ሂደት በዙ ጊዜ አሰናክሎታል። እንዲያም ሆኖ ከራሱ ጋር እየታገለ ጥርሱን ነኮሶ ትወናውን ቀጠለ።

ወደ መጨረሻው ላይ ግን ተውኔቱ ውስጥ ከዚህ በፊት በጣም የሚወደውን አንድ ክፍል መጫወት ቀፈፈው። ቃለ-ተውኔቱን ማውጣቱ አስጠላው። እኛም ወገቡ ላይ የታጠቀውን የጎራዴ እጅታ እንደጨበጠ ዲዳ ሆኖ መድረኩ ላይ ቆመ። ሣራ ጋደም ግራ ገብቷት እንዳፈጠጠች ቀረች። ቃላት ጠቋሚው ቃለ-ተውኔቱ የተሳተው መስሎት ከመጋረጃው ጀርባ ይወተውታል "ቻርሊ ቀጥል... እንዲህ በል 'አልሞትኩም እኮ ገና ነኝ... ትንፋሼን ጨርሼ አልሞጥኩም... አሸለብኩ እንጂ አልሞትኩም! ወደቋል ብለው ደስ እንዳይላቸው... ይሄው ትንፋሼን ላስደምጣቸው... ይሄው የተሰፋን ፀዳል ከገጸ ላይ ላላያች... ይሄው! በል... ቀጥል... ቻርሊ... ቀጥል... እንዴ ሰውዬው ምን ነካው ዛሬ?"

ቻርሊ አይሰማውም። ከደምና ከሥጋ የተገነባ ሀውልት ሆኖ መድረኩ መሃል ተገትሯል። በአካል እንጂ በመንፈስ መድረኩ ላይ የለም። የትኛውን የተሰፋ ፀዳል ነው ገጹ ላይ የሚያሳያቸው? የሀይወትን ውጣ ውረድ ከብዙዎች በላይ ሮጠታል። ራሱን እስኪጠላ፣ መፈጠሩን እስኪረግም ድረስ። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ደግሞ የመኖር ምክንያቱ፣ የሀልውና ጥያቄ ነች የሚላት ሴት ከዳዋለች። ከወጣትነት እስከ ነልማሳነት የላፋላት የቲያትር ጥበብም ስልጅታዋለች። የሙያው ሰዎች አስጠልተውታል። በገዛ ልጆቹ ላይቀር ተሰፋ ቆርጧል። አንድ ቀን የህዝቦች አመጽ የሚወልደውን ብሩህ ቀን እያለሁ የሚለው አምነቱም በወታደራዊ መንግሥት መጠናከር ተመናምኗል። በዚህ ላይ የአዕምሮ በሽታው ፋታ ለሳጥቶ ያስቃየዋል። በዚህች ምድር ላይ ያለ ምክንያትና ያለ አላማ መኖር ድንጋይ ከሚኖረው ኑሮ ጋር አንድ እስኪመሰሰው ድረስ እርሱነቱን ንቋል። እና የምን አልሞትኩም? የምን ትንፋሼን ጨርሼ አልሞጥኩም ነው? ተሰፋ ቆርጦ ከከሰመ ገጹ ላይ የምን የተሰፋ ፀዳል ነው የሚያሳያቸው?

ድንገት ከሰመመነ ነቅቶ ግራ ቀኙን አስተዋለና መድረክ ላይ መሆኑን ተገነዘበ። ቃላት ጠቋሚው አሁንም ከጀርባው ይወተውታል "ቀጥል ቻርሊ... እንዲህ በል 'አልሞትኩም እኮ ገና ነኝ... ትንፋሼን ጨርሼ አልሞጥኩም..."

ቻርሊ ከታፈነው ልሳኑ ጋር ታግሎ ቃላቱን ከአንደበቱ አፈናጠራቸው። በዚያው ቅጠት የተውኔቱን እስትንፋስ አንቆ ገደለው። ሁለቱንም እጆቹን ወደላይ ሰቅሎ በመንጠራራት ገጽታው የተሰፋን ፀዳል እየረጨ ጨርሶ አለመውደቁን አለመሸነፉን ማብሰር

ሲገባው ፊትን አጨናግጥና ግምባሩን ከሰከሰ በግድ የለሽነት ነብር ቃላትን የቃተታቸው።

ይኸኔ ከየት መጣ ሳይባል ዳንኤል ጅምር መድረኩ ላይ እመር ብሎ ወጣ። የግምባሩ ላይ ስሮች ፈጠው ፊቱ በላብ ተጠምቋል። ረጃጅም ጣቶቹ እየተንቀጠቀጡ በላይ በላይ ይተነፍሳል። “እኮ አሳየና... እኮ አሳየና... ከዚህ በፊት እንደምትጫወተው ፈገግ ብለህ ... ስቀህ ... የተሰፋን ፀዳል ከገጸህ ላይ አሳየን!” ሲል አዳራሹ እስኪንቀጠቀጥ ጮኹ።

ታፊ መቁነጥጥ ጀመሩ ህልግቸው እውን ሊሆን ነው። ጥበባዊ አመራራቸውም እጅግ እጅግ ብዙ ዘግይቶ ሊሠራ ነው።

ቻርሊ ቃለ ተውኔቱን ደገመና ፈገግ ሲል ሞከረ። ሆኖም ዳንኤል ፀጉሩን ነጨ። “ይሄ የተሰፋ ሣቅ ሳይሆን የምጸት ነው!” በማለትም ጮኸበት። ቻርሊ እንደገና ሞከረ።

“ይሄኛውም የቁጭት ነው!” የዳንኤል ጨኸት አሁንም በአዳራሹ ውስጥ አስተጋባ።

ቻርሊ ግራ እንደተጋባ ደንዝዞ ቀረ። የተሰፋን ሳቅ ከየት ያምጣው? እና እዚያው እንደቆመ ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ በቁም ካሸለበበት መድረክ ላይ ድንገት ነቃ! ከሰመመኑ በኋላ! የባከኑ ዓመታት በሚላቸው ረጅም ዓመታት ውስጥ ያን ቀን ለመጀመሪያ ጊዜ ራሱን ሆነ ውስጣዊው እርሱነቱን እውነተኛ ማንነቱ ታግሎ ጣለው! ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ የተከናወነውን የመምሰል ካባ ከላይ ላይ ገር ጣለ! ጭሰሎ መገኘት አቃተው።

“እኮ በል ተሰፋን አሳየኝ?” ዳንኤል አሁንም ላንቃው አሳካተረተር ጮኸበት። ቻርሊ እንደመሰርገግ አለና ቀና አለ። “እኮ የማንን ተሰፋ ነው ከገጸ ላይ የማሳይህ?” እሳት መትፋት የጀመሩ ድፍርስ ዐይኖቹን በዳንኤል ዐይኖች ላይ አሳረፋቸው። “የማንን ተሰፋ? ከቲያትሩ ናጻሚ በኋላ የደራሲውንና የአዘጋጁን የብር ተሰፋ? ወይንስ የገፀህሪዩን የህይወት ተሰፋ?” ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ፀጉሩ መቆም ጀመረ።

ዳንኤል ግራ ተጋብቶ በተራው ፈገዝ ቆመ። ታፊ አንገት ላይ ከግምባራቸው የሚወርደው ላብ መንጠፍጠፍ ጀምሯል። የዐይኖቸውን ቅንድብ ለአንድ አፍታ እንኳን ሳይሰብሩ መድረኩ ላይ እፍጠዋል።

አንድ ቻርሊ ወገብ ላይ ያለውን ነራዴ አንድ ጊዜ የገንደል ጅምርን ረዥም አንገት እያስተዋሉ በላይ በላይ ይተነፍሳሉ። አዳራሹ ውስጥ ያሉ ገምጋሚዎችና የቲያትር ቤቱ ሙያተኞች እየተጠራፋ ተጠራቅመው የዚህን ተአምር መጨረሻ ለማየት ጨለማው ውስጥ እፍጥጠው ይጠባበቃሉ። ትንፍሽ ያለ ሰው አልነበረም።

ቻርሊ ቀጠለ “ተሰፋው የደራሲው የአዘጋጁ ምናልባትም የገፀ-ሀህሪው ቢሆን እንጂ ለእኔ ምኔ ነው? እኔ ማን የሚሉኝ አሽቃባጭ? የማን እትርሱኝ ባይ ነኝ? እና የማንን ተሰፋ ነው ያለውድ በግድ የምፈልገው? ከእንግዲህ ውስጠ ይላለብኝ ጥርሴ የውሸት ሳቅ መሳቅ አይችልም! ገጼ ላይ የሚታየው የሃሰት የተሰፋ ፀዳል በውስጤ የሞተውን ተሰፋ አይደለም! እና ተወኝ... እባክህ... አንተ ሰው... ተወኝ!” ሲል እየተንቀጠቀጠ ከዳንኤል እኩል ጮኸ። በአካልም በመንፈስም የደነዘዘው ቻርሊ ያን ያህል ትንፋሽ? ያን ያህል የመንፈስ ጉልበት ከየት እንዳመጣ ለራሱም ጭምር ገርሞታል።

“የተሰፋን ሳቅ ስቀህ አሳየኝ ነው የምልህ አንተ የሰው ከንቱ!” ዳንኤል የሚንቀጠቀጡ ሁለት ረጃጅም እጆቹን አንጨፍሮ የቻርሊን ጉርሮ ሊያንቅ በዝግታ ቀረበው። ቻርሊ የገነኑም ደጆች መሰለው የተሰለጠጡትን የዳንኤል ዐይኖች የሚንቀጠቀጡ ከንፈሮቹን የጣር ጨኸቱንና የተንጨፈረሩ ረጅም እጆቹን ሲመለከት መልእክ ሞት እስትንፋሱን ሊያፍን የሚጠጋው መሰለውና ጥቂት እርምጃዎች ወደ ጓላው አፈገፈገ።

ዳንኤል አሁንም እየጮኸ ቀረበው “የተሰፋ ሳቅ! የተሰፋ ፀዳል!” ቻርሊ አሁንም ያፈገፍጋል። “የምን ተሰፋ? የምን የተሰፋ ፀዳል? አንዳች ተሰፋ በውስጤ የለም... በየማእዘኑ የሚታየኝ የጠቆረ ጨለማ ነው... በዚያ ጥቁር ጨለማ ውስጥ ደግሞ መልእክ ሞት! ሞት ብቻ ነው ጥርሱን አግጥጦ የሚታየኝ! የምን የተሰፋ ፀዳል? የምን የህይወት ተሰፋ ነው የምትለኝ? ሞት! ጨለማ! መልእክ ሞት!” በማለት ወደ ጓላው እየሸሸ መድረኩን በጨኸት አንቀጠቀጠው።

ዳንኤል የተንጨፈረሩ እጆቹን አውርዶ በረጅሙ ተነፈሰና “መሃይም!” ብሎ ምራቁን መድረኩ ላይ ጢቅ አለ። ይቺ ቃል ከቻርሊ ጆሮ ተወርውራ ገባችና እንደ አሌክትሪክ ሞገድ መላ አካሉን ነዘረችው። የህይወት ቁስሉን ጨፍሏታ አሸችው። ረዥም ሰውነቱ ሲንዘፈዘፍና ከውስጥ የወጣ የጣር ጨኸት በአዳራሹ ውስጥ ሲያስተጋባ አንድ ሆኖ ማንም በማይገምተው ቅልጥፍና ፍጥነት የታጠቀውን ነራዴ ከወገቡ ላይ መዘዘና ወደ ዳንኤል ተንደረደረ።

ዛር ስለ ገንዘብ ጅምርን እየውጡ እንደሆነው ቢያውቅም ውድቀቱን በአደባባይ አግን ብሎ ሊቀበል አልቀደም። እናም የዘላቂውን መላት አወረደበት። “አንተ በወረቀት የምትኮራ የምሁር ጅምር፣ እንተ ዲግሪ ባርቁ፣ ገራ ስንቁ፣ አዲስ ሰማይና አዲስ ምድርን ለገረህ እንደምታቀርብ ታላቅ ጠቢብ አድርገህ ራስህን በመቆጠርህ ለታደር ይገባሃል። አቤት ገራህ... አቤት ጥሩገህ... በእኛ ትከሻ ተንጠላጥሎ የገዛ ገንህን ልታሰባ? የኛን ስም ቀብረህ የገዛ ስምህን በወርቅ ቀለም ልትቀጥ?... አይጣል ገራህ!... እኔም በአንተ ቤት የምተነፍስ አሽንጉሊት እከ ነኝ... በገዛ ወረቀትህ እንጂ እኔ ከሀይወት ልምድ በገዛሁት፣ ከእድሜ ልደል በቆጠርኩት፣ በተፈጥሮ በወረሰኩት እውቀት አታምንም። እውቀትን ለርጅ ለማስያዝ መማር አስፈላጊ ቢሆንም ለሙያው መወለድንና በልምድ መብላት ያህል ታላቅ እውቀት እንዴት አሜን ብሎ አትቀበልም?!”

ገንዘብ እንዳቀረቀረ ቀረ። ደንጋጠው አሁንም አልለቀቀውም። ቻርሊ ቀጠለ “...ገረኛ! ሽከርካሪን ያህል ታላቅ ሰው የትኛው ኮሌጅ መረቀው? ቱስፒሰን ግን ከባ አለበት? አስከለሰን ግን ቀባው? ይህን ግዩት የማትችል ጭፍን... ተማርኩ ብሎ ብትራቀቅ በራሱ እንደሰቅክ እወቅ!” የገንዘብን ዐይን ግዩት የቀፈረው ይመስል ዐይኖቹን ፈጥኖ ከዐይኑ አሸሻቸው።

የረገጣትን መድረክ በፍቅር ዐይን ሲመለከታት ቆየ። የሃያ ሁለት ዓመት እንደራውን፣ የሃያሁለት ዓመት ፍቅረኛውን፣ የሃያ ሁለት ዓመት እናቱን፣ የሃያ ሁለት ዓመት ቤቱን ሲሰናበታት እንባ በዐይኖቹ ላይ ጥጥ እንዳለ ነበር። “እና እናቱ ከነት... እስከህሬ በስምሽ እድሜዬን፣ ላቤን፣ ነፍሴን ጭምር ተዘረፍኩልኸ... እኔ ነኝ ያለ ባለተራ ደግሞ አዲስ ትውልድ ይደግፍሽ... የፋንታውን ይደክምልኸ። እኔም ምን ረባሁሽ? ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ መሆንን ላይሆን መምላልን ሰለጠንኩብኸ። እንጂም ምን አዲስ ነገር ፈጠርኩልኸ? እስከ ምን አዲስ ነገር ፈጠርንልኸ?”

የሙያ ጓደኞቹን አንድ በአንድ አስተዋላቸው። በብዙዎቹ ዐይኖች ላይ የእንባ ዘላለም ተንጠላጥሎም ቻርሊ መስተዋት ሆኖ በገዛ ሀይወቱ ውድቀት በመጭምቅ ዓመታት የራሳቸውን ሀይወት ምስል ሲያሳዩቸው ብዙዎቹ በመንፈስ መውደቅ ጀመሩ።

“ምንም አልጠመርንልኸ... ምንም። እኛ እርሶ በእርሳችን ለመጋገጥ ለመጠጫጨቅ፣ ለመነጫጨት እንጂ ለፈጠራ ጊዜ የለንም። ከመካከላችን አንዱ እንኳን ነፍስ ዘርቶ አዲስ ነገር ያሳየን እንደሁ ተጠቃቅሰን እንግጠዋለን። ከነፈጠራው፣ ከነቅሶሙ፣ ከተሰፋው

አንቀን በቁም እንቀብረዋለን። አንዳችን ከአንዳችን ተሸለን መታየቱን አንወደውም። እኩል መደንቆር፣ እኩል መደህገት፣ እኩል መንገድቆት፣ ይህ ነው የኛ ሀላግነት... ይህ ነው የኛ ተስፋችን። አዲስ ነገር ማ እንዴት በዐይኖችን እይተን! ዐይን ውሃችን ደም ይለብሳል፤ ምቅንነት አንቀጥቆን የቆናት ዛር በላያችን ላይ ይነግሳል...” በእጁ የያዘውን ጎራ ይጠግታ ወደ መሬት ለቀቀው።

“እና በቃሽኝ እምዬ... አንቺንም እኔ በቃሁሽ፤ እርም ይሁንብኝ እማይ። አንቺ የሃያ ሁለት ዓመት ትዳሬ አንቺ የሃያ ሁለት ዓመት እንደራዬ በቃኝ በቃሁሽ... እንግዲህ እርም!... እርም ይሁንብኝ... እኔውም ለአንቺ እርም ነኝ” በጠግታ ተንበርከከ ለመጨረሻ ጊዜ መድረኳን ሳማት። ቀና ለማለት ሲሞክር ግን ሁሉም ነገር ጨለመበት። ከተንበረከከበት ለመነሳት አቅም አጠረው። አንጎሉ በሞንቅላቱ ውስጥ የሚሸከረከር መሰለው። በሁለት እጆቹ ጭንቅላቱን ያዘና “ራሴ... ራሴ... ራሴ ሊፈነዳ ነው” ሲል ቃተተ። አፍታም ላይቆይ በግምባራ ተደፋና ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ ሳቡን እንጠፍጥፍ በሠራበት መድረክ ላይ ማንንም ሳይመስል ራሱን ቻርሊን ሆኖ ተዘረረ።

*** **

ናግሊዮን አምባው ቲያትር ቤቱ በር አካባቢ ያንካብላል። ሁለት ቀን ሙሉ የቻርሊን ፈለግ እንፍንፎ ሊደርሰበት አልቻለም። መኖሪያ ቤቱ አካባቢ በተደጋጋሚ እየተመላለሰ አስዕታል፤ የውሃ ሽታ ሆኗት። ቲያትር ቤቱ በር ላይ ቆሞ ለረኸም ሰዓታት አድብቷል፤ ቻርሊ ግን ወጥመዱ ውስጥ ሊገባ አልቻለም። ከዚህ ቀደም ከአቶ መንገሻ በደረሰው ትእዛዝ መሠረት ስለ ቻርሊ ማንነት ለማወቅ ላይና ታች ባለበት ወቅት፤ ቻርሊ መጠጥ የሚያዘውትርባቸውን ሥፍራዎች ያውቅ ስለነበረም በየተራ አሰላቸው። የቻርሊን ጭራ ግን ለይዘው አልቻለም “ይሄን ሰው ምን በላው? መሬት ተቆዳ የጠፋው? ወይንስ ሰማይ ሰንጥቆ ሾለከ?” እያለ ከመገረም በቀር ለቻርሊ መሰወር ምክንያት መስጠት አልቻለም።

አሁንም ቲያትር ቤቱ በር አካባቢ የህንጻውን ግድግዳ ተደግፎ ቆጧል። ጥቁር የቆዳ ጃኪትና ሰማያዊ ጅንሰ ሱሪ እንዲሁም ጥቁር መነጻር እንዳደረገ ሲጋራውን በላይ በላይ ይሰባል።

ስለሚገድለው ሰው ማንነት ያውቃል። ለምን እንደሚገድለውም ጠንቅቆ ተረድቷል። ግድያው ፍትሃዊ በመሆኑ ግን አያምንም፤ ይሁንና ለምን ብሎ ሳይጠይቅ ሙያዊ ግዴታውን መወጣት አለበት።

ለናፖሊዮን አምባው በቻርሊ የጆሮ ተጻፍቶ ውስጥ ሁለት የጥይት ለረሮችን በግንባላ ከአሰፋሰት ላይ መዘረር በጣም ተላል ተግባር ነው። ወለላምን ተገን ግድረገዥ ከምስክሮች ዐይን መሰወር አያስፈልገውም። የአየር ወልድ ሠራዊት አባልነት መታወቂያው አሁንም ስሚዝ ኪሱ ውስጥ ነው። ቀን በቀን እንደ ሽር እህል አስጥተት እጁን ኪሱ ውስጥ ከቶ ወደ ፈለገበት መሄድ ይችላል። አስቂም የሚጠይቀው ቢገኝ እንኳን ሌባ ጣኑን በተዘረዘረው አስከሬን ላይ ጠቁሞ “ይህ ሰው የለላት ለናርኪስት ነው?” ማለት ብቻ ነው። ከዚያ በላይ ዝርዝር ታሪኩን የሚጠይቀው እንደሌለ እርግጠኛ ነው።

ቻርሊን የበላ ጅብ ግን አልሮህ አለህ ናፖሊዮን ከቴያትር ቤቱ የሚወጠው የሚገቡትን ሠራተኞች ሲቃኝ ለረዥም ጊዜ ቢቆይም ቻርሊ ዝር አላለም። ሲለላቸው ከሰዓት በኋላ ለመመልስ ወሰነና ወደ ቤቱ ጉዞ ጀመረ።

በዙም ሳይርቅ ግን ቴያትር ቤቱ ህገ ላይ የተለጠፈውን በትልቅ ሽራ ላይ የተሠራ ማስታወቂያ ተመለከተና ቆም አለህ “የመክኛ ተሰፋ” ይላል የተውኔቱ ርዕሰ ሰው የመሪ ተዋንያን የሰም ዝርዝር በተገረበት ግንዛቤን የቻርሊን ስም በመጀመሪያው ረድፍ ላይ በጉልህ ተጽፎ ተመለከተው። ተውኔቱ የሚከፈትበትን ቀን አየ። ጥቂት ቀናት ብቻ ቀርተውታል።

ካለበት ሳይንቀሳቀስ ዐይኖቹን በማስታወቂያው ስለላ ሳይ እንደተከለ ግሰብ ጀመረ። ከአሰሳ ከተመለሰበት ጊዜ ጀምሮ የመገፈስ አረፍት የለውም። አሰሳ ላይ በፈፀመው ግድያ ሳቢያ ፖሊሶች ተከታትለው ሲይዙት እንደሚችሉ ገምቷል። በተለይም የሰነዱን ጠባቂው እጅ መግዛት ከሰማ ወዲያ ለሀይወቱ ዋስትና እንደሌለው አውቋል። ይሁን እንጂ አልፈራም፤ አልደነገጠም። ለእርሱ ሞት ማለት ከሚጠላው ብርሃን ተነጥቶ በሚናፍቀው የወለላም እትፍ ውስጥ ለዘለዓለም ግረፍ ነው። “እኛም እየቀረበ ከመጣው ሞት ጋር መገናኘት ላይቀር በሀይወቱ ዘንፍ የሚያደርገኝን ታላቁን ጅብድ ለምን አልፈንም?” ሲል አሰበ።

“ሰዎችን ማገዳ ተላል ነው። ገዥን ለፍሪንግ ገዥ ሲያደርገው የሚችለው የሀገራዊ እይነትና ባልሃት ነው” እሱ ናፖሊዮን ከራሱ ጋር ሲመካከር። ቻርሊም ዘንፍና ታላቅ የሃገር ሃብት እንደመሆኑ እንደ መንገደኛ ተራ ሞት መሞት የለበትም። ገዳዩንም ጊቶንም ዘንፍና ታላቅ የሚያደርግ የከብር ሞት መሞት አለበት።

ለሰዚህም “በቴያትር መከፈቻ አለት በሚጻውተበት መድረክ ላይ እደፋዋለሁ” ሲል ወሰነ።

የተናገረውን እንደሚፈጽመውም ቅንጣት ታክሎ አልተጠራጠረም። በግድያው ማግስት ጋዜጠኛ ይዘው የሚወጡት አስገራሚ ዜና፤ የወንጀል ምርመራ ፖሊሶች ግራ መጋባት፤ በአይነቱ በሀገሪቱ የመጀመሪያው ሰለሆነው የመድረክ ላይ ግድያ በህዝብ ዘንድ የሚፈጠረው መደነቅ ታሰበውና ፈገግ አለ።

በዙም ሳይቆይ በእጁ የያዘውን ሲጋራ ረገጠና የፀሐይ መነጽፋትን አስተካከሎ ለሌላሰገራሚው ወንጀል አፈፀፀም እቅድ ለማውጣት ወደ ወለላም መኖሪያ ቤቱ እየተጣደፈ ሄደ።

ሀንገው ሥር ቆም ብሎ “አብነት እስመኞና ላኪ ድርጅቱ” የሚለውን ማስታወቂያ ሲመለከት ልቡ ደረቱ ውስጥ በደብታ ስትዘል ተሰግጦው “አብነት” የሚለው ስም ለእርሱ ቅዱስ ነው። አንከስ የሚል የግራ እግሩን እየተተ ወደ ሀንገው ገና ደረጃውን በዝግታ መውጣት ጀመረ።

ድርጅቱ ውስጥ በፀሐፊነት ተቀጥራ የምትሠራው ቅድስት መኮንን ደግሞ ከታይፕራይት ጀርባ ተቆምጣ ማስቲካዋን እያካከች ታሰባለች። ሰሞኑን የምትመለከተው ትርምስ እንቅጥሮቿ ሆኖባታል። የድርጅቱ ባለንብረት የአቶ መንገሻ ጠባይ ተለውጦና በአካልና በመንፈስ ጠውልገው ስታይ አንድ ችግር እንደተፈጠረ ገምታለች። እንደ ቀደምው በጊዜ ሥራቸው አይገቡም አረፋደው ሲመጡም ፒፓቸውን ነክሰው ቢሮው ውስጥ እየተንጎራደዱ ብቻቸውን ከመለፍለፍ በቀር ሥራ አይሠሩም። አብነትም ብትሆን ሥራ ሳትገባ ቀናት አልፈዋል። የድርጅቱ ንብረት እየተቆጠረና እየተመዘገበ ሲሆን ጉለሌ አካባቢ የሚገኘው የድርጅቱ የእቃ መጋዘን ሠራዊቶችም አብዛኞቹ ከሥራ መሰናበታቸውን ሰምታለች። የድርጅቱ ጠባቂ አቶ ሰዩም ብቻ በየቀኑ ይመላለሳል። የተፈጠረው ችግር ምን እንደሆነ እንቅጥሮቹ ሊፈታላት አልቻለም።

የቢሮዋ በር ሲንኳኳ አልሰማችም። ቆይታ ከእንቅጥሩ እንደባካኑት ሁሉ ብርግግ ብላ “ይግቡ” አለች። በሩ በዝግታ ሲከፈት አድሜው በሠላማዎቹ መጨረሻ የሚገመት ራሱ በራ፣ መካከለኛ ቁመትና ቀጭን ሰውነት ያለው ሰው ከፊት ለፊቷ ቆመ። “ይግቡ፣ ምን ልርዳዎት?” አለች ግምባሯን ቅጭም እንዳደረገች። የሰውየው ገጽታ አዲስ አይደለም።

የከፈተውን በር በጥንቃቄ ከዘጋ በኋላ አጠገቧ ወዳለው የእንግዳ መቀበያ ወንበር ተጠግቶ አረፍ አለ።

“ምን ልርዳዎት?” አለችና ማስቲካ ማላመጧን ቀጠለች።
“አብነትን ፈልጌ ነበር የኔ እህት...”

ፀሐፊዋ ማስቲካ ማንኳን አቁማ ማሰብ ጀመረች። እንዲህ አይነት ሰው ከአብነት ጋር ምን ጉዳይ ይኖረዋል? ሲያየት በኑሮ ብርቱ ከንድ የታሸ ምስኪን ይመስላል። ግምባሩ ላይ የሚታይት የሀይወት መስመሮች የሀይወትን መራራ ጽዋ ተጎንጭቶ ፊቱን ያከፋተረ የምድር

ነስቋላ መሆኑን ይመሰክሩባታል። ማስቲካዋን እስመኞችና “ለምን ነበር የፈለግኩት?” ስትል ጠየቀችው።

“ብጣም አስቸኳይ ለሆነ... ለዚህ ድርጅት ጉዳይ ነበር። ሳምንቱን መላ ስልክ እየደወልኩ በፈልጋትም ላገኛት አልቻልኩም... ለመሆኑ በደግ ነው?” ሲል ስታይ እያስታወቀበት ጥያቄዋን በጥያቄ መለሰላት።

“አሃ... ተካልኝ ባልቻ ማለት እርሰዎ ነዎት?” ፀሐፊዋ ማስቲካ ማንኳን አቁማ በመገረም አስተዋለችው።

“አዎን እመቤት፣ እባክሽን እርጁኝ?”

“አብነት ሰሞኑን ሥራ አልገባችም?” ፀሐፊዋ መልስ ለመስጠት ጊዜ አልፈጀችም።

“እሱስ ይሁን... ግን በደህና ነው?” በተካልኝ ዐይኖች ውስጥ ስጋትና ጥርጣሬ አፈጠጡ።

“አይ... በደህና ነው። ድርጅቱን የሚመለከት ጉዳይ ከሆነና እንደሚሉትም አስቸኳይ ከሆነ የድርጅቱ ባለንብረት ከሆኑት ከአባቷ ከአቶ መንገሻ ጋር ለምን አይነጋገሩም?” አለች ፀሐፊዋ ለተካልኝ አስቸኳይ ጉዳይ መፍትሔ ያገኘች ስለመሰላት። ተካልኝ “መንገሻ” የሚለውን ስም ሲሰማ ግምባሩን ቁጥር አደረገና የጥላቻና የምሬት ስሜት በአፍታ ገጽታውን አጨለመው። ቆይቶም “የለም... የለም ማግኘት የምፈልገው አብነትን ብቻ ነው። ልትረጁኝ የምትችሉበት መንገድ ካለ እባክሽን እርጅኝ” ሲል ተማጸናት።

ፀሐፊዋ ግራ ተጋብታ ከእግር እስከ ራሱ ስትመለከተው ቆየችና “እንጃ፣ ልረዳዎ የምችል አይመስለኝም። እንደሚያስታውሱት ባለፈው ጊዜ ስልክ ደውለው ከነሰምዎ ነገረውኝ እኔም ይህንኑ ነግራያት የማታውቅዎ በመሆኑ ልታነጋግርዎ ፈቃደኛ አልነበረችም” አለችው ሥራ የሚፈልግ ሰው መሆኑን እየገመተች።

“አሁን የት እንደምትገኝ ታውቁያለሽ?... እባክሽ የኔ እመቤት እንዳልኩሽ የምፈልጋት እጅግ ላጣዳሬ ጉዳይ ነው”

ፀሐፊዋ የሰውየው ሁኔታ ሰላማራት ፈጥኖ መልስ አልሰጠችውም። የመኖሪያ አድራሻዋንም ልትነግረው አልፈቀደችም። ዛሬ ጊዜ ማን ማንን ያምናል? ሰው የገዛ ጥላውን እየሸሸ የሚኖርበት ጊዜ ነው። የሚፈልጋት ለክፋ ይሁን ለደግ ፣ በምን ታውቃለች?

“እንጂ የት እንደምትገኝ አላውቅም” አለችው ፍርጥም ብዙ ተከልኝ አብነት የት እንደምትገኝ ፀሐፊዋ እንደምታውቅ ገምቷል። እናም በዋህ አልለቀቃትም። “በራሷ ጉዳይ ነው የምረጠውን አልኩሽ እኮ የኔ እመቤት... የውለታ ጉዳይ ሆኖብኝ ነው እንዲህ ያስቸገርኩሽ። ደግሞ ወደ ምድብ ሥራዬ የመመለሻዬ ጊዜ ካላፈሰሰት ቀን ሆኖታል። ከዚህ በላይ አዲስ አበባ መቆየት አልቻልኩም... አየሽ በጣም አጣጥቶና ብርቱ ጉዳይ ነው” አላት ተስፋ የቆረጠና የተሰላች ገጽታውን እንዳወራገጠ።

“ጉዳይዎን ሊገልጹልኝ ይችላሉ?”

“አረ ብርቱ ሚስጥር ነው...”

“እንግዲያውስ ይቅርታ ያደርጉልኝና ለረዳዎ የምትልበት ምንም መንገድ የለም”

“ካልሆነ የቤቷን ስልክ ቁጥር ሰጥኝ”

“አልቻልኩም የኔ ወንድም... ጊዜው እንደሚያየት የከፋ ነው። ሰዎች ሰዎችን የሚያምኑበት ጊዜ አይደለም”

“ግድ የለሽም? እኔን እመኝኝ?”

“እርሶም ከ እንደ እኔና እንደሌሎች ያው ሰው ነዎት” ፈገግ ብላ ፍንጭት ጥርሷን አሳየችውና ማስቲካዎን ማንክ ቀጠለች።

“አየሽ... ለማንም የማልናገረው ጉዳይ በመሆኑ እኩ ነው...”

ፀሐፊዋ ይህ ሰው ከአብነት ጋር ለናረው ስለሚችለው ሚስጥር ለማወቅ በጣም ጓጓች ምንም ቢሆን ጉዳይዎን ከልገለጹልኝ አድራሻዎን ልሰጥዎት አልቻልኩም። እዩ የአለቆችን የግል አድራሻ ለማይታወቅ እንግዳ ሰው መሰጠት የአንዲት ሙያዎን የምታከብር ፀሐፊ ሥነ-ምግባር አይደለም... እና ግድ የለዎትም? የርሷ የተባለ ሚስጥር ሁሉ የኔ ነውና ጉዳይዎን ይንገሩኝ...” አለች በፈገግታዋ እያግባባችው።

ተከልኝ ባልቻ በቅሬታ ፈገግ አለና ራሱን በአሉታ ወዘወዘ።

“ይህ እንኳን የሚቻል ነገር አይደለም እመቤት...”

“እንግዲያው እኔም ለረዳዎት አልቻልኩም”

በዝግታ ከመቀመጫው ተነሳና “አመሰግናለሁ” አላት። ፀሐፊዋ ማስቲካ ማላመጫን ትታ በጥርጣሬ ዐይን ስትመለከተው የሚያካህስ እግሩን እየጎተተ የቢሮዋን በር ከፍተ ወጣ።

ከፊት ለፊቱ የመንገሻ የኔህን ቢሮ የተዘጋ በር ተመለከተ። አንዳች መጥፎ ትዝታ የተቀሰቀሰበት ያህል ቆም ብሎ ግዑዙን አንዲት በጥገታ ዐይን አፈጠጠበት። በሃሳቡ ያንን በር አልፎ በሰፊው ቢሮ

ውስጥ በተሸከረከረ ወንበር ላይ የተቀመጠ ሥጋና አጥንት የለበሰ የሰው ሰዶጣን መኖሩን አሳዘነ ፈጠን ብሎ ደረጃውን መውረድ ጀመረ።

ከህንጻው ወልል ላይ ሲደርስ እንደገና ገጹን በቅሬታ ፈገግታ አፍክቶ መተከዝ ያዘ። አዎን ከዚህ ቦታ ላይ ቆሞ ነው አብነት እስከ መቃብር የማይከፈውን ውለታ የሞላችሁት! አባቷ አቶ መንገሻ አሥር ብር የማያወጣ የድርጅቱን ንብረት በመስረቁ ከሥራ አሰናብተውት ስድስት ወር ሙሉ ሥራ አጥቶ ሲንከራተት፤ ልጆቹ ራብን እያሉ ሲንጫጫበት፤ አራት ሚስቱ ጠቷ ደርቆባት፤ ዐይን ሰውር እናቱ በተኘብት የቦንዳ አልጋ ላይ ጤ ጥሎ በበል ጥርሱ ሲያኝካቸው... በነፍስ የደረሰችላት እዚህ ቦታ ቆሞ ነበር።

የሚያየውንና የሚሰማውን እስኪጠራጠር ድረስ በእጅ ላይ ያጠለቀችውን የወርት እምባር አውጥታ... ይህን ሽጠህ ለልጆችህ የሚቀምሱት ነገር ግዛላቸው... ምናልባት ሥራ እስከታገኝ አትራቡም ይሆናል... ነገር ያለችው።

ከሁለት ዓመታት በፊት አብነት ባደረገችላት ውለታ የቤተሰቡን ህይወት ማትረፍ ከቻለ በኋላ ሥራ ፍለጋውን በርትቶ ቀጠለ። እንዳሰበው ግን አልሆነለትም። ዘመድ የለውም? ረዳት የለውም? እናም ለጥ ባለ ሚዳ ላይ ብቻውን እንደቆመና በየማእዘኑ የሚያስገመግም ንፋስ በየአቅጣጫው እንደሚያላጋው ዛፍ በህይወት ብርቱ ቡጢ ግራና ቀኝ እየተላጋ ተንከራተተ።

አብነት የቸረችው እርዳታ ከመግጠሙ በፊት፤ እርሱና ቤተሰቦቹ ዳግም በረሃብ ስለታም ጥፍር ከመጸጠጣቸው በፊት ሊያገኙ የቻለው በፊናንስ ፖሊስ ውስጥ በውትድርና መቀጠር ነበር። እየቀረበ ከመጣው ሲከል እንዲያመልጥ ሕይወት የከፈተችላት ቀዳዳ ያ ብቻ ሆነ። ሳያቅማም ተቀጠረ።

የውትድርና ስልጠናውን እንደወረሰም ለኮንትራባንድ ቁጥጥር ሥራ ወደ አሰሳ ተላከ። አዲሱ ሥራውን በታማኝነትና በትጋት ለማከናወን ጣረ። የአብነት ውለታ ግን ለአንዲት ቀን እንኳን ተከንግቶት አያውቅም። ልጆቿ ሚስቱና አሮጊት እናቱ በታወሰት ቁጥር አብነትም ከፊቱ ላይ ድቅን ትልባታለች። ሰው ሆኜ ውለታዎን እመልሳለሁ የሚል እምነት ግን አልነበረውም።

ይሁንና ባለፈው ወር መጀመሪያ ላይ እንደ እንግዳ ጉዳይ አጋጠመው። የኮንትራባንድ እቃ ጭናላች የተባለች አንዲት ተቶታ ከሱግን ከምሩክ ተነስታ በአሰሳ አቋርጣ ለማለፍ ለትጥክር እንድትቆም

ትእዛዝ ይሰጣታል። ቶታታን ያሸከረከር የነበረው ሰው ትእዛዙን በመጣሉ መኪናዎን በከፍተኛ ፍጥነት እያሸከረከረ ያመልጣል። የአካባቢውን የፊናንስ ፖሊስ አዛዥ ሻምበልና አርሱን ጨምሮ ሰባት ሆነው በላንድሮቨር መኪና ቶታታን ይከተሏታል።

ከብዙ ክትትል በኋላ ቶታታ በጫነትው ዕቃ ከብደት ምክንያት የፖሊሶቹን ክትትል ማምለጥ ባለመቻላ በውስጡ የነበሩ ሰባት ሰዎች ከመኪናዎ ወጥተው ተኩስ ይከፍታሉ።

ከክንትሮባንድ ሠራተኞች ሁለቱ ሲሞቱ ከፖሊሶቹ ወገንም ሁለቱ ይወድቃሉ። ተካልኝ ባልቻም ግራ እግሩን በአንድ ጥይት ተመትቶ ከፍፖሊሶቹን አምባው ጋር ይፋጠጣሉ። ፍፖሊሶቹን የት እንደሚያውቀው ያስባል "የአብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት" ሠራተኛ መሆኑን ይጠራጠራል። በዚያች ቅጽበት አብነት ትታወሰውና በፍፖሊሶቹን ላይ ያነጣጠረውን አፈሙዝ አውርዶ እንዲያመልጥ ይተወዋል።

ከዚያም በጥይት የተመታ እግሩን በጨርቅ አስሮ እያነሳሰ ቶታታ የድርጅቱ ንብረት መሆኗን ለማረጋገጥ ውስጧን መፈተሽ ይጀምራል። መኪናዎ ውስጥ ያገኘው ሰነድ ከፋኛ አስደንገጠው። በርግጥም ቶታታ "የአብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት" ንብረት ነች። መኪናዎ የጫነትውን የነፍስ ወከፍ የጦር መሣሪያ ዝርዝር ሲመለከት ደግሞ ባለበት ደርቆ ቀረ።

በያዘው ሰነድ ላይ የአብነትን ስም ሲመለከት ለአርሱና ለቤተሰቡ የዋለችው ውለታ ትዝ ብሎት አይኖቹ እንባ ማቅረር ይጀምራሉ። አሁን ደግሞ በርሷ ቤተሰብ ህይወት፣ ደህንነትና ንብረት ላይ በመጣ ከባድ ጉዳይ ውለታዎን የሚከፍልበት ቀን ስለመጣለት ተንበርክኮ የቆመበትን መሬት ሳመ። በእጁ የያዘውን ሰነድ አጣጥሮ ኪሱ በመክተት ወደ ካምፑ ተመለሰ።

ለህክምና ወደ ዳግማዊ ምኒሊክ ሆስፒታል መጥቶ በተኛበት ወቅት የገጠመው የመጀመሪያ ፈተና በአዲስ አበባ ወንጀል ምርመራ ፖሊስ ሻምበል በኩል የቀረቡለትን መሰቀለኛ ጥያቄዎች መመለስ ነበር። ሻምበል ስለ ሰነዱ የሚያውቀው ነገር እንደሌለ ቢያውቅም በክንትሮባንድ ሠራተኞችና በፊናንስ ፖሊሶቹ መካከል በቶደረገው የተኩስ ልውውጥ ወቅት ስለመለጠው ወንጀልኛ የሚያውቀው ነገር ሊኖር እንደሚችል ጠርጥሯል።

ሁለተኛውን ባርቱ ትግል የገጠመው ደግሞ ከጠበቀው ጋር ነበር። ያለበትን አድራሻ እንዲገር ያገኘው ጠበቃ የአብነት አስመጪና ላኪ ድርጅት የሆነ ጠበቃ መሆኑን በመግለጽ ስለ ሰነዱ ጠየቀው። ተጠራግረው ፖሊስ ግን ስለሚያውራለት ሰነድ የሚያውቀው ነገር እንደሌለ በማስረዳት አፋን ይሰበሰባል።

ጠበቃው ሊያምነው አልቻለም። ሰነዱ በእጁ ይገኛል ብሎ የገመተው የመጨረሻው ሰው አርሱ ነው። ስለዚህም ገንዘብ የማይከፍተው የሚሰጥር ቁልፍ የለም ብሎ የሚያምነው ጠበቃ የአሥር ሺህ ብር የሳንክ ቼክ በንብቁላው ፖሊስ ፊት በመጻፍ ሰነዱን የሚሰጠው ከሆነ በዚያች ደቂቃ ውስጥ የአሥር ሺህ ብር ባለንብረት መሆኑን በመግለጽ ይፈታተናል።

ይህ ድርጊቱ ግን የተካልኝ ባልቻን ጥርጣሬ አባባሰው። ሰውዬው የወንጀል ምርመራ ፖሊስ ባልደረባ መሆን አለበት ወደሚል መደምደሚያ ደረሰ። በመሆኑም ስለ ሰነዱ የሚያውቀው ጉዳይ እንደሌለና በዚህ ዐይነቱ የወጀል ጉዳይ ውስጥ እጁን መክተት የማይፈልግ ምስክን የልጆች አባት መሆኑን በማስረዳት ሰነዱ በእጁ እንደሌለ በርግጠኝነት አሳመነው።

ግራ የተጋባው ጠበቃ ሲጋራውን እንደነሰ እጁን ኪሶቹ ውስጥ ከቶ ማለብ ጀመረ። ያ በደም ያደፈ ሰነድ በወንጀል ምርመራ ፖሊሶችና በደህንነቶች፣ በፍፖሊሶቹን አምባውና በዚህ የፊናንስ ፖሊስ እጅ ካልገባ የት ደረሰ?

ይህን ውስብስብ ጉዳይ መፍታት አልቻለም። ያም ሆኖ ግን ድል የርሱ ነች። ዋናው ነገር ሰነዱ ማንም እጅ አለመግባቱ ነው። በተስፋ እየፈገገ "ሰነዱ በይ እጅ ነው!" አለ። ማን ከልካይ አለበት? በሥጋት የደነዘዘው የመንገሻ የይነህ ጭንቅላት ለአፍታም እንደማይጠራጠረው አመነ። አብነትም ብትሆን ትቀበለዋለች። ስለዚህ የሚፈልገውን ለማግኘት ከጊዜ ጋር መርጥ አለበት። የመንገሻም ይሁን የአብነት ጭንቅላት ረጋ ብሎ ለማሰብ ጊዜ ከማግኘቱ በፊት፣ የሰነዱ በማንም ሰው እጅ ያለመኖሩ እውነት ከጆሯቸው ከመድረሱ በፊት፣ ሰነዱ በእጁ መሆኑን አሳምኖ የአብነትን እጅና የድርጅቱን ቁልፍ ፈጥኖ መረከብ አለበት። ከዚያ በኋላ ሚስጥር ሆኖ ስለሚቀረው ጉዳይ የሚጨነቅ ይጨነቅበት ። ገጽታው በተስፋና በድል እድራጊነት እየፈካ ፖሊሱን ተሰናብተት ወጣ።

ተካልኝ ባልቻ ከቆመበት የህንጻው ወለል ላይ ሆኖ ሲያሰብ ቆየና ከህንጻው ወጥቶ የአሰፋልቱን ጠርዝ በመያዝ መንገዱን ቀጠለ።

ሳምንት ሙሉ አብነትን ሊልጎ ግጥኔ ገርጾታል። አሁን ደገዋ ቢርጥ ድረስ መጥቶ አጣት። ሃዚያ የሰጠው ሊቃድ በመጠናቀቱ ሳያገኛት ወደ ምድብ ሥራው እንዳይመለስ ነበር ሰጋቱ።

ምዕራፍ ሃያ አራት

ጓይት ሃውስ ጓዳ ውስጥ ቻርሊ ተዘርሮ ከተኛበት ነቃ። ጭንቅላቱ ውስጥ የተጠመደው ሊንጂ ለሊንዳ የተቃረበ እስኪመለሰው ድረስ ውጥረት ይሰማዋል፤ ሰውነቱ እንደ እሳት በሚፋጅ ትኩሳት ይቃጠላል፤ መላ አካሉ በላብ ተጠምቋል።

የሃያ ሁለት ዓመት የትዳር ጓደኛው የሆነችውን የቲያትር ጥበብ ፈትቶ፤ የሃያ ሁለት ዓመት ልጅ የሆነችውን ኪነት ቀብሮ እርም አውጥቶ በመድረክ ላይ ከተዘረረ በኋላ ተከታታዮቹን ሶስት ቀናት ያሳለፈው በንቁሴኮ አልጋ ላይ ነበር። መድረኩ ላይ ሲፈጠፈጥ ያበጠ ግምባሩን በመሀረብ አስር፣ በድካምና በሀመም ስሜት የህላ ሰውነቱን እየጎተተ ወደ ቤቱ የተመለሰውም ዛሬ ጠዋት ላይ ነበር።

ሊትል ቻርሊ ሁኔታውን ሲያይ ተደናገጠ። ቲያትር ቤቱ ውስጥ ተፈጥሮ ስለነበረው ትርምስ ስምቶ ስለነበረ አባቱ በሰላም ወደቤቱ ይመለሳል የሚል ግምት አልነበረውም። ቻርሊ ውጭ በቆየባቸው ሶስት ቀናትም ውስጥ በጭንቀት እንደተሰቃየ በሃሳብ እንደተብከከከ ነበር የሰነበተው። ስለዚህም የአባቱን ወደቤት መመለስ ሲያይ ከጭንቀቱ ተገላገለ።

ቻርሊ ከአንቅልቶ ነቅቶ አልጋ ላይ ተንጋልሎ ሳለ ከሌላኛው ከፍል ድምጽ የሰማ ስለመለሰው ከተኛበት ሆኖ ጆሮውን አቀና።

“...እንተ ግን ሊትል ለምን አባትህን አትመክረውም?” የሣራ ጋዴም ድምጽ ነበር።

“አባቴ የቃሉ ሰው ነው። የተናገረውን ከመፈጸም ወደ ኋላ የሚል አይደለም...” መለሰላት ሊትል ቻርሊ።

“እንደዚያ አትበል እንጂ ሊትል... ቲያትር ቤቱ እኮ ጠቅላላውን ተደናግጧል። እኛ ሆንን... የቲያትር አዘጋጅ ትላለሀል፤ ደራሲውና አስተዳደሩ ጭምር ያልተረበሸ ማንም የለም። ሶስት ወር ሙሉ የመሪ ገፁ ባህሪን ድርሻ ሲያጠና ሰንብቶ ተውኔቱ ሊታይ ጥቂት ጊዜ ሲቀረው አልሠራም ይላል፤ ፖስተር በሰሙ ከተለጠፈ ስንት ጊዜው... ማስታወቂያው በራዲዮና በቴሌቪዥን ተላልፎ፣ የጥሪ ካርዶች ታደለው አሁን በመጨረሻው አልሠራም ማለት ልክ ነው። ደግሞ የሚገርመኝ የነገሩ መዘበራረቅ። ደብል ካስቱ አጥራሲያን ሆኖ ሆስፒታል ከተኛ ሳምንት ሆነው... እና ለምን አትመክረውም? ከሥራ

ያርፍላል... የሃያ ሁለት ዓመት አገልግሎትህ ከገብቱ ይቀራል አትለውም? አይሉ ወልዳ ወልዳ ድራት ሲቀራት ሲጥ አሉ”
“በጅ”

“አይ ቻርሊ - ሲያልቅ አያምር አሉ! ከክዚያ ሁሉ ዓመታት አገልግሎት በኋላ አሁን በመጨረሻው እንዲህ አድርጎ ተስፋ ይቀረጥ? በሆነ ባልሆነው መሰላጨት - በረባ ባልረባው ማኮረፍ፣ ሰውን ትንኝ አሳክሎ መናቅ ደግ ነው? ... ከተወኔቱ አዘጋጅ ጋር በምን እንደተጣሉ ታውቃለህ? አንተ እንኳን ቅድም የመሪ ገፀ-ባህሪያን ቃለ ተወኔት ስትጫወትልኝ አንድ በታ ላይ ስለ ተስፋ የሚያወራው አንድ አባባል አለ አይደል? ቆይ ምንድነው...”

“... አልሞትኩም እከ! ገና ነኝ! ትንፋሼን ጨርሼ አልሞተኩም! ... ወድቋል ብለው ደስ እንዳይላቸው..... ትንፋሼን ላስደምጣቸው! ... ይሄው የተስፋን ፀዳል ከገጹ ላይ ላሳያቸው!..... ይሄው የሚለውን ነው?”

“አክ ነህ ሊትል!... ይሄው አንተ እንኳን በደንብ ትጫወትሃለህ። ቃለ-ተወኔቱን በደንብ አጥንተሽሃል... በቃ፣ በዚህ ነው ከአዘጋጁ ጋር የተጣሉት። አዘጋጁ የተስፋን ላቅ ስቀህ አላሞኝ ሲለው ቻርሊ አንድ ጊዜ የቀጭት፣ አንድ ጊዜ የምጸት፣ አንድ ጊዜ የትዝብት፣ አንድ ጊዜ ደግሞ የንቀት እያደረገ አዘበራረቀው። ይቅር እንቅስቃሴውንና የገጽ ገለጻውን ቃለ-ተወኔቱን ግላት ቀፈፈው። እንዴት ቻርሊ ግን ምን ነው? በእውነት ጤነኛ ነው? ግን አንተ ምንው ብትመክረው ሊትል...”

“ዳዲ ከኔ ይልቅ ራሱ ለራሱ ያውቃል... እየከረከመ ፊደል ያስቆጠረኝገ፣ ህይወትን ያስተማረኝን ሽቅብ ተንጠራርቼ እንዲህ አድርግ ልለው አልቻልኩም... አዝናለሁ ሃራ”

“ስማ ሊትል... አንተ ግን አላግህ ምን ለመሆን ነው?”
“ተዋናይ”
“አውነት?”
“ሹር!”
“ታደለህ”
“ሃራ፣ አንቺ ጎበዝ ተዋናይ ነሽ..... ግን ሙያውን ትወጅሃለሽ?”

“በደንብ ነህ! በዚህ ዓለም ላይ የምኖረው ለሁለት ነገር ስል ብቻ ነው - ለቲያትር - ሥነ-ጥበብና ለዳንሳ! ምናልባት ቻርሊ ነገርህ ይሆናል ሊትል... አባቱ ሀብታም ነጋዴ ነው። ዘመዶቹ ሁሉ ብር አፍንጫቸው ድረስ ብፍ ነው። እኔ ተቀጥራ የምሠራበትን የወር ደሞዝ

በግርህ ግን ትስቃለህ ። ይህንን ሥራ ለጀምር ከአባቴ ተጠላሁ። ... ዘመዶቹ ሁሉ ጠሉኝ ... ናቸኝ የራሳቸው ጉዳይ! እኔ የእኔን እንጂ የእነርሱን ህይወት አልኖርም። ነጋ ጠባ ጭቅጭቃቸው ሲሰለቸኝ ከክፍቱም የላቸው ወጣሁና በቻዩን ትንሽ ሴት ተከራየሁ። ለየህ እኔ አሁን ወደፊላገትበት አቅጣጫ ያለ ከልካይ እንደምትበር ወፍ ነገት ያለኝ ሰው ነኝ። ሙያውን አፈቅረዋለሁ... እናም ደስተኛ ነኝ”

“አባቴ ግን በሙያው ተስፋ የቆረጠ ይመስላል...”
“ቻርሊ የድሮው ቻርሊ እንዳይመስለህ። እኔ ሥራ እንደጀመርኩ ጊዜ በትዕግስቱና በታታሪነቱ የማደንቀው ለወጣቶቹ ተዋንያን ሁሉ አርአያ የሆነ አርቲስት ነበር። አሁን ግን ምን እንደነካው አላውቅም”

“እኔ ደግሞ ይገርምሻል እርሱ እንዲህ ተስፋ የቆረጠበትን ሙያ የነፍሴን ያህል እወደዋለሁ። ከልጅነቱ ጀምሮ ምኞቱ ሁሉ አርቲስት ሆኖ ለመኖር ነው...”

ቻርሊ ከተኛበት እንደምንም ያለ ሃይሉን አጠራቅሞ ተነሳና የበፍን ገብን በሁለት እጁ ይዞ ሊትል ቻርሊ ላይ አፈጠጠበት። ላቡ በግንባሩ ላይ ይወርዳል፤ የአበጠው ግምባሩ ቆዳ በልዩ ጠቁራል፤ ሰውነቱ በዝግታ ይንቀጠቀጣል። “ምን ስትል ነው የሰግሁህ ሊትል?”

“እንደምን ሰነሰትክ ጋሼ... ተሻለህ?” አለችው ሃራ እጥፍጥፍ ብላ ከተቀመጠችበት አሮጌ ሶፋ ላይ ፈጥና በመነሳት። ቻርሊ ግን ዞር ብሎ እንኳን አላያትም።

“አንተን እከ ነው የምጠይቅህ...” በልጁ ላይ ያፈጠጠት ዐይኖቹ አልረገቡም። ሊትል ቻርሊም አልመለሰለትም። ከሲጋራው ጭስ በሚያወጣቸው ቀለበቶች ላይ ዐይኖቹን እንደተከለ ዝም አለው።

“እሺ እኔ ምን አደረኩህና ታከረኛለህ ቻርሊ... እኔና የሙያ ባልደረቦችህ ምን በደልገህ?” ሃራ ጋዴም ጣቶቿን እያፍተለተለች በሚማጸኑ ዐይኖቿ ትደባብሰው ጀመር።

“ሁለተኛ ቅድም ያልከውን ደግመህ ስትል በሰግህ አንገትህን አንቱ ነው የምገድለህ... ገባህ? እንደ ቋንጣ ነው ዘልዝዬ የምስቅለህ!” የቻርሊ ድፍርስ ዐይኖች ከአርታቸው መውጣት ከንፈሮቹ መንቀጥቀጥ ጀመሩ።

ሊትል ቻርሊ ሲጋራውን መሬት ወርውሮ ረገጠና በፍጥነት ተነስቶ ቆመ። “ምን አድርግ ነው የምትለኝ ዳዲ? ራሱን ካድ ነው

የምትለኝ? በውስጡ የሚገኘውን እሳት በረዶ ነው ብለህ ሸፍጥ ነው የምትለኝ? አልቸልም! አልቸልም! ተዋናይ መሆን እገልጋለሁ! መቶውን አወደዋለሁ። እና ይህንን እውነት መከድ አልቸልም ዓፄ... የፈቀድኩትን አድርገኝ... ይሄው ስትፈልግ ግደለኝ" ዐይኑን አፍጥጦ ፊት ለፊት ተጋረጠው።

ቻርሊ በውስጡ መፍላት የጀመረ ደው በአፍታ ቀዘቀዘና እንደፊዘዘ ቀረዛ ቆይቶ በእንቅልፍ ልቡ እንደሚቃኝ ሰው ሆኖ ለራሱ ያህል አገተመተው "ይህንን ቃል ከሃያ ሁለት ዓመት በፊት እኔው ራሴ በየው ነበር፤ ዛሬ ደግሞ አንተ ደገምኩህ። እኔ በገጠሁበት ሲኦል አንተ እንደትገባ አልፈልግም... እኔ ያባከንኳቸውን ዓመታት... አንተ እንድታጠፋቸው አልፈቅድም ሊትል!"

"ዓፄ..."

"ሊትል... ነጮች ምን እንደሚሉ ታውቃለህ? ከወጣት በልጣብልጥ ይልቅ የሸግግሌ ሞኝ ብለህ ነው ይላሉ። እና እባክህ ልብና ጆሮህን ሰጥተህ ስማኝ። እባክህ ለአንድ ጊዜና ለመጨረሻ ብቻ እኔ ብለህ አድምጠኝ... በመጨረሻው አድሜይ አንተው ብቻ ነህ የቀረሸኝ... እና ስማኝ። ተዋናይነት የባህሪይ ዘግባኝነት ነው፤ ራሱን ራሱት ሁሉን መምሰል ነው። እቆም የለሽነት ነው፤ ነፃ ድህነት ነው፤ የእድሜ ከላራ ነው፤ ቀን በሺሎ ማታ ቆሎ ነጭ ነው ስማሽኝ ሊትል?"

"ጋሼ ቻርሊ..."

"ይቅርታ ሃራ፤ አንቺ ቆይኝ... አንተ የኔው ጉድ ስማሽኝ? ተዋናይ ሆነህ በራሱ ጭንቅላት የገዛ ሃሃብህን አታስብም፤ በገዛ ልብህ የገዛ እምነትህን አታምንም፤ ማንነትህን ምንነትህን እንደረሳህ የእድሜ ሸማህ ስትነትብ፤ እስትንፋሱ ስትደክም ቀንህ የሰሸ ቀን ድንገት እንደ እኔ ትንቃላህ... ከጨለመ ትባኝናለሁ... እድሜህን ምን ስትወራ እንዳሳለፍኩህ እያሳቀህ፤ እያሰጨነቀህ፤ እያሰቆጨህ ትነሳለህ።"

ሃራ ጋይም ይህን ንግግር በትዕግስት ማስጨረስ አልሆነላትም። ቻርሊ ራሱ በእንገቱ ውስጥ ሸምቆ ጠልቆለት እስትንፋሱ ከመሰናበቷ በፊት የመጨረሻውን የሙት ዲስኮር የሚያሰማ ሰው መሰላት።

"ተው እንጂ ጋሼ ቻርሊ... ይሄ እኮ የራሱ አሰተሳሰብ ነው። ለምንደነው የሊትልን ስሜት የምትጫነው? የራሱን የህይወት አቅጣጫ ፈለግ ራሱ አነፍገጭ እንዳይፈልጋት ለምንደነው ይህን ሁሉ መሰናክል"

ከፊቱ የምታኖረው? ልክ እይደለህም ቻርሊ... ይሄ የምትለው ሁሉ ሀሰት ነው። ሸንጧን ገትራ ሞገተቸው።

ቻርሊ በምጽት ፈገገ ስለሆነ "አውቃለሁ ሃራ፤ አንቺ ምን ያህል መቶውን ከልብሽ እንደምታፈቅረው አውቃለሁ። በአንቺው ደርሶ እስከታይው ምን ብልሽ የህይወት ልምድን እንደማታምኘው፤ ምክራን እንደማትሰሙረው አውቃለሁ። 'ቲያትር የሞኝ ፍቅር ነው'፤ ያሻጅላል... ራስ ያስረሳል። አንተ ግን ተጠንቀቅ ሊትል... ይህን እያዳመጥክ እምቢ ካልከ..." ንግግሩን ባይጨርስ አንጠልጥሎ ተወው። ምንም እንደማያደርገው ያውቃል። ከልጅነቱ ጀምሮ አብሮ ያደገውን በሽታ በጠባል ብቻ ነው ያልሞከረው። በቁጣጥ በምክር፤ በዱላ ሊነቅልለት አልቻለም። ምን እንደሚለው ግራ ገብቶት አፋን እንደከፈተ ቀረ።

ሃራ ከንጹን ያዝ አድርጋ ሰፋው ላይ አስቀመጠው። ሊትል ቻርሊና እርሷ ከታጣሬው አልጋ ጠርህ ላይ ተቀመጡ።

"እስኪ እሁን የሊትል ሃገር ይቆይና የአንተን እንገጋገር ቻርሊ። ያንተን ጉዳይ እንዴት አደረክ? ሁሉም እኮ ግራ ገብቶትና ተስፋ ቆጠሮ የሚጠብቀው የአንተን ውሳኔ ብቻ ነው። አለች ሃራ በሲጋት ዐይኖቿን እያስተዋለች።

የቻርሊ መልስ ቁርጥ ያለ ነው "ለቃሌ ባልታመን፤ ስዋሽና ሰቀጥፍ አይተሸኝ ታውቂያለሽ ሃራ? በቃኝ ብያለሁ፤ በቃኝ!"

"ጋሼ... እባክህ ደጋግምና ረጋ ብለህ አሰበው። የተውኔቱ መክፈቻ ጥቂት ጊዜ ሲቀረው? የኛን የሙያ ጓደኞችህን ድካምና... የሌሎች ባለሙያዎችን ብርቱ ጥረት ሁሉ እንዴት ዋጋ ታሳጣዋለህ?"

"አዘጋጅ ልክሽ ነው የመጣሽው ሃራ?"

"ተው እንጂ እንደሱ አትበል..."

"አዎን እንደሚያወጣሽ አውቃለሁ... እና አማላጅ ሆነሽ ነው የመጣሽው? ለግልግል ነው የመጣሽው?"

"ጋሽ ቻርሊ ደግሞ ታበዛዋለህ... በእውነት ታበዛዋለህ..." ሃራ ለንቦጧን ጣል አደረገች።

"ራሱ ሥራው በይው። እርሱ ባለዲግር፤ ባለወረቀት እንኳን ተውኔት አዲስ ሰማይና አዲስ ምድርን ፈጣሪ አይደለም? ራሱ ይሥራው" በመጨረሻው የመድረክ ሥራው ላይ የሆነውን ሲያስታውስ ሰዎችን ደጋግሞ በጆሮው ላይ እየሙሽ ጭንቅላቱን ሲፈልጠው የቆየ ድምጽ በህሊናው ያስተጋባ ጀመር "መሃይም! መሃይም! መሃይም!"

“ራሱ ይሥራው... በቀደም መድረኩ ላይ እንደቀየረኩ ግራ ገብቶኝ... ሃያ ሁለት ዓመት የተካኘኩበት የመምሰል ጥበብ ጠፍቶኝ... በተስፋ መሳቅ አቅቶኝ... ሰማይ ምድሩ ሲዘርብኝ... ምን ብሎ እንደሰደደኝ ለምትሽ የለም?” ቻርሊ በቁጭት ከጎፈሩን ነክሰው

“ደግሞ ምን አለኝ ልትል ነው?” ሣራ ቅንድቧን ሽቅብ ሰብሰባ አፈጠጠችበት። “ሰምተኛል ሣራ... እንደደግመው ትፈልገሃለሽ? እኔ አዕምሮዬ ዞሮ ስንገገገድ መሃይም አለኝ... ይህ የምሁር ጅምር... ጥራዝ ነጠቅ አውቀት የታደለበት አንክላ ራሲ... ሃያ ሁለት ዓመት በሠራሁበት መድረክ ላይ ቆሞ... መሃይም አለኝ...”

“እኔ ይህንን አልሰማሁም... ይልቅ ይህን ተወውና ውሳኔህን አሳውቀኝ”

“ቻርሊ ለቃሉ ታማኝ ነው በይው... ጎገራው... በቃኝ!”

የሣራ ዐይኖች እንባ አቀረሩ። ለቻርሊ ከልቧ አዘነችለት። እንደ ሀይወቷ ዋነኛ ግብ አድርጋ በመረጠችው መሃያ ትልቅ ስምና ዝና ያተረፈ የሙያ ባልደረባዋ ከረዥም ጊዜ አገልግሎት በኋላ ተስፋ ቆርጠና ግራ ገብቶት እርጌው ሰፋ ላይ ዝናብ የመታው ዶር መስሎ ስታሰተውለው አንጀቷ በሀዘኔታ ተላወሰ።

“ጋሼ በመጨረሻ... በመጨረሻ...” ጎግግሯን ሳግ አፍኖ በውስጧ አነቀው። እንባዋ ግን ኩልል ብሎ ወረደ።

“አዎን ሣራ... በመጨረሻው እንዲህ ሆንኩ። የሃያ ሁለት ዓመት ትዳሬን ፈታሁ። ልጄን ቀበርኩ። ስንቱን ዘመን ሳስታምማት የኖረች ጥበብ በውስጧ ሞተች። እኔ ነኝ ያለ ባለተራ ደግሞ ከወደቀችበት ያንሳት፤ እስትንፋሱን እፍ ብሎ ደግሞ በተራው ነፍሱ ይዝራባት። በቃኝ ሣራ... በቃኝ!”

ሣራ እንባዋን በሽራቧ እጅጌ እየጠራረገች ጫማዋን አድርጋ በርሳዋን ይዞ ተሳለች።

“ሊትል እባክህ ሸኘኝ...” እራ ብለሽ ሙሽሽ አልቅሽ የሚል ስሜት ታገላት። ከዚያ በላይ እዚያ ቆማ ቻርሊን ጣር ማየት አልፈለገችም።

“ደህና ሁኝ ሣራ... ሁላችሁም ደህና ሁት... በርቱ...” ሊሰናበታት ብደግ አለ።

“ቻርሊ” ድንገት ተወረወረችና እንገቱ ላይ ተጠምጥማ ስትሰቅ ብላ ታለቅሰች ጀመር። “ጋሼ፣ በመጨረሻው... እንዲህ ሆንኩ?” እንባ ባቀረሩ ዐይኖቿ ትኩር ብሎ ተመለከታት። የካሪዎን ሳይሆን የገንዘብን ሣራ። ወዚ ተመጠ፣ የፊት ቆዳ ተሸብሸበ፣ የተካኘችበት የመምሰል እውቀት ጠፍቷት... ግራ ገብቷት...”

“በርቼ ሣራ፣ በርቱ፣ እሁድ መጥቼ ዝግጅታችሁን እመለከታለሁ። ሃያ ሁለት ዓመት ሙሉ በተሳቀብኝ መድረክ ላይ የጥበብን ሞት እያየሁ... የፍቅርን ሞት እያየሁ... የውበትን ሞት እያየሁ መሳቅ እፈልጋለሁ። እኔም ለአንድ ቀን እያለቀሰኩ እስቃለሁ” ለስንብት የዘረጋችለትን እጇን ጨብጦ ወዘወዘው።

ሣራ ድንገት የረሳችውን ነገር አስታውሳ “ቻርሊ... ታፈ ኩልኩልት በጠረታ መሰናበታቸውን ሰምተሃል?” አለችው እንባዋን እየጠራረገች ከቻርሊ ገድ ላይ የደስታን ስሜት ለማንበብ እየጓጓች።

ቻርሊ ፈጥኖ አልመለሰላትም። በታፈ ኩልኩልት ጠረታ መገለል አልተደሰተም። የዘወትር ጭንቀታቸው ታሰበውና በሀዘኔታ ራሱን ወዘዘ። “አልሰማሁም ሣራ... በኪነት ትከሻ ላይ የተጫነ ጋን የሚያህል ጭንት ወረደ፣ በርሜል የሚያህለው እንዳይተካ ደግሞ ቀን ከሌሊት ፅልዩ” አላት በምጸት ፈገግ እንዳለ።

ሣራ የቻርሊን ሽሙጥ አልወደደችውም። ፈጥኖ ካለችበት በመንቀሳቀስ “ሊትል እባክህ ሸኘኝ...” አለችና በሩን አልፋ ወጣች።

ሊትል ቻርሊ ከተቀመጠበት ታጣፊ አልጋ ላይ ተነስቶ ወደ በሩ ሲያመራ ቻርሊ ከገዱን ያዝ አድርጎ አቆመውና ትክ ብሎ በሰሰት ይመለከተው ጀመር። ሊትል ለባቻው ሲጎገረው ያሰበው ነገር እንዳለ ስለገመተ ወደ ሣራ ዞር አለና “እየሄድሽ ጠብቂኝ...” አላት።

አባትና ልጅ አንዳቸው በአንዳቸው ዐይን ውስጥ ጠልቀው ገብተው እርስ በርስ ይመራመሩ ጀመር። በሰውነት አቋምና በፈታቸው ገጽታ ፍጹም ተመሳሳይ ናቸው። በቅርብ ርቀት ካልሆነ በርቀት አንዳቸውን ከአንዳቸው መለየት ያስቸግራል።

ቻርሊ በዝግታ የሸሚዙን ቁልጮች ፈታና እንገቱ ላይ ለረዥም ዓመታት እስርት የኖረውን ባለ ኮከብ የብር ጌጥ ከእንገቱ ላይ አውልቆ ለሊትል ቻርሊ እስጨበጠው። ሊትል ግራ ተጋብቶ ዐይኖቿን

እናንተ አንድ ጊዜ የባሩን ጌታ አንድ ጊዜ አባቱን ይመለከት
ደረሰ

“ሰለሀ ጌታ ብዙ ጊዜ ጠይቀኝ ብዙ ጊዜ ብዙ ነገር
አስጠንቅቃለሁ። አይደለም ሊትል?”

“አዎን ዳዲ... ግን እኮ...”

“ይህን ጌታ... ይህን የማንነትህን ማሰታወቅ ... በእንገትህ ላይ
የማጥለቂያው ጊዜ አሁን ነው...”

“ዳዲ...” ሊትል አንድ ሺ ጥያቄዎች ለመጠየቅ አትን
ከመከፈቱ ቻርሊ አዳረጠው።

“ሊትል! አሁንም ዘወትር የምንግርህን እደግመዋለሁ ... ሰው
ሁን! እወድሃለሁ።” ትከሻውን አቅርቦ ግምባሩን ሳመው።

ሊትል በእጁ የያዘውን ጌታ እያስተዋለ ሊዞ እንደቆመ ቻርሊ
ትከሻውን ገፋ አድርጎ “ሂድ ሊትል! ሣራ ትጠብቅሃለች” አለው።

ሊትል ከሰመመኑ ነቅቶ ራሱን ወዘወዘና በፍጥነት እየተራመደ
ወደ ሣራ አመራ።

ቻርሊ በሩ ላይ እንደቆመ ሊትል ቻርሊና ሣራ ጋዲም ከንድ
ለከንድ ተቆላልፈው በከረከንቹ መንገድ ላይ በዝግታ እየተራመዱ
ለዐይን እስከርቁ ድረስ አስተዋላቸው። ለራሱ ብቻ በሚሰማው
ድምጽም “ሊትል... አንተ የመጨረሻ ንብረት! እወድሃለሁ!” ሲል
አገተመተመ።

ምዕራፍ ሃያ አምስት

በአዲስ አበባ ወንጀል ምርመራ ፖሊስ ጽ/ቤት ቅጥር ግቢ
ውስጥ ባለው ቢሮው ውስጥ ተቀምጦ አንድ ፋይል ያገለብጣል -
ሻምበል መብራቲዬ የእጅ ሰዓቱን ተመለከተ፤ ከጠዋቱ 3:30 ሰዓት
ጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን መጥሪያ እንደተጫነ ቢሮው በር ላይ
የነበረው ፖሊስ ፈጥኛ ወደ ውስጥ በመግባት ስላምታ ሰጥቶ በተጠንቀቅ
ቆመ።

“ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ የሚመጣውን እንግዳ’ ያለ ምንም
ጥያቄ ፈጥህ እንድታሰገባው!”

“እሺ ጌታዬ” ወታደሩ በሩን ዘጋና ወጣ።

በአለባ አካባቢ በፊናንስ ፖሊሶችና በኮንትራባንዲስቶች መካከል
በተፈጠረው ግጭት ህይወቱ የጠፋችውን የፊናንስ ፖሊስ ደም
ለመበቀል ከየአቅጣጫው የሚደረግበት ግፊት በመጨመሩ ተወጥሯል።

ጉዳዩ እስከህሬ ያለአንዳች አጥጋቢ ውጤት በመጓተቱ
በሀገሪቱ የወንጀል ምርመራ ሥራ ላይ እምነት እንዳይኖረቸው ያደረገ
መሆኑን በመግለጽ ታላላቅ ከተባሉት ባለስልጣናት ውስጥ ብዙዎቹ
አለቆቹን አውግዘዋቸዋል። ለርሱም በተዋረድ ያለቆቹ ወቅሳና ዘለፋ
እንዲሁ ደርሶታል።

ሻምበል መብራቲዬ ይህን በእንጀራው የመጣ መሰናክል አልፎ
የፖሊሳዊ መያዘት ውጤታማነት ለማሳየት ወንጀሉ ተፈጻሚ ከተባለበት
ጊዜ ጀምሮ ቀን ተሌት እንደሮጠ ነው። ስለወንጀሉ አፈፃፀም ቲክኒካዊ
መረጃዎችን ለባለቤቱ ከወንጀሉ ጋር ግንኙነት ሲኖራቸው ይችላሉ
ያላቸውን ሰዎች በጥብቅ ተከታትሏል - ተጨባጭ ፍንጭ ማግኘት ግን
አልቻለም።

ወንጀሉን ፈጽሟል ብሎ የሚገምተው ናፖሊዮን አምባውን
ነው። ከብዙ ውጣ ውረድና አስቸጋሪ ትንታኔ በኋላም ናፖሊዮን
አምባው ከረን ላይ በተደረገ ጦርነት አልሞተም ወደሚል ድምጻሚ
ደርሷል። ከዚህ አንጻር ደግሞ ናፖሊዮንን በህይወት አይተነዋል የሚሉ
ሰዎች ግን አላጋጠሙትም።

የወንጀላቸው እናት ነች የተባሉት ሴት ስለ ልጅ በህይወት
መኖርም ይሁን መሞት የምታውቀው ነገር እንደሌለ እየማለችና
እየተገዙተች ቃሏን ሰጥታለች። በተኩሱ ልውውጥ ወቅት በህይወት

የተረፈው የሬናን ፖሊስ በበኩል ከአየር ወለድ መዝገብ ቤት የተገኘውን የናፖሊዮንን ርቶግራፍ ተመልክቶ ያመለጠው ወንጀለኛ ይህ አይደለም ሲል በርግጠኝነት ተናግሯል።

ከአሃጌህ መረጃዎች በተገራሪ ደግሞ ከፖሊስ ጠቅላይ መምሪያ በአሻራ ኤክስፐርቶች የተሰጠው ማረጋገጫ፣ ከመኪናዎ ላይ ላይ ክፍሎች ላይ የተወሰደው አሻራ ናፖሊዮን አምባው በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ ሲቀጠር ከሰጠው አሻራ ጋር አንድ መሆኑን በማረጋገጥ፣ ናፖሊዮን አምባው ከሁለት ዓመት በፊት በጦር ግንባር ሞቷል የሚለውን እምነት ወደቅ ያደርገዋል።

ሻምበል መብራቲ የናፖሊዮንን ፈለግ ለማጥፋት ሦስት የትኩረት ነጥቦች ሊሆኑ ይገባል ብሎ ባመነባቸው ሰዎች ማለትም በናፖሊዮን እናት በተካልኝ ባልቻና በጠበቃው ህይወት ዙሪያ የመረጃ ሰዎቹን በማሰማራት ክትትሉን የቀጠለ ቢሆንም ከአንዳቸውም ላይ ከወንጀለኛው ጋር ግንኙነት ሊኖራቸው ይችላል የሚያስኝ ፍንጭ ሊያገኝባቸው አልቻለም። የወንጀለኛውን ማንነት ለማወቅ ያደረጋቸው ሙከራዎች ሁሉ ውጤት አልባ በመሆናቸውም ተስፋ ወደመቀረጠና ራሱንና ፖሊሳዊ ሙያውን ወደመጥላት ተቃርቧል። በተለይ እለት ተለት ስልክ እየደወሉ የሚዘልፉትንና የሚያስጠነቅቁትን ባለስልጣናት ስድብና ዛቻ መሰማት እንገሸገሹታል። አሁን የመጨረሻውን ሙከራ ለማድረግ በዝግጅት ላይ ነው። ይህ እቅዱ የማይሳካለት ከሆነ ግን የርሱ ነገር አበቃለት።

ከፊት ለፊቱ የተዘረጋውን ፋይል አጠፈና ጠረጴዛው መሰባሰቢያ ውስጥ ከተተው ሰዎች ላይ ቆይቶ ጠበቃው አቶ ሰዩም የቢሮውን በር አንኳኩቶ ገባ። በገዱ ላይ የወትሮው ንቃትና ፈገግታ አይታይበትም። ሻምበሉ ይህን ያስተዋለው ጠበቃው ገና የቢሮውን በር እንደረገጠ ነው። አሰሳ ላይ ከተፈጸመው ወንጀል ጋር ግንኙነት አለው፤ የወንጀለኛውን ማንነትና ወንጀለኛው ያለበትን ቦታ ሊያውቅ ይችላል ይሆናል የሚለው የሻምበሉ ግምት ከቀን ወደ ቀን እየጨመረ ቢሄድም ማሰረጃ በማጣቱ ግራ ተጋብቶ ሰንብቷል።

ሻምበሉ ፈጥኖ ከመቀመጫው በመነሳት የሞቀ ሰላምታ ሰጠው። ጠበቃውም የውሸት ፈገግታ ለማሳየት እየሞከረ የሻምበሉን ሰላምታ ከመለሰለት በኋላ ግምባሩን ቅጭም እንዳደረገ ወንበር ስቦ ተቀመጠ።

የጠበቃው ጭንቀት ገዱ ላይ በጉልህ ይነባባል። ሻምበሉ ትላንትና ስልክ ደውሎ ሊያነጋግረው እንደሚፈልግና ጠቀኝ ቢሮው እንዲመጣ ከጠየቀው በኋላ መንፈሱ ተረብሷል። ፖሊሶች

በሁተረጎሙ ወንጀል የተጨበጠ ማሰረጃ ያገኘ ስለመሰለውና የእርሱም እጅ በጉላዩ ውስጥ ያለበት መሆኑ በአቀደረሰበት ሊያሰሩት እንደሌለት በመገመቱ ሙሉውን ሌሊት እንቅልፍ በዐይኑ ሳይዘር ሲወራጭ ነው ያደረገው።

ሳምንቱን ሙሉ የመንፈስ እረፍት አልነበረውም። ተካልኝ ባልቻ አብነትን ለማግኘት ያደረገው ሙከራ ሚስጥር ምን እንደሆነ ሊያውቅ ባለመቻሉ የምኞቱን መፈጸም ተጠራጥሯል። አሁን ደግሞ ሻምበሉ ይፈልገዋል። ለምን ጉዳይ እንደሌለው አስከገልጽለት ድረስ ዘና ብሎ መቀመጥም ይሁን ዐይኖቹን ማየት አልደረገም። ይህ የባህሪ ሰውጥ ደግሞ የሻምበሉን ጥርጣሬ በማግኘት የመጨረሻ ሙከራውን እንዲገፋብት ህሊናውን እያነቃ አጃኝነው።

ስለ ሥራ፣ ስለጤንነቱና የተለያዩ ቀላል ጉዳዮች ሲያጫውተው ቆይቶም “ዛሬ የጠራሁህ እንኳን ደስ ያለህ ልልህ ነው...” አለ ሻምበሉ ፈገግታውን በገዱ ላይ እያሞቀ።

“በአምላክህ ምን ተፈጠረ ልትለኝ ነው?” አለ ጠበቃው በተጠራጣሪ ዐይኖቹ ሻምበሉን እየመረመረ።

“የመኪናህ መብራቶች ወላልቀው በመወሰዳቸው እጅግ አዝነህ ፖሊሳዊ ሙያችንንም ስታንኳሰሱብን ነበር...” የሻምበሉ ፈገግታ አሁንም በገዱ ላይ ይጫወታል።

“እና... ምን አዲስ ነገር ተፈጠረ?” ጠበቃው በመገረም ይመለከተው ጀመር።

“የመኪናህን ዕቃ የሰረቁት ሌሎች ሊያሻሽሉ ላይ ታች ሲሉ በፖሊሶቻችን እጅ ወድቀዋል... የምሰራች!”

ጠበቃው ፈጥኖ አልመለሰለትም። የተጠራበትን ምክንያት ሲረዳ ሌሊቱን ሙሉ እንቅልፍ አሳጥቶ ሲያሰጨንቀው ያደረገ ሃሳብ ቀስ በቀስ እንደ ጉም እየተበተነ ከውስጡ ተኖ ሲወጣ ታወቀው። “እናንተ ፖሊሶች እኮ ተለምደኞች ናችሁ። ከእኚህ ሁሉ ቀናት በኋላ እንዴት ተሳካላችሁ? እኔግ ተስፋ ቆርጫ የተሰረቁትን ዕቃዎች በሙሉ በአዲስ ከተካላችሁ ሳምንት አሰፈ” በማለት መገረሙን ገለጸለት።

“እና የጠራሁህም የምርጥ ፖሊሶቻችንን የሥራ ውጤት እያደነቅክ ንብረቶችህን እንድትረከብ ነው”

"አመሰግናለሁ ሻምበላ" የጠበቃው ገጽታ ልካህ የመኪና ሰቃይት ጉዳይ ከቆም ነገር የሚጻፍ ለይደለም። እንኳንም ሲያበጨንቀው ያደረገው ሃሳብ እውነት አልሆነም "ትዕግስት ግሩም ነገር ነው ጃል!... በችኩላነት ተግባራችሁን በመንቀራ ባይሆን ጠርመሳ ውሰኪ አቀጣለሁ" የታሰረ አንደበቱ እየተፍታታ በራሱ ፊዝ ራሱ ሲሰቅ ሻምበላም ተከተለው።

"አየህ በፖሊሳዊ ሥራ ዋናው ነገር ትዕግስት ነው... የጊዜ ጉዳይ እንጂ ማንኛውም ወንጀል እንደተቀበረ አይቀርም። አሁን በቀደም ያጫወትኩህ የዚች ግቢያችን ውስጥ የቆመች ቶቶታ ጉዳይ ትዝ እይልህም?"

ሻምበላ አሰባ ላይ ወደ ተፈጠረው ወንጀል ጉዳይ ገብተው ይይዩት የሚከፍትበት ቀዳዳ በማግኘቱ ፈጥኖ ተጠቀመበት።

"የ... የቷ ቶቶታ?" የጠበቃው ገጽታ በአፍታ ጽልመት ለበሰ፤ አንደበቱም እንደመተሳሰር አለ።

"ምንው እንኳን አሰባ አካባቢ ወንጀል የተፈጸመባት" አለ ሻምበላ ጉዳዩን በሁለት ጓደኞች መካከል የሚደረግ ተራ ጨዋታ ለማስመሰል ያለውን ፖሊሳዊ ጥበብ እየተጠቀመ።

"አዎን፤ ልክ ነው። አራት ሰው ሞተ ነው ምናምን ያልከኝ..."
"በትክክል አስታውሰሃል... አንደዚያ የተወሰነውን የወንጀል መረብ እንኳን ከጊዜ ጋር ልንበጣጥሰው ችለናል ። የወንጀልኛውም ማንነት ታውቋል።"

ጠበቃው አንዲት ቃል መተንፈስ አቅቶት ከተቀመጠበት እንደደነዘበ ቀረ። ትናንሽ ዐይኖቹ ብቻ ሻምበላ ፊት ላይ እየተንከባለሉ ይቆሰጫሉ። ደካሙ ሁሉ ምኞቱ ሁሉ እንደ አንገደ ካብ ሲደረባ ታየው። የአብነት አስመዋና ላኪ ድርጅት ባለቤትነቱ የአብነትን እጅ የመጨበጥ ህልው ቅዠት መሆኑ ታየው። በወንጀሉ ቀጥተኛ ተጠያቂም ባይሆን በተዘዋዋሪ መንገድ አፍንጫው ድረስ የተነከረ በመሆኑ የራሱም ደህንነት አጠራጠረው እጅግ በዙ ዘገይቶ "ወንጀልኛው ተያዘ ማለት ነው?" ሲል የሮሱ ባለሀን ደምፅ ጠየቀው።

ሻምበላ የጠበቃው እጅ በወንጀሉ ውስጥ መነካሩን ገጽታውንና እንቅስቃሴውን በመመልከት አረጋገጠ። "አልተያዘም፤ በቅርቡ ግን እጃችን እንደሚገባ ፍጹም እርግጠኞች ነን"

የጠበቃው አንደበት እንደ ተቆለፈ ቀረ። የጊዜ ልዑን ፈጣን ምት እያላመጠም በጭታ ተቀመጠ።

"... እና እንዳልኩህ... ለፖሊሳዊ ሙያ ዋናው ጉዳይ ጊዜና ትዕግስት ነው። ይህ አሰባ ላይ ተፈጸመ የምልህ ወንጀል መያዣ መጨበጫ የሌለው በመሆኑ የወንጀልኛውን ፈለግ በዙዎቻችን እንደርሰበታለን የሚል እምነት አልነበረንም... ጊዜና ትዕግስት ግን ሁሉን እንደ መስተዋት ወለል አድርገው አሳዩን - የዚህ ወንጀል ፈጣሪ ናፖሊዮን ይባላል!"

ጠበቃው አንዳች የሌሊት ርክ ሞገድ በአካሉ ያለፈ ያህል ከመቀመጫው ብድግ ብሎ ተመልሶ ተቀመጠ። ለሻምበላ ይህ አንድ ታላቅ ድል ነበር።

"ምንው አቶ ስይም... ደህና?" አለ ሻምበላ ግምባሩን ቅጭም አድርጎ። የጠበቃው የተቆለፈ አንደበት ለመፈታት ጥቂት ጊዜ ወሰደበት።

"አይ...ይ... ይህ የምትሰኝ ሰው ነጭ መሆን አለበት" አለ ፈጥኖ እጆቹን ወደ ኪሱ በመላክ ሲጋራና ኮብሪት እየፈለገ።

ሻምበላ የውሸት ላቅ እየሳቀ "መደንገጥህ እያሰደንቀኝም። እኔም ይህንን ስም ስለሰማ እንዳንተው በድንጋጤ ከመቀመጫዬ ተነስቻለሁ። ባይገርምህ ይህ ሰው ኢትዮጵያዊ ነው... የአየር ወለድ ሠራዊት አባል የብረ ወታደር..."

የጀመረውን ሳይጨርስ ጠበቃው ፈጥኖ አዳረጠው "ታዲያ ለምን አልተያዘም?"

ሻምበላ ፈገገ እያለ "አሁንም ትንሽ የጊዜና የትዕግስት መስዋዕትነትን እንድንከፍል ፖሊሳዊ ሙያችን ግድ ይለናል። አየህ የሰውየውን ማንነት ብናውቅም እስከአሁን አድራሻውን ልናገኝ አልቻልንም..."

ጠበቃው ይህን የምሥራች ሲሰማ በውስጡ እየሞተ ያለው ተስፋ አንሰራርቶ ነፍሰ ሲዘራ ታወቀው። "አድራሻውን ማግኘት አልተቻለም ነው ያልከው?"

ሻምበላ ፈጥኖ መልስ አልሰጠውም። በረጅሙ ሲተነፍስ ቆየና "አዎን፤ አዲስ አበባ ውስጥ ለመኖሩ እርግጠኞች ብንሆንም... ቀን

ክሊት በመብራት ፈለገ ልግግው አልቻልንም። በየካላውና በየክፍሉ ሃገሩ ለሚገኙ የፖሊስ ሃይሎች ሁሉ ፎተባራትን በትኩረት እውን ጥናት ችግራችን ምን እንደሆነ ገብተሃል? ወንጀለኛው አዲስ አበባ ከተማ ውስጥ ከተደበቀ እስከ ምጽአት ልግግው አገችልም።

“ታዲያ ምን አለባችሁ?”

“ምንም ወንጀለኛው ከተደበቀበት ጎራ ወጥቶ እንዲንቀሳቀስ ሰብሌ ገብተን እንጸልያለን” አለ ሻምበሉ።

“አምላክ ይርዳችሁ” አለ ጠበቃው የውሸት ፈገግታ እየሞከረ።

“አሚን።” ሻምበሉ እየተንከተከተ ከጣራ በላይ ሳቀ። ጠበቃው ግን በዚህ ቀልድ አብሮ መሳቅ አልሆነለትም። በሀሳብ እንደሞለለ፣ በቅንቀት እንደተሸማቀቀ ሲጋራውን ሲያጨስ ቆየና ሰዓቱን መልክት አድርጎ “አመሰግናለሁ ሻምበል፣ ዕቃውን መረከብ እችላለሁ?” ሲል ጠየቀ።

“በሚገባ እንጂ። ለሁለተኛ ግን መኪናህን አገልግሎት አቁመህ ብዙ እንዳትርቅና ዳግመኛ ፖሊሳዊ ተግባራችንን እንዳታወግዝ...” አሁንም ከጣራ በላይ ሳቀ።

“አገረ እይለምደኝም ሻምበል፣ ላጠፋሁትም እክላለሁ” ጠበቃው አፋ ቤትተባተብም በሀሳብ ከፖሊሱ ርቆ ከፍፖሊሱን አምባው ጋር ይወያያል።

ሻምበሉ እነሱተኛ ወረቀት ላይ ማስታወሻ ጽፎ ጠረጴዛው ላይ ያለውን መጥሪያ ሲጫን በር ላይ የቆመው ፖሊስ ፈጥኖ ገባ። ሻምበሉ ማስታወሻውን እያቀበለው “ይህን ማስታወሻ ይዘህ ግምጃ ቤት ሂድና ንብረታቸውን አስረከባቸው” በማለት ትዕዛዝ ሰጥቶ ጠበቃውን ከሞቀ ሰላምታ ጋር የቢሮውን በር አሳልፎ ሸገው። ፈጥኖም ወደ መስኮቱ በመጠጋትና ቁልቁል በማየት የጠበቃውን እንቅስቃሴ ይከታተል ጀመር።

ጠበቃው የተረከበውን ንብረት ከመኪናው ዕቃ መጫኛ ውስጥ አሰጥቶ ከቆለፈ በኋላ የመኪናውን ሞተር እስኪቆጠር በፍጥነት ተፈተሰ። ከዚያ ግቢ በሰላም መውጣቱን ያረጋገጠው የምንሊክ አደባባይን አቋርጦ የቸርቸል ጎዳናን ቁልቁለት ሲያያዝ ነው።

አሁንም እቅዱን ለማሳካት ትንሽ እድል ያለው ለመሆኑ ተስፋ አድርጓል። ፍፖሊሱን በጨለማው ክፍል ውስጥ አርፎ ከተቀመጠ ሻምበሉ እንዳለው እስከ ምጽአት ፈለገን ሊያሸቱ እንደማይችሉና ምጽአት ደግሞ ለጠበቃው መቼም የማይደርስ ቀን መሆኑን አምኗል። ያ የሰው ጭራቅ እግሩን ሰብሰቦ ይቀመጣል? ያም ሆነ ይህ ትልቅ ሰው

የመሆን ሀልሙን እውን ለማድረግ በቀረቸው ዕድል ለመጠቀም ፍፖሊሱን አምባውን ማግኘት ይኖርበታል። ጊዜ ሲያጠፋ ፖሊሶች ወንጀለኛ መሆኑን እንደረሰቡትና ማንነቱን እንዳወቁም በማስረዳት ካለበት እንዳይንቀሳቀስ ማስጠንቀቅ አለበት።

ቤራራዊ ባንክ ደርሶ የመኪናውን መሪ ወደ ቀኝ በማጠፍ የሰንጋተራን አቅጣጫ ሲይዝ የአብነት አስመጫና ላኪ ድርጅትን ቁልፍና የአብነትን እጅ ለመጨበጥ ካቀደ ወዲህ ያጋጠመውን ችግርና ፈተና ሁሉ አስታውሶ በቅሬታ ፈገግ አለ። መሰናክሎችን ሁሉ አልፎ አሸንፎኩ ሲል አሁን ደግሞ የፖሊሶቹ ወደ ወንጀሉ ፈገግ መቃረብ አስደነቀው። በእቅዱ መሠረት ከሦስት ቀናት በኋላ “የአብነት አስመጫና ላኪ ድርጅት” ባለንብረት የሆኑት አቶ መንገሻ ድርጅቱን ለጠበቃው በስጦታ ማስተላለፋቸውን የሚያረጋግጠውን ሰነድ በሶስት እማኞች ፊት ይፈርማሉ - አሁድ! በመጭው ሳምንት ውስጥ የሰጠታው ውል በፍርድ ቤት ይጸድቃል። ከዚያ የአብነትን እጅ ሳትወድ በግድ ይጨብጣል። የዚህ እቅድ ፍጻሜ በጣት የሚቆጠሩ ቀናት ብቻ ሲቀረው የፖሊሶቹ ዘራፍ ማለት ምንድነው?

መኪናውን አርቲስቲክ ማተሚያ ቤት በር ላይ አቁሞ በእግሩ መንደር ውስጥ ገባና ግራ ቀኝ ተገላምጦ ፍፖሊሱን የሚኖርበትን የአጥር ግቢ በር ገፋ አድርጎ ወደ ውስጥ ገባ።

ሻምበል መብራቴ ጠበቃው ከፖሊስ ግቢያው መኪናውን አስከትቶ ከመጣበት ቅጽበት ጀምሮ የሲቪል ታርጋ በተለጠፈባት ቮልባግን መኪና ከኋላው ተከትሎታል! ስለዚህም ጠበቃው የፍፖሊሱን የአጥር በር ከፍቶ ሲገባ በርቀት ይመለከተው ነበር።

ዘወትር በፈጣሪያ ያይጥ የነበረው ገጽታዎ በፍርሃትና በሽብር ደብዳቤ ፈርመን ያለው አካላት ውሃ እንደገባው አሞሌ እለት ተለት እየሟሸሸ መንምኗል። መንጋትና መምሽታቸውን በውል በማትለያቸው የመጨረሻዎቹ ቀናት የመኝታ ክፍሏን ቆልፋ አልጋዎ ውስጥ እንደተወሸቀች ሰበብቶች። ከሰዎች በመረቅና ጠረፍቸውን በመሸሽ የመንፈስ ሰላም የምታገኝ መሰላት ነበር። ያለበትው አልተሳካም። በያንዳንዱ ሰከንድ ዐይናቸውን አፍጥጠው ከሚታገሉት እውነታዎች ጋር መጋፈጫ የግድ ነበር። የራስ ቅጂ የፈነዳ እስኪመሰላት ድረስ የሃሳብ ናጻ ህሊናዋን እየፈለጠ የአፍታ እርዳታና ሰላም ነሳት። ፀጉረን እየነጨች ሰው ከገዛ ህሊናው ሸሽቶ የት ይደርሳል? እያለች ብቻዋን በመጮህ ሁለት የእንቅልፍ እንክብሎች ትውጥና ከጥቂት ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ በእንቅልፍ ትወሰዳለች። ይህ ግን መፍትሔ አልሆነችም። ከእንቅልፍ ጠቃች በጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ደግሞ ወደ ቀድሞው ሃሳብና ጭንቀት ተመልሳ ትገባለች - አብነት መንገሻ።

የየዕለቱ ግጭቷ ውጫዊውን ዓለም ሰዎችን ህይወትንና ተፈጥሮን በመጥላት በምሬት መንገፍገፍ፤ ውስጣዊ የሰሜትና የሃሳብ ተቃርኖዎቿን መጥፋት ነው።

አቢ... ጻግም እንደማትነሽ ሆነሽ መውደቅሽን ታውቁዋለሽ? እንደሻሻ እየቀለጥሽ ማለቅሽስ ይሰማሳል? ለምን ብለሽ ራስሽን እንዳትጠይቁ ህሊናሽን ምን አደክዘው? ዐይናችሽን ገልጠሽ እንዳታይ ምን የምትሁት በርኖስ ጀግነው? የገዛ ህሊናዎ በወቀሳ ይለዘለዘታል። ... ፍቅር ከህይወት በላይ ነው? ወይንስ ራሱ ፍቅር ህይወት ነው? ... ቃል በሆነ ምንድነው? ከትናጋችን አፈትልኮ በአየር ውስጥ አየር የሚሆን ትንፋሽ አይደለም? ቃል ከህይወትና ከህልውና በላይ ነው? ወይስ ቃል ለህይወት ነው? የማይጨበጥ ተስፋስ ምንድነው? ተሰፋ የህይወት ነጻጅ እንጂ እራሱ የህይወት ግብ ነው? አቢ ለምን እንደ ሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን ሰው አታሰብም? በቁጭት ያንገበግባታል።

ይህ ሁሉ ሆኖ እንደ ሺህ ያህል ዐይናቸውን ያፈጠጡና ጥርሳቸውን ያገጠጡ እውነታዎች የልዩን ፍቅር አጥበው ሊያጠፉት አልቻሉም። እንደ ሺህ አጥጋቢ ምክንያቶች የነፍሱን እምነት ሰብረው ቃሏን ሊያስክዱት አልሆነላቸውም። የፍቅር ጉልበት ሃይሉ በምን ይለካ ይሆን?

ለዝ ህይወቷ ምንነት ትርጉም መስጠት ባትችልና በተከናወነችው የጨለማ በርኖስ ውስጥ ቅንጣት ታህል የተሰፋ ፍንጣቂ ባይታዩትም? ያለፉትን ጥቂት ቀናት በጨለማ ውስጥ አላልፋችሁም? ምናልባትም መኖር ማለት መተንፈስ ከሆነ አሁንም ትንፋሽ አልቆመም? ትተንፍሳለች።

የመኝታ ክፍሏ በር ለደበደብ ሰማችና ከተኛችበት ተፈናጥራ በመነሳት መብራት አበራች። ሰዓቷን ስትመለከት ከምሽቱ እንደ ሰዓት ይላል። በለዘሰችው ረጅም ጊዳ ላይ ጋቢዋን ደረብ እደረገችና በፍን ክፈተች። ደቡት ሰራተኛዋ ዘረቁ ሻይ የያዘ ብርጭቆና ጣፋጭ ይዛ ቆማለች።

ተሻለሽ አብዬ... ይህና ነኝ... እስኪ ይችን እንኳን ቅመሽ... አለችና የሻዩን ብርጭቆና ጣፋጭን ትንሿ ጠረጴዛ ላይ ካኖረችላት በኋላ አባትሽ ሊያጋግሩሽ የሚፈልጉ ይመስለኛል። ብላት እየተጣደፈች ክፍሉን ለቃ ወጣች።

አፍታም ሳይቆይ መንገሽ የኔህ ጥቁር ከፖርታቸውን እንደለበሱ ጊዎቸውን ነክሰው በሩን ገፋ በማድረግ ወደ መኝታ ክፍሏ ገቡ። ዐይናቸውን ማየት ስለቀፈፋት ፊቷን ወደ ግድግዳው አቡራ አልጋው ጠርዝ ላይ ተቀመጠች። የቻርሊን ፍጻሜ ሊያረዱት እንደመጡ አልተጠራጠረችም።

መንገሽ ትምባሆውን እያወሰነ ክፍሏ ውስጥ ጥቂት ከተንገራደዱ በኋላ የኔ ልጅ ፣ እባክሽ ህይወቴንና የራስሽንም እድል ጉድጓድ ቆፍረሽ ለመቅበር አትወራጭ። ስለ መጭው እንጂ ሰላላው ጊዜም አትጨነቁ... እየሽ የረገጥናት ምድር ሰፊ ነች። ህይወትም በሚለዩን የሚቆጠሩ መስመሮች አሏት... የሰው ልጅ ብልህነትም ይሁን ጅልነት የሚፈተነው ባለችው አጭር እድሜ ውስጥ እንኳን የህይወት መስመሮች እንደት እየለዋወጠ እንደሚጠቀምባቸው ከማወቁ ወይም ካለማወቁ ላይ ነው። አንድ የህይወት አማራጭ መጭጭ ብሎ በመያዝ ከሚመጣው እርጋታ የሚገኝ ነገር ቢኖር መበስበስ መሸተት ብቻ ነው። እና ያለፈውን ረስተሽ የመጭውን ቀን አስተውይ... አሏት።

የዚህ ገለጻ ትክክለኛ ግልጭ የቻርሊን ፍጻሜ የሚያረጋ መሆኑን ስለገመታች ያቀረቀረውን አንገቷን ወደ አባቷ መልሳ ማቻርሊ ሞቷል? ቻርሊ ሞቷል ማለት ነው? ስትል ጠየቀችው። ደምጹ ይቆራረጣል፤ ከንፈሯ ይንቀጠቀጣል።

የለበጣና የምጽት ፈገግታቸውን ፈገግ ብለው "ሰለምትይው ሰው የማውቀው ነገር የለም" በማለት አፈዙባት። እንደሚያውቁ ግን ጥርጣሬ አልነበራትም።

"ሳግም ቻርሊን አታገኘውም!" እንደሚሉት አልተጠራጠረችም። ከተቀመጠችበት አልጋ ላይ ተፈናጥሮ ተነሳችና ደንጋጤና አልህ በሚያንቀጠቅጣቸው እጆቿ የካፖርታቸውን ኮሌታዎች ጨምሮ በመያዝ "ንገረኝ ቻርሊ ሞቷል!" በማለት እየሌላችሁት ዐይናቸው ሥር ተጠግታ አፈጠጠችባቸው።

መንገሻ የልጃቸው አብደት ደንበር ጥሶ መሄዱን አልተጠራጠሩም። በገገቸው ላይ ይጫወት የነበረው የምጽት ፈገግታ ከሰጥ ዐይናቸው በንዴት ተበለጠጡ። ካፖርታቸውን ጨምሮ የያዘውን እጅን መንጭቀው እንደ ብረት በቀዘቀዘ አጥንታማ መጻፍቸው በጥፊ መተው ወለሉ ላይ ዘረገገ።

የገረግ የጉንጫ ቆዳ የግማ ያህል ለበለባት። ከወደቀችበት አበባ ምንጣፍ ላይ እየተገመገመች ተነሳችና አልጋዋ ጠርዝ ላይ ተቀመጠች። የተመታውን ጉንጫን በጣቷ ስትጎበሰው ሰንበር አውጥቷል። በደካም የህሎው ሰውነቷ ተሸክሟት ሊቆም አልቻለም። በአልህና በቁጭት የገራረው መንፈሷ ግን አዳስ እንደተወለደች ጀንበር ገልበቴ ገና አላላ ነበር።

"ቻርሊ ሞቷል?" ራሷን እንጂ አባቷን የጠየቀችው ጥያቄ አልነበረም። የተጨማሪውን የካፖርታቸውን ኮሌታ አስተካክለው የጠፋውን ፒፓ ከብራት ጭረው ካቀጣጠሉ ሁለት ሰባት ጊዜ ከላቡስት በኋላ የምትይው ሰው ህይወት በእጅ መጻፍ ውስጥና በእጅሽ መጻፍ ውስጥ ነው" አሏት መንቀጥቀጥ በጀመረ ድምጻቸው።

በትክክል ያዳመጠችቸው ስላልመሰላት ጭንቅላታን ደጋግማ በመወገወዝ ራሷን ለማንቃት ሞከረችና ከተቀመጠችበት በዝግታ ተነስታ ቆመች። ደም የለበሱ ዐይናቸውን ማየት ያስጠላቸውን ያህል ፈታቸውን ወደ ግድግዳው ጠመዘዙና "የምናገረውን አድምጠሻል?" በማለት ሌላ። "ሲያንስ እስከ አሁን ቻርሊ አልሞተም። አምላኪ እባክህ እርጻኝ" ስትል ለራሷ ያህል አጎተመተች።

ዝምታዋ አጠራጥሯቸው ወደ ግድግዳው ያዘሩትን ፈታቸውን መለሱና የምትይው ሰው ህይወት እንድትቆይ ትፈልጋለሽ?" ሲሉ

ደግመው ጠየቁት። መልሱ እንደ ጥያቄው ቀላል ነበር የአዋንታ መልሷን ተስተሉ የሚመጣው ሌላ ጥያቄ ግን ምን እንደሚሆን አላጣችውም።

"የእርሱን ህይወት እኔ ብቻ ሳልሆን ምናልባት አንተም ትፈልጋት ይሆናል" አለችና በረዥሙ ተነፈሰች። በዚያች ቅጽበት ፍርሃት፣ ህፍረትና ይሉኝታ ቦታ አልነበራቸውም። ምን ለማለት እንደፈለገች ግራ ስለገባቸው የዐይናቸውን መስኮቶች አጥብበው በመገረም ይመለከቷት ጀመር።

"እርግጠኛ ነኝ... በሆዴ የተሸከምኩት ህፃን ያለአባት እንዲቀር አትፈልግም!" ስትል ያበጠውን እውነት አፈረጠችባቸው። ሰው ታሞ እንጂ መቸ ፈርቶና ሰግቶ ይሞታል።

እራት እራት የሚለው እውነት ከአንደበቷ ተወንጭሮ ጀሯቸው ላይ ሲነጥር የተበለጠጡ ዐይናቸው ሳይረግቡ የተከፈተው አፋቸው ሳይገጠም በቆሙበት ደርቀው ቀሩ። የደነዘዘ አዕምሯቸውን ለማንቃት የፈጀባቸው ጊዜ ረዥም ነበር። የያዙትን ፒፓ ወርውረው እጆቻቸውን ወደ ጎሳ በማጣመር በክፍሉ ውስጥ በፀጥታ ይንጎራደዱ ጀመር። ቆይቶ የሚረመዱበት ፍጥነት ዝግ እያለ፣ ዝግታቸውን ያለሰበው የቁጭትና የተስፋ መቁረጥ ጥላ እየተገለጠ ዐይናቸው የወትሮ ቅርፃቸውን ያዙ። በክፍሉ ውስጥ በተንቆራጠጠበት ጊዜ ውስጥ ፈጣኑ አዕምሯቸው የገጠመውን ችግር ለመፍታት ምን ስልት እንደነደፈ ለመገመት አልቻለችም።

በአልጋው ትይዩ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠና እጃቸውን አጣምረው እንደ ጉድ ተመለከቷት። በዚያ ዝምታ ውስጥ የሚያሳዩዋትን ያን የምትጠላውን የምጽት ፈገግታቸውን አልወደደችውም።

"ጥሩ..." አሉና የተዘጋ አንደበታቸውን ጠራረጉ "ከእንግዲህ በኔና በአንቺ መካከል የሚኖረው ግንኙነት በአባትና በልጅ መካከል የሚኖር ግንኙነት አይደለም! ማሰፈራራቴ እንዳይመስልሽ። ምህረትና ይቅርታ እንደግዳና ከኔ ይልቅ አንቺ ይህን አብልጠሽ ታውቂላሽ። ለጊዜው ይህን ያለቀ ጉዳይ እንርሳው..."

ወልዶ ባሳደገ አባትና ልጅ መካከል ያለ በደምና በሥጋ የተገባ አንድነት እንዲህ በጥሩ እንደሚንጹት የእንጋይ ካብ በአፍታ ይደረባል ብላ አልገመተችም ነበር። መንገሻ ግን አምርረዋል፤ ከምንም

በላይ የታዩት ሰው እንደሆነ ስለምታውቅ መሠረታዊው እንደቀረጸ አሰብኩ።

“...የሰነምግባር ወይም የሞራል ሰው አይደለሁምና ስለዲታላቭ ወይንም ስለዲታላቭ አባት የምጩነቅ እንዳይመስልኝ... የምትደውን ሰው ህይወት ከፈለግሽ ጠበቃውን ያለ እንዳች ተቃውሞ ታገቢያለሽ! ሰውየሽ ወፍ ሆኖ ወደ ምድር ጫፍ ቢበር እንኳን እንደማያመልጠኝ አውቂ...” የጣሉትን ፒፓ ከወለሉ ላይ እንስተው ቆሙ።

“በአንድ ልጅህ ህይወት እየቆመርክ መሆንን ታውቃለህ?” አብነት ሳታሰበው ጮኸች።

ከካፖርታቸው ውስጥ የተንጠለጠለ ቀጭን ትከሻቸውን ለበቁና “ለመኖር በሚደረግ ትግል ውስጥ ሁሉም ሰው ቁጥርተኛ፣ ህይወት ራሷ ቁጥር ነች! የአንዱ መክሰር የሌላው መከበር፣ የአንዱ ሞት ሌላው ህይወት መሆኑ የሚገባሽ መቼ ነው?” አሏትና በሩን በሃይል ዘግተው ወጡ።

“ሰውግን!” አላች አብነት ከንፈሯን በጥርሷ እንደነከሰች ። “ያ ምስኪን ግን ለምን አይሸሽም? እኔ ስለ ፍቅርና ስለ ቃሉ ስል ይህን ሁሉ መከራ ስቀበል ቢያንስ ከተማውን ለቆ መውጣት ያቅተዋል?” ስትል አሰበች።

ጌደት ሃውሰ አሮጌ ሰፋ ላይ ኩርምት ብሎ እንደተቀመጠ ዓለም በጥንቅታ ተዘቅዝቃ የምትታየው ይመስለዋል። አናቷ ተዘቅዝቆ በምትሰቅበት ዓለም ለሌላ ላይ ያለላቸው ዓመታት ትዝታዎች ሁሉ አንድ በአንድ እንደ ፈለም ይታዩታል። ከመኝታ አሰክ መድረሻው ሁሉም የሃዘን ክል ያጠለቁ አሰክሬ ዓመታት ናቸው። በልቱ ያልጠገበባቸው፣ ጠጥቶ ያልረከባቸው፣ ለብሶ ያላገጠባቸው፣ ሠርቶ አመድ ያልሰባቸው፣ አፍቅሮ ያልተደሰተባቸው፣ ወልደ ተስፋ ያላየባቸው፣ በመንፈስም በሥጋም የተሰቃዩባቸው እንዲሁ የባከኑ ዓመታት።

ጭንቅታቷን ዘቅዝቃ በምትሰቅበት ዓለም ላይ ምራቁን ጤቀ እያለ መልሶ ይሰቅባታል። ለማን ይደላው ብሎ ያልቅበ? ሰው ነው! እስትንፋሱ እስከትከፋው መሸነፋን ላይቀበል የሚገነጻጸድ ወንድ፣ እየሞተ አለሁ የሚል፣ ወድቆም የቆመ የሚመስለው ጀግና።

ነገ እሁድ የመከነች ተስፋ የተሰኘው ተውኔት ለህዝብ ይቀርባል። ሃያ ሁለት ዓመት በደከመበት መድረክ ላይ ጥበብ ሞታ ትቀበራለች! በርሱ ምትክ ማንን እንደሚያጫውቁ አያውቅም።

ምናልባት እዘጋጁ ራሱ የምናልባትም ታሞ የተኛውን አርቲስት ከአልጋው ቀስቅሶው ያጫውቱት ይሆናል... የራሳቸው ጉዳይ ህ ቻርሊ እንደሁ የኪነት አርሙን አውጥቷል።

ሊትል ቻርሊን ሳለፉት ጥቂት ቀናት አላየውም። ዛሬ ጠዋት ግን ወደ ጌደት ሃውሰ መጥቶ ዝርጌ ህወትር ከገዱ ላይ የማይጠፋው ፈገግታ ከሰጠ፣ በአካልና በመንፈስ ደክሞ፣ ከዚህ በፊት በገዱ ላይ ያልነበሩ የህይወት መስመሮች ግምባሩን አርሰውት፣ ዐይኖቹ ስጋትና ሽብር እንደፈጠጠባቸው ጠይቆት ሄዷል።

ቻርሊ ቅብጥ-በጥና ለነፍሱ የእንዲት ሰኮንድ እርጋታ ያልነበረውን ልጁን በጥቂት ቀናት ውስጥ መንፈሱ የሰረደ ያህል ቀዝቅዘ፣ እንገቱን እንደሰበረ፣ ዐይኖቹን ከዐይኑ እያሸሸ ሲሸማቀቅ ሲያይ በህይወቱ ውስጥ የተፈጸመ ታላቅ ለውጥ እንዳለ አላጣውም። ምክንያቱ ምን እንደሆነ ሊገለጽለት ግን አልቻለም። ሊጠይቀውም አልፈለገም። ከእንግዲህ ሊትል የራሱን ህይወት ወደፈቀደበት አቅጣጫ ለመጠምዘዝ መሪውን በገዛ እጁ ጨብጧል።

በተገለጠው ሸሚዙ ውስጥ ባለክብብ ቅርጹን የብር ጌጥ ሲመለከት እንዳች የደስታ ስሜት ከውስጥ እየፈነቀለው የተቀመጠበት አሮጌ ሰፋ ላይ እየተቆጣጠነ በሰበት ዐይን ተመለከተው። የመሠረሻ ተስፋውን። እስከአሁን በህይወቱ ውስጥ የሞከራቸው ነገሮች ሁሉ ውድቅ ሆነው በሊትል ቻርሊ ሰው መሆን ተስፋ ያይ ይህንን ዙሪያውን በክብር ጨለማ መሃል ትንሽ የተስፋ ብርሃን ብልጭ ብላ ታየችው።

በምትሰቅበት ዓለም ላይ እየላቀ ብቻውን ሲነጋገር የጌደት ሃውሰ በር ከበደውና ዞር አለ። ዐይኖቹ የሚያዩትን ማመን አልቻለም። አብነት ከስታ፣ መንምናና ከሰውነት ተራ ወጥታ ነጠላዋን ከላይዋ ጣል እንዳደረገች በሩ ላይ ቆማለች።

ከአብነት መንፈስ ጋር የተፋጠጠ መስሎት ሊያማትብ እጅን ሲያገባ ሷሽነት ተንቀሳቅሳ ወደ ውስጥ ስትገባ አያት።

“ደህና ሰንብተሃል የኔ ዓለም...” እጅን ለሰላምታ ዘረጋችለት። አልጨበጣትም። የጠቆረውን ፊቷን፣ ዐይኖቿ ጉድጓዶች ውስጥ የተንጠለጠሉ ዐይኖቿን፣ የደረቁ ከንፈሮቿን በተገለጠው ደረቷ ላይ ያገጠጡ የጎድን አጥንቶቿን ሲመለከት ፈራት።

አብነትም ለሰላምታ የዘረጋችለትን እጅን እንዳንጠለጠለች አሮጌው ሰፋ ላይ የተቀመጠውን ሰው ቁልቁል ስትመለከት በሰህተት

ሌላ ሰው ቤት ውስጥ እንደገባች ተጠራጠረች። ጥቅም ላይ ላል የተገኘውን ጥላሽት የመሰለ ባልዝ፣ የአሰራርን የሥራ ዐይኖቿን የበቃለት አካውንት ያስመሰለውን የደቀቀ ሰውነት ስትመለከት የገንዘብ ዐይኖቿ የሚያዩትን ካደች።

“ማነሽ?” የራሱ ባልሆነ ቀጥንና ሰላላ ደምጽ ጥርጣሬ የገባቸውን ዐይኖቹን እያርገገገ በጠየቃት።

“አ - አብነት ነኝ... በእርግጥ አንተ የኔው ቻርሊ ነህ?” ልዩ ፍጥነቱን እየጨመረ መምታት ጀመረ።

“አብነት? ... አብነት? ምን ልትፈልገ መጣሽ...”

“ጠላሽኝ ቻርሊ?”

“አብነት የምትባል ሴት አላውቅም!” ጭካኔውና ቁርጠኝነቱ በገጽ ላይ እንዳፈጠጠ ጮሽ።

“እርግጠኛ ነህ?” አለችው የዐይኖቿን መስኮት አጥብባ።

በአዎንታ ራሱን ነቀነቀ።

“እባክህ እንደገና አስታውሰ?”

ፍዝዝ ብሎ ሲመለከታት ቆየና በምጽት ፈገገ አለ። “አዎ... አዎ... አሁን ትዝ አልሽኝ... አብነት የምትባል አንዲት ፍቅረኛ ክረሻኝ... ሰው ነች ብዬ ሳምናት ድንገት ውሻ ሆና አገናኝት። ሰው ሳይሆን ውሻ እፍቅሬታ ውሻ አቅፈ፣ ውሻ ሰለም አንደክር ሲታሰብኝ እስከ ቅርብ ቀን ድረስ በቁጭት እንጨረጨር፣ በፀፀት እበግን ነበር። አሁን ግን ከዐይኔ ሰማይ እንባ ሳይሆን ደም እያዘገገኩ ከልዩ ውስጥ አጥቤ አወጣኝ... እና አብነት የምትባል ውሻ እንጂ በሁለት እግሯ የምትሂድ የሰው ፍጥረት አላውቅም!” ደምጹ እየተቆራረጠ፣ ከገፈፋ እየተንቀጠቀጠ ዳግም ጮሽ።

“እርግጠኛ ነህ?” ያየችውን እንዳላመነች ሁሉ የምትሰማውንም ለማመን ተቸረች።

ራሱን በአዎንታ ነቀነቀ።

“እንግዲያውስ እንደገመትኩት አንተ የኔውን ውድ ፍቅረኛ ጭራሽ ቻርሊን አይደለህም... የኔው ቻርሊ በኔ ላይ እንዲህ ጨካኛ ከውሻ ጋር እያመላሰለኝም...”

“አሁን ምን ልትፈልገ መጣሽ?” ሰውነቱ እየተንቀጠቀጠ ከተቀመጠበት ተነስቶ አፈጠጠባት።

“ሰለ ራስህ የሀይወት ጉዳይ!”

በመገረም ይመለከታት ጀመር። መጸነቧን ልትነግረው ፈለገች። አምና እንደማይቀበላት ስታሰብ ደግሞ ሰውነቷ በሀፍረት ተሸግቀቀ።

“በመተትሽ የምታፈኝበት፣ በምትገትሽ የምታደነዝኝበት ሌላ ዘዴ እስከትፈልገ... ውሻነትሽን የምትሸፍኝበት ሌላ ጭንብል እስከታጠልቁ... ይህችን የብቸኝነትና የድህነት ጓዳዩን ለቀሽ ውጭልኝ!” በሚንቀጠቀጥ ሌላ ጣቱ በፍን አመለከታት።

ካለችበት አልተንቀሳቀሰችም። ጥርጣጿን እንደነከሰች በቅሬታ ፈገገ ብላ በትዝብትና በንቀት ዐይን አስተዋለችው። በሀይወቷ ውስጥ የተፈጸመውንና በመፈጸም ላይ ያለውን ምስቅልቅል ዛሬም እንኳ ልትነግረው አትችልም።

“ውጭልኝ እከ ነው የምልሽ!” በሚንቀጠቀጥ ደምጽ በመጮህ የጓደት ሃውብን መሠረት አንቀጠቀጠው።

“ቻርሊ... አንድ እውነት እንኳን ልንገርህ...”

የጀመረችውን አላስጨረሳትም። በሚንቀጠቀጥ እጇ በጥፊ መታት። ወዲያው አንጻሏ በጭንቅላቷ ውስጥ ሲሸከረከር፣ የዐይኗ ብርሃን ሲጨልምና ተዝላፍልፋ ስትወድቅ የቅዠት ያህል ታወቃት። ከዚያ እንደ ጥጥ በለሰለሰ ጥቁር ዳመና መሰል ነገር ውስጥ ተጠቅልላ ጠሎሽ እንደምትጫወት፣ አንድ ጊዜ ሽቅብ ወደ ሰማየ ሰማያት የምትመጥቅ፣ ሌላ ጊዜ ቁልቁል ወደ ምድር ማህፀን የምትዘቅጥ መሰላት።

“ቻርሊ... እባክህ እርዳኝ?” ብላ ለመጮሽ ብታሰብም ሃይሏ ደከሞ ተዝላፈለፈች። “ሞትኩ ማለት ነው? ለካንሰ ሞት ምንም አያምም! አያስጨንቅም! ልክ በዳመና ላይ ከንጮቹን እያራገዝ እንደሚንሳፈፍ አሞራ መሆን ማለት ነው... አቤት ፀጥታው! አቤት እርይታው!... ምን አለ እስከ ዘለዓለሙ ከዚህ እንደ ጥጥ በለሰለሰ ወፍራምና ጥቁር ዳመና እቅፍ ውስጥ ባልወጣሁ!” መላውን አዕምሮዋን ሳትች።

ምን ያህል ሰፃት አፈሩ ወለል ላይ እንደተጋደመች አታውቅም። አዕምሮዋ ትንሽ መሰራት ሲጀምር ልዩ ፍጥነቱን ሳያዘባ ከደረሰ ስር ድው ድው ድው ሲል ተሰማት። ጀርጆቿ በርቀት የውሾች

ጩኸት ይህምጣሉ። እነ ለካሰ ገና ራዳሚ አልጥትኩም? ስትል አሰባችሁ።

ከተገደመችበት ሆኖ የሆነውን ሁሉ ለማስታወስ ስትጥኩር ሁሉም ነገር እውነት አልመሰልሽ አላት። አንገቷን ቀኖ ማድረግ አልተቻላትም። ጭንቅላታ፣ የገዛ እካል እንዳልሆነ ሁሉ ጋን ያክለ እሽጊመሰላት ድረስ አንገቷ ሊሸከመው አልቻለም።

ቁጥት እያንቀጠቀጣት፣ እልህ አያረፍት እንባዋ ያለማቋረጥ ከወይናቿ ጠርዝ እየሰለቀ ግራና ቀኝ ወደ ጆሮዎቿ ይሰሉ ጀመር። እጆቿን ተመርክብ እንደምንም ቁጭ ለማለት ሞክረች። ብርድ ብርድ የሚል ሰሜት ያንቀጠቀጣታል፤ መላ እካል በላብና በገዛ እንባዋ ተጠምዷል። የሊትል ቻርሌን ታጣሬ አልጋ ደገፍ ብላ ዙሪያዋን ተመለከተች። ቻርሌ ከፍሉ ውስጥ የለም።

በጥንታ አጥንት ድረስ ዘልቆ እንደሚገባ ብርድ ተሰማት። እርሷን፣ ጠላት። በጌይት ሃውስ የአፈር ወልል ላይ ማን እንደዘረረት ስታስብ ከትኩት ብላ ሳቀች። ለማን፣ ለምን ስለ ነው በዚህ ምድር ላይ የምኖረው? ስትል ራሷን ደጋግማ ጠየቀች። አንድ ድምጽ ለሀሊናዋ ጥያቄ መልስ የሰጣት መሰላት። ለማንም! ለምንም! ሁሉም ከንቱ! ከንቱ! ከንቱ! የከንቱ ከንቱ ነው።

ምዕራፍ ሃያ ሰባት

ጨለማው ከፍል ውስጥ ሲያወሰድ የቆየውን ሲጋራ ወርውር በጥንቃቄ እየተራመደ የተከፈተውን መስኮት ገፋ አድርጎ ውጭውን ተመለከተ። ፀሐይም ሰንበት ነው! ናፖሊዮን እምብው የቀንን ፀሐይምን አልወደደውም። እንደ መጥሮ እድል ቆጠረው። ታላቁን ጀብድ ለሠራ በታጠቀበት በዛሬው ዕለት ቀን ጭጋማና ተፋፊ ሆኖ ቢውል ይወድ ነበር። እንዲህ ዐይን የሚያጥበረብር ብራ ቀንን! ሳያስበው ጥርጣሬና ስጋት ገባው።

ጊጥኖ የከፈተውን መስኮት ዘጋና ፍጹም ጨለማ በሆነው ከፍል ውስጥ እጆቹን የጌሊት አጣምሮ ይንጎራደድ ጀመር። ምናልባት የሚጠላውን ብርሃን እስከ ዘለገለሙ የሚሰናበትበት የሃረው ብራማ ሰንበት ይሆናል። ምናልባት በሚወደው ጨለማ እቅፍ ውስጥ እስከ ምጽአት በእርጅታ የሚያንቀላፋባት ሰዓት ተቃርባ ይሆናል። ብን ከዚህ በፊት ተሰምቶት የማያውቅ ስጋት ማጀራቱን ጨምሮ ሆጁን አቀዘቀዘው። ልቡም በፍጥነት እየመታ አሸበረው። አትክልተኛ የመሆን የልጅነት ፍላጎቱ ታወሰውና ራሱን እየወዘወዘ በቅራታ ፈገገ አለ። ከዚያም መብራቱን አብርቶ የታጠቀውን መትረየስ ሸጉጥ ከሸገጡ ሥር አወጣና ወደ አባራማው ጠረጴዛ ተጠግቶ ሸጉጡን እየፈታታ በቅባት በመወልወል ያጸዳ ጀመር።

ዛሬ የከተማውን ህዝብ የሚያስደንቅ፣ የወንጀል ምርመራ ፖሊሶችን የሚያስጨንቅ፣ ገዳዩን የሚያኮራ ታላቅ የገድያ ወንጀል ይፈጸማል፤ በቲያትር ቤቱ መድረክ ላይ የሃገሪቱ ታላቅ ተዋናይ በአድናቂዎቹ ፊት ይዘረራል።

እና እና በሚሸተው ከፍል ውስጥ ስልኩ ደጋግሞ ጮኸ። ናፖሊዮን አልተገረመም። የማን ጥሪ መሆኑን ያውቃል። በእጁ የያዘውን መሣሪያ አስቀመጠና የስልኩን እጅታ አነሳ። በገጽታው ላይ የሰጋት ሰሜት እንዳጠላበትና ግምብናን እንደቋጠረ ሲያጸምጥ ቆይቶ።
“ዛሬ የመጨረሻው ቀን ነው ጌታዬ። ምሽት ላይ አስደናቂ ዜና ይሰማሉ... የሚኮሩበት... ለቃሌ ያልታመንኩበት ጊዜ የለም ጌታዬ፤ ጤና ይሰጥልኝ”

የስልኩን እጅታ አስቀምጦ ሰዓቱን ተመለከተ። 7 ሰዓት ተኩል። ታላቁን ጀብድ ለፈጽም ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ልቡ በድንገት ፍጥነቱን ጨምሮ መታ፤ መንፈሱን ጨነቀው። በግምብ ላይ ትኩስ ላብ ሸፍ ብሎ መነጨ።

የዛሬውን ቀን አልወደደውም። በተፋፋሪው ጦርነት ወቅት በእሳት መሃል እየወደቀና እየተነሳ ሲዋጋ እንኳን ያልተሰማው የፍርሃት ስሜት ለምን እንደሚፈጠረው ራሱን እየጨነቀው መሃረያውን ወዳስቀመጠበት ጠረጴዛ ተራምዶ በሽጉጡ ካርታ ውስጥ ጥይት መውላት ጀመረ።

በዚያው ሰዓት ከናፖሊዮን አምባው ቤት ትይዩ ባለች የሸቀጣሸቀጥ መሸጫ ኪዩሲክ በር ላይ የወንጀል ምርመራ ፖሊስ አባል የሆነ ወታደር የሲቪል ልብስ እንደለበሰ ሲጋራ አያጨሳ ተፅግኖት አጥቶ ይቆጠነጣል።

ከፊት ለፊቱ በሚታየው በቆርቆሮ ከታጠረ አጥር ግቢ ውስጥ የሚወጣ ወይ የሚገባ ሰው እንዳለ አንዲከታተል ከተመደበ ዛሬ ሰዓተኛ ቀኑ ነው። በፈረቃ የሚቀየሩለት ሁለት የወንጀል ምርመራ አባላት የተመደቡለት ሲሆን፤ እዚህ በታ ላይ ቆመው እንዲሰሉ በተመደቡባቸው ሶስት ቀናት ውስጥ ከግቢው የሚወጣም የሚገባም ሰው ስላላጋጠማቸው ተሰላችተዋል። በቤቱ ውስጥ ስለሚኖረው ሰው ማንነት ደግሞ ማንንም ምንም አይነት መረጃ እንዳይጠይቁ ጥብቅ ትእዛዝ ስለደረሰባቸው የዚህን ሰሞን ሥራቸውን “ጋርድ” (ጥበቃ) ብለው ሰይመውታል።

የሲቪል ታርጋ የተለጠፈባትን ነጭ ሽክሳዋን መኪና በርቀት ሲመለከት የአለቃው የሻምበል መብራቲን ለቅኝት መምጣት አረጋገጠና ነቃ አለ። ተረኛው።

ሻምበሉ መኪናውን በርቀት አቁሞ የሲቪል ልብስ እንደለበሰ ጋዜጣውን ጨብጦ ወደ ኪዩሲክ ተጠጋና ለወንጀል ምርመራ ባልደረሰው ፖሊስ ሰላምታ አቀረበለት።

“አዲስ ነገር የለም?”

“አረ በጭራሽ ጌታዬ...”

“እርግጠኛ ነህ?”

“ከተመደብኩበት ደቂቃ ጀምሮ ቅንድቤን ላልሰብር ተመልክቼአለሁ። እንኳን የሰው የወፍ ዘር ዝር አላለም።”

ሻምበሉ በጥርጣሬ መጥብብ የጀመሩ ዐይኖቹን በወንጀል ምርመራው ፖሊስ ባልደረሰ ላይ እንደተከተለ ማሰብ ቀጠለ። ያ በቆርቆሮ አጥር የተከበበ ቤት ከፊት ለፊቱ በቀር ሌላ መውጫና መግቢያ እንደሌለው አረጋግጧል። ሰው የሚኖርበት ቤት ከሆነ ታዲያ

እንደት ለህገት ቀናት በተከታታይ ሰው ከውስጥ አይወጣም ወይም ከውጭ ወደ ውስጥ አይገባም? ናፖሊዮን አምባው በዚያ ግቢ ውስጥ መሸገ መሆን አለበት የሚል ጥርጣሬው እያየለ መጣ።

“ጌታዬ፣ ተቀያሪ ባልደረሰብኩ በስድስት ሰዓት ሊተካኝ ሲገባ እስካሁን አልደረሰሁኝም...” ፖሊሱ በአጭር የተቆረጠ ፀጉሩን እየደባበሰ መጠየቅ የፈለገውን ሳይጠይቅ ምላሱ ላይ እንዳገጠለጠለ አስቀረው።

ሻምበሉ ከሰመጠበት የሃሳብ ባህር ወጥቶ ሰዓቱን ተመለከተና “ለምሳ መሄድ ከፈለክ ግማሽ ሰዓት እሰጥሃለሁ... አጣጥራ ሥራ ላይ በመሆናችን ፈጥኖ ተመለስ” አለው ግምባሩን ቅጭም አድርጎ።

ፖሊሱ ሰዓቱን ተመልክቶ “እዚህ አካባቢ ያገኘሁትን ቀማምጬ አመለሳለሁ ጌታዬ” አለ በአለቃው ግምባር መቋጠር እንደበረገገ። “ፍጠን!”

ፖሊሱ ከአጠገቡ እየራቀ ሲሄድ ወደ ኪዩሲክ ጠጋ ብሎ ለሰላሣ መጠጥ አስከፈተና እየጠጣ ዓይኖቹን ናፖሊዮን አምባው ቤት ላይ አንጣጠራቸው።

ተአምር ነው። በዚያ በቆርቆሮ በተከበበ ቤት ውስጥ በእርግጥ ሰው የለም? እንግዲያውም ጠበቃው ምን ፍለጋ ወይዚያ ግቢ ገባ? በዚያን ቀን ለግማሽ ሰዓት ያህል ቤቱ ውስጥ ቆይቷል። ከምን ጋር ነበር? ከዐይን ሥውር አያቱ ጋር ወይስ ከናፖሊዮን አምባው ጋር? ይህ የሻምበል መብራቲ የመጨረሻው እድል ነው። ዛሬ እድል ከጎኑ ካልቆመች እስከ መቼውም የወንጀልኛውን ጭራ ለመያዝ እንደማይችል ገመተ። ለበቀል ጥፍራቸውን ስለው ያሰፈሰፉ ባለሥልጣኖች በወንጀልኛው ምትክ እርሱን እንደሚቀራመቱት አላጣውም። ቀን በቀን የሚወተውቱት አለቆቹ ከዚህ በላይ ትፅግኖት ናሯቸው የአንድ ሳምንት እድሜ እንኳን እንደማይሰጡት ያውቃል።

ዐይኑን ከቆርቆሮው አጥር ላይ ሳይነቅል ያለማቋረጥ ያሰባል። እስከ መቼ ድረስ ቤቱን በአባሎቹ እንደሚያሰጡበትና ጊዜ እንደሚያባከን ራሱን ይጠይቃል። የአካባቢ መረጃዎችን በመሰብሰብ በቤቱ ውስጥ የሚኖረውን ሰው ማንነት ለማግራት ያልፈለገበት ምክንያት ምናልባት በቤቱ ውስጥ የመሸገው ሰው ናፖሊዮን አምባው ከሆነ በፖሊሶች የክትትል ቀለበት ውስጥ መግባቱን እንዳይጠረጥርና በሰንጠረዥ ስቃይ የተደረሰበትን ጭራውን ዳግም ሽጉጦ ፈለጉን እንዳያጠፋ በመስጋት ነበር። እንዳችም ፍንጭ ካልተገኘበት የሰበት ቀን ክትትል በኋላ ግን...

ያፈጠሩት የሻምቤታ ዐይኖች የሚመለከቱት ጉድ ምንድነው?
የሲት ቀን ሙሉ ወፍ እንኳን ዝር ያለበት የቆቆሮው በር ከውስጥ
ተከፈተ።

ሻምቤታ መብራቱ ትንፋሹን ሞጥ ግምብሩን ቁጥር አደረገና
በቆመበት ተቋጠጠ። ወዲያው ጥቁር የቆዳ ጃኬትና ጥቁር የፀሐይ
መንጽር ያደረገ ሰው ከውስጥ ወጣና ግራና ቀኝ ተገምጦ ሻምቤታ
መብራቱ ወደ ቆመበት ኪዩሲክ አመራ።

የሻምቤታ ልብ ደም መርጨትን ልታቆም ምንም አልቀራት።
አንድ ወር ሙሉ በደረጃ ኪሱ ተሸክሞት ሲዞር የሰነበትው የናፖሊዮን
አምባው ፎትግራፍ ከፊት ለፊቱ የሚመለከተው ሰው መሆኑን ቅንጣት
ታህል አልተጠራጠረም። መብራቱ የወንጀለኞችን ጠባይ አጣርቶ
ያውቃል። እንዲሁ ጊዜ በወንጀል ጉዳይ ተይዘው የሚቀርቡ
ወንጀለኞችን እንዲሁ ሁኔታቸውን በመመልከት ብቻ ወንጀለኛ ወይንም
ንጹህ ሰዎች መሆናቸውን ይተነብያል። ይህ ትንቢቱ ደግሞ በዙውን
ጊዜ ከምርመራው በኋላ ከሚገኘው ውጤት ጋር ይገጣጠማል። እና
ዛሬም ናፖሊዮን አምባውን ለአፍታ ያህል ተመልክቶ ወንጀልኝነቱን
አረጋገጠ።

ናፖሊዮን ወደ ሸቀጣ ሸቀጥ መሸጫው መደብር ተጠግቶ
አንድ ፓኬት ሲጋራ ገዛ። ፓኬቱን ቀዶ አንድ ፍሬ ሲጋራ በግውጣት
ካቀጣጠለ በኋላም ሻምቤታን ከእግር እስከ ራሱ ተመለከተው። መብራቱ
በእጁ የያዘውን ጋዜጣ በስፋት በመዘርጋት ፊቱን ሸፈነ። ናፖሊዮን
አሁንም ግራና ቀኝ ተገምጦ የአካባቢውን እንቅስቃሴ አንድ በአንድ
ካጣራ በኋላ ወደ አርቲስቲክ ግተሚያ ቤት በሚያመራው የአስፋልት
መንገድ ቁልቁል ወረደ። ሻምቤታ የታጠቀውን ኮልት ሽንጥ
በግውጣት መጠበቂያውን ካሰለቀቀ በኋላ በግራ ሽንጡ ሥር ከቶ
የለበሰውን ጃኬት በመሸፈን በርቀት ይከተለው ጀመር።

ወር ሙሉ ሲያደነው የቆየውን አንበሳ ከብዙ ድካም በኋላ
በተአምር አግኝቶታል። ይህን አንበሳ ጉዳት ሳያደርስ ከነፍሱ መያዝ
ደግሞ ሌላው አሰቸጋሪ ጉዳይ ነው። እንዲህ ያሉ ወንጀለኞች ሁል
ጊዜም ታጥቀውና ዝግጁ ሆነው እንደሚንቀሳቀሱ ያውቃል። በተለይ
እንደ ናፖሊዮን አምባው ያለ በአየር ወለድ ሠራዊት ውስጥ የሰለጠነና
በብዙ የጦር ግንባሮች ላይ የዋለ ወንጀለኛ እጁ በቀላሉ እንደማይያዝ
እርግጠኛ ነው።

ሻምቤታ የርምጃውን ፍጥነት በመጨመር በቅርብ ርቀት
ተከተለውናፖሊዮን በድሉ ህገ ትይዩ ሲደርስ በየአቅጣጫው

ተገምጦ አስፋልቱን ተሻገረና ወደ ቲያትር ቤቱ አመራ። አሳገደና
ተላገጅ በሃያ ሚትር ልዩነት ተራርቶላል።

መብራቱ የናፖሊዮንን እንቅስቃሴ አልወደደውም። በጣም
ተጠራጣሪና ጠንቃቃ መሆኑን ገመተ። ምናልባትም በየ አሥሩ
ርምጃው እየተገለመጠ አካባቢውን ይቆጣጠራል፤ በአጠቃላይ ከሚተላለፉ
መንገዶች ሁሉ በተወሰነ ርቀት ይሸገል። ። በዚህ ሁኔታው መንፈሱ
እንደተቅበጠጠ ተረዳ። ምናልባት ለሌላ የወንጀል ድርጊት መሠግራት
ቢሆን የሚል ጥያቄ በጭንቅላቱ ውስጥ ሲደውል ልቡ በፍጥነት
መምታት ጀመረ።

ናፖሊዮን ወደ ቲያትር ቤቱ መግቢያ በር በመታጠፍ
ወደዚያው ለመግባት ከሚተራመሱት ሰዎች መሃል ሲቀላቀል
ድንጋጤው ወደ ገራሚታ ተለወጠ። በፍሰት ግድያ ላይ የተሠግሩ
ወንጀለኞች አብዛኞቹ በማህበራዊ ህይወታቸው ብቸኝነት የሚሰግቸውና
ከመሰሉቻቸው ጋር ብቻ የሚቀላቀሉ፤ በሥነ-ምግባር የረከሱ፤
ለህይወት ደንታ የሌላቸው፤ ምንም ዓይነት የሥነ ጥበብ ሥራ
የማይግርካቸው መሆናቸውን ያውቃል። ይኸኛው ግን ...

በዚያ ትርምስ ውስጥ ናፖሊዮን ከዐይኑ እንዳይሰወር ስለሲጋ
ጭራውን እየተከተለ በጣም ተጠጋው ። እየተረበው በሄደ ቁጥር ደግሞ
አደጋ ይሸተው ጀመር። የአካሉን ግዙፍነት የሰውነቱን ቅልጥፍና
የፈጣን ዐይኖቹን እንቅስቃሴ ሲመለከት የዚህን ሰው እጅ ለመያዝ
በላህትና የሰው ሃይል እንደሚያስፈልግ ተገነዘበ። በአጋጣሚ ብቻውን
ነው። ምን ግድረግ እንደሚገባው ሲያሰላሰል ናፖሊዮን ወደ ቲያትር
ቤቱ የመግቢያ በር እየተጠጋ ሄደ።

ሻምቤታም በቅርብ ርቀት እየተከተለው ወደ በፍ ተቃረበ።
በመካከላቸው ምናልባት አሥር ሰዎች ቢኖሩ ነው። ናፖሊዮን ወደ
ቲያትር ቤቱ የሚያስገባውን የግብጥ ካርድ አሳይቶና ተፈትሾ በስተግራ
በኩል በመታጠፍ ወደ አዳራሹ በር እየተጣደፈ አለፈ። መብራቱ
ወንጀለኛው ከዐይኑ እንዳይሰወር ስለሲጋ ከፊት ለፊቱ ያለውን ሰልፍ
ጥሶ ፈታሽቸንም አልፎ በፍጥነት በመራመድ ተከተለው።

"ወዴት ነው ጌታዬ? ይቆሙ!"
ሻምቤታ ድምጹን ወደ ሰግበት አቅጣጫ ገልጦጥ አለ።
የቲያትር ቤቱን ሰግያጂ የደንብ ልብስ የለበሰ አጭር የጥበቃ ጓድ
እየሮጠ ተከትሎታል።

"ውርም አይደል እንዴ?.. ትልቅ ሰው አይደለም እንዴ
ጌታው? ወፍ ልንጠብት ከበፍ ላይ የቆምን ይመስለዎታል?፤ ይበሉ

የመግቢያ ካርድ ላይ ያሳዩን። ከላይ እስከ ታች በግልጽ እየሸነፍን ለፈጠረን።

ዘቦቹን አልፎ የገባበትን ምክንያት ለመግለጽ ጊዜ የለውም። ናፖሊዮን ወደ አዳራሹ እየገባለው ነው። የወንጀል ምርመራ ፖሊስ ልዩ መታወቂያውን አወጣና ለአዋጁ ዘብ በመስጠት ወንጀልኛ በመከታተል ላይ መሆኑን እየተገደፈ ገለጸለት።

ዘቡ ለሻምቤሌ ጥድፈያ ግድ አልሰጠውም። በእጁ የያዘውን መታወቂያ በጥንቃቄ እያነበበ በመታወቂያው ላይ የተሰጠውን ፎተግራፍ ከፊት ለፊቱ ከቆመው ሰው ጋር ደጋግሞ ካስተያየ በኋላ መታወቂያውን ከመመለስ በፊት "መሣሪያ ይዘዋል?" ሲል ጠየቀው።

"ይገባሁ... አሁን ይህን ሁሉ ለመነጋገር ጊዜ የለንም... ወንጀልኛው"

ዘቡ የጀመረውን አላስጨረሰውም "የመሣሪያ ቁጥርና መሣሪያውን ይዞ ወደ አዳራሹ የገባው ሰው ማንነት መመዘኛዎን አለበት ጌታዬ... ይህ የመሣሪያ ቤቅ ደንብና የተሰጠን ትዕዛዝ ነው!"

ሻምቤሌ ትዕዛዞቹን ጨረሰ። የሚከታተለው ወንጀልኛ ከዘቡ ጋር ባጠፋቸው ደቂቃዎች ውስጥ የት ሊደርስ እንደሚችል ሲገምት በስጥት አለና "ለሚፈጠረው ችግር ሁሉ ሃላፊነቱን እወስዳለሁ... ስትፈልግ መታወቂያውን ያዝ!" አለና በቆመበት ጥሎት ወደ አዳራሹ ገባለች። እስከ ተወሰነ ርቀት ድረስ ከኋላው "ይቁሙ ጌታዬ!" የሚል ድምጽ ተከትሎት ነበር።

አዳራሹ በር ላይ ቆም ብሎ ዐይኑ ሊያየው በሚችለው ርቀት ሁሉ በየአቅጣጫው አማተረ። ናፖሊዮን አምባውን ሊያየው አልቻለም። በአዳራሹ ውስጥ በየማእዘኑ ላይ ከተተከሉት መብራቶች የሚረጨው ብርሃን አዳራሹን አድምቆታል። ይህ ደማቅ ብርሃን ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ እንደሚጠፋ ያውቃል። ናፖሊዮን አምባውንም መቼም መቻሉን አያገኘውም። በቀሩት ጥቂት ደቂቃዎች ለመጠቀም ቦታ እንደሚፈልግ ሰው ሆኖ በአዳራሹ ውስጥ እየተዘዋወረ በያንዳንዱ ረድፍ የተቀመጡትን ሁሉ በዐይኑ ይቃኝ ጀመር። ግዙፉና ባለመጽፍ ናፖሊዮን አምባው በዚያ የለም። መሬት ተቀዳ የጠችው ወይስ ጣራ ሰንጥቆ አመለጠ? ያ የቤራ ጠርመሰ የሚያክል ዘብ ጉድ ሠራው። ከንፈሩን በቁጭት እንደነከሰ ከአዳራሹ በስተቀኝ ከተተከሉት ምሰራዎች አንዱን ደገፍ ብሎ ዐይኖቹ ሊያዩ በቻሉት ፍጥነት ናፖሊዮንን መፈለግ ቀጠለ።

ናፖሊዮን አምባው የመግቢያ ካርዱን አሳይቶና ተፈትሾ ካል በኋላ በቀጥታ ወደ አዳራሹ አልገባም ነበር። ወደ አዳራሹ በሚያሳልፈው ከሪደር በስተግራ ከተሠሩት መጻፍያ ከፍሎች ውስጥ አንዱን ከፍቶ በመግባት ቆለፈው። በተጨማሪም የቆዳ በት ውስጥ የያዘቀውን መትረፍ ሽጉጥ አውጥቶ ካቀበለ በኋላ በሻኪቱ የደረት ኪስ ውስጥ በመክተት ሲጋራውን አቀጣጠለ። ትርኢቱ እስኪጀመርና መብራት እስኪጠፋ ድረስ በብርሃን ወደ ደመቀው አዳራሽ አይሄድም።

መሣሪያ ታጥቆ ወደ ቴያትር ቤቱ አዳራሽ መግባት ቀላል ሥራ አልነበረም። መሣሪያ መደበኛ ለሚችለው ረዥም ቦት ሚማውና መሣሪያ የሚቀመጠው ሽጉጥ ሥር ብቻ ለሚመሰላቸው ሰልጣኞች ያሉ ምሥጋና ይግባቸው እንጂ የመጀመሪያውን መሰናክል ያለ አንዳች ችግር ዘሎታል። ሁለተኛውን ደግሞ በሚቀጥሉት ጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ ቻርሊን በምትነድለው አንዲት ጥይት በሺ በሚቆጠሩ ታዛቢዎች ዐይን ፊት በመድረኩ ላይ በመዘረር ይወጣል።

*** **

እሁድ ተሰዳት ቻርሊ ድሮ የገዛትን በፀሐይ ተቀጥቆ ማጣች ጥቁር ሱፍ ኮትና ሱሪ ለብሶ ፀጉሩን በወገ አበጥሮ ታክሲ ተሳፍሮ ወደ ቴያትር ቤቅ ሄደ።

የቴያትሩን ፖስቲር በርቀት ሲመለከተው የገዛ ስሙ አሁንም በጉልህ እንደተጻፈ ነው። ወደ መግቢያው በር ሲቃረብ ወደ አዳራሹ ለመግባት ህዝቡ ይተናኝቃል... አንዱ በአንዱ ላይ እየቆመ ይተራመሳል። አስተናባሪዎቹ በግ የሚያግዱ ይመስላሉ ረጃጅም አለንጋ ይዘው ይጋረፋሉ። ተመልካቹ ግን ግርፈያው አያመውጡ ግራያው አይጥለውም። ካርዱን አሳይቶ ለማለፍ ይጋደላል።

ቻርሊ ራቅ ብሎ ቆመና ጫማ ጠራጊ ጠርቶ ጥቁሯን ጫማውን እያሰወለወለ የአዳራሹን ውጭ ትርኢት በትዝብት ግስተዋል ጀመረ። "እኮ ምን ለማየት? ምን ለማገኘት ነው ይሄ ሁሉ ትርምስ?" እያለ ራሱን ይጠይቃል። ጫማ ጠራጊው ያበደ ሰው ጫማ እየጠረገ መሆኑን በመገመት ቀኖ ብሎ ደጋግሞ ያየዋል። ቻርሊ ብቻውን ይለልላል። "ፊደሎች! ጥበብ ስትሞት መሳቅ! የአርቲስት እድሜ ስትባዘን መሳቅ! የገዛ ብራቸው ሲቃጠል መሳቅ። መጥኔ ለእናንተ ሳራ... እኔም በመጨረሻው ነቃሁ። ከእንግዲህ እንኳን እኔ አሥረኛው ትውልዴም ትኩረት አይሆንም!"

ሲያስተውል የሰው ግራያ ግብደታ የሰው ምኑ ቀለል አለ ስለ
ሌላ መንጋ ደግሞ ይተራመሳል። ይለፍሻቸው አለና እዚያው እኩባ
ካሰና ቤት ላይ ለመጠጣት ጎራ አለ።

ሲጋራውን ለኩራ ከሰና ቤቱ ሰውጣ የተያዘ ሲቱ የመግቢያ
በር ሆር በሳል። በግግታ እርምጃ ወደቲያትር ቤቱ ሲደርስ
አስተናሰሪዎቹ ሁሉ ከሰቡት ጋሽ ቻርገል። እውነት አንተ ነገ? ጋሽ
ቻርገል! ደህና መጣህ ጋሽ ቻርገል! ጋሽ ቻርገል! ቻርገል ግራ ገው።
ሰው ሁሉ እየመጣ ሲመጠጥሰት ለመጀመሪያ ጊዜ በሙያ ጓደኞቹና
በሰዎች ዘንድ ተወላጅነት ያለው መሆኑን ተረዳ። ሁለት
አስተናሰሪዎች ከፊት ለፊቱ ባትሪ እያበሩ ቀደሙና ፊት ካለ ወንበር
ላይ አስቀመጡት። ተውኔቱ ከተጀመረ ጥቂት ደቂቃዎች አልፈዋል።

“ሰላም ቻርገል!” አለው አጠገቡ የተቀመጠ እንደ ሰው። ቻርገል
ከግጅራቱ ጀምሮ የሆነ ነገር ጥምድድ እድርጎ መሳ ሰውነቱን
ሽመቀቀው። ወደ ደምጹ ዞር ብሎ ማንነቱን አላጣራም።
ሰላምታውም መልስ አልሰጠም። እንዳቀረቀረ ቀረ። ያንን ደምጽ
በውል ያውቀዋል - ግንኙል ጅምር!

“አልሞትኪም እኮ! ገና ነኝ! ትንፋሼን ጨርሼ
አልሞትኪም! ወደቋል ብለው ደስ እንዳይላቸው ትንፋሼን
ላሰደምጣቸው! ይሄው የተሰፋን ዐዳል ከገጼ ላይ ላሳያቸው! ይሄው!”

“ጥብጨባው ከዳር እስከ ዳር አስተጋባ። የአድናቆት ደባብ
አዳራሹን አጥለቀለቀው። ቻርገል ደንገት ቀና ብሎ በመድረኩ ላይ
አፈጠጠ። እናም የገባ ዐይኖቹን ካሳቸው!”

የገባ ሰውነቱን እየዳበሰ በርገጥ እርሱ ራሱ ቻርገል መድረክ ላይ
ያልቆመና በአዳራሹ ውስጥ ከግንኙል ጅምር ጎን መቀመጡን
አረጋገጠ። ታዲያ መድረኩ ላይ የሚያየው እርሱት ማውን? የራሱን
መንፈስ? ዐይኖቹ እንዳፈጠጠ፣ ከገፈሮቹ እንደተንቀጠቀጡ ሌላ
ጥብጨባ ሌላ አድናቆት አዳራሹን ሞላው ። ሲታል ቻርገል መላውን
መድረክ ይጠቃል!

ቻርገል ከተቀመጠበት ፍንጥር ብሎ ተነሳና “ሲታል!” ስለ
ሮሽ። ወደ መድረኩ ለመሮጥ መንቀሳቀስ ከመጀመሩ በፊት ግን
ግንኙል ጅምር በፍጥነት ተነሳና ከንዱን ጨምድዶ መቀመጫው ላይ
መለሰው።

ጎን ለጎን እንደተቀመጡ ከመድረኩ በሚፈጠቀው በርገጥ
ዐይን ለዐይን ተፋጠጡ። የግንኙል ጅምር ገጽ በድል አድራጊነት
ፈክረል። የቻርገል ገጽ ተስፋ ጨለሞትና ግራ ገብተት እንደከሰሰ
ጠቁሯል። ግንኙል ወደ ቻርገል ጅር ጠጋ አለና ቻርገል እኛ እንጂ
ጥበብ አትሞትም! እኛ እንጂ ውበት አትሞትም! እኛ እንጂ
ምንጊዜም ፍቅር አትሞትም!” አለው።

ቻርገል ከንዱን ከግንኙል እጅ መንጭቆ አላቀቀና መላ ሰውነቱ
እየተንቀጠቀጠ ተነሳ። ዞር ብሎ ግንኙልን አላስተዋለውም። ወደ
መድረኩም አልተመለከተም። አዳራሹን አቋርጦ ወደ መውጫው በር
ሲያመራ የሚመጥ ሰል ከሲሚንቱው ወለል ጋር እየተጋጨ፣ ቋ... ቋ...
ቋ... ቋ... እያለ መድረክ ላይ ከቆመው እርሱት ደምጽ እኩል
አስተጋባ። ተመልካቹ ደብጠዝ ባለው በርገጥ ዞር እያለ በዐይን
ይከተለዋል። መውጫው በር ላይ ሲደርስ ሆዱ አልቆርጧል። ብሎት
ዞር አለና ባሻገር ወደ መድረኩ ተመለከተ። ሲታል ቻርገል ቃለ
ተውኔቱን ያስገባል። የህዝብ ሳቅ አዳራሹን ከዳር እስከ ዳር
ሲያንቃንቀው ከቻርገል ዐይኖች የእንባ ዘለላዎች ረገቱ። እንባውን
በእጅ መዳፍ ሲጠርግ ላመል ያህል ከገፈሮቹ ተንቀሳቀሱ። “መልካም
አድል ሲታል!”

ምዕራፍ ፶፱ ከምንት

በዚያ ብሪግ ሰንበት ተሰጥቶ በኋላ አብነት መንገዥ የከት ልብሷን ለብሳ በእጅጌ ጎርድ ወይን ጠጅ ቀጣሪ ላይ ስለ ውሃ ሰማያዊ ሹራብ ጣል አድርጋለች። ፀጉሯ በወገ ተሰጥቶ በወርቅ ጌጠቻ አምራላችሁ መኝታ ክፍል ውስጥ ባለው የቁም ስጥን መስተዋት ውስጥ ራሷን ለመጨረሻ ጊዜ ተመለከተች። በሀይወቷ ለመጀመሪያ ጊዜ የገሃ ውበቷ እስኪደንቃት ድረስ እንደገዘነች ቀረች።

የገረጣው የፊቷ ቆሳ ወዘቷል፤ ዐይኖቿ ከውሃ ጠርተው ፀዳላቸውን ይረግሳሉ፤ ረጅሙ ዞማ ፀጉሯ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ከጽልመት ጠቁር በትከሻ ላይ ቁልቁል ወርዷል። እንዲህ እንደሚሆነው በአካሏ ውብ በመንፈሷ ጎቁ የነበረችው መቼ ነበር? በጣም ረኽም ጊዜ መስሎ ታያት። ቻርሊ በሀይወቷ ውስጥ ከመግባቱ ለርሷም በእርሱ ህይወት ውስጥ ጣልቃ ከመግባቷ በፊት ምን ያህል ጊዜ ሆነው?

በመስተዋቱ ውስጥ ከምታየው ከራሷ ምስል ጋር የመጨረሻውን ሰንብት አድርጋ ከአልጋዎ ጉይቶ ባለው ወንበር ላይ ተቀመጠች። ከፊት ለፊቷ ባለው አነስተኛ ጠረጴዛ ላይ የእንቅልፍ ኪኒኖች የያዘ ብልቃት ውሃ ከሞላ ጠርመሽ ጋር ተቀምጧል። ከብልቃቱ ውስጥ ሁለቱን እንከብሎች አውጥታ በውሃ አወራርፉ የጠቻቸው ለሁለቱም ጋር የምታደርገውን ሰንብት መጀመሯ ነው!

ዐይኖቿን ቡዝ አድርጋ ወደ እርይታው ግላም በሚወስዳት ብልቃት ላይ እንደተከለች ማሰቧን ቀጠለች። ቻርሊን ከማግኘቷ በፊት የኖረችውን ግላም ግላም ለውል የማታስታውሳቸው ግላም ግላም ናቸው። መብላት፣ መጠጣት፣ መተኛት፣ መሥራት... አለልኝ የሀይወት አደት። ቻርሊን ካገኘች በኋላ የኖረችው አጭር ህይወት ግን ልክ እንደ ማራኪ የልብ-ወለድ ድርሰት በድርጊት የተሞላ ሊያገኛን ቀን የራሱን ትዝታ ጥሎ የሚያልፍ የደስታ የፍቅር የጭንቀት የእንባና የመከራ ወራት ነበሩ።

ከውጭ የመኪና ጥሩም ሰማችሁ ፈጥኖም የትልቁ አጥር የብረት በር ሲከፈት አዳመጠችሁ ወለል አድርጋ በከፈተችው የመኝታ ቤቷ መስኮት አሻግራ ስትመለከት የጠበቃው ስትርይን ቀድሞ ሌላ ነጭ አጭር ደግሞ ተከትላ ወደ ግቢው ተከታትለው ገቡ።

ጠበቃው ነጭ ሱፍ በጥቁር ከረሻት ለብሷል። ሌሎች ሦስት ሰዎች ደግሞ ከአፒሊ ውስጥ ወጡ። ከአንድ እናት የተወለዱ ያህል

ሶስቱም አጭር የሆኑትን ተያዘው ስለተቆዩት ናቸው። ሁሉም እየተሳሳቱና እየተነጋገሩ ወደ መግሪያ ቤቱ ዘለቁ። ጠበቃው ጥቁር በርሷ እንጠልጥሏል። “የአብነት አለመቻሉና ላኪ ድርጅት ለጠበቃው በሌለታ የሚተላለፍበት ቀን ነው። ሦስቱ ሰዎች መንገዥ የኔህ የሰጠታውን ሰነድ ሲፈርሙ እግኝ ሆነው በሰነዱ ላይ የሚፈርሙ መሆናቸውን ተረዳች እንግዶቼን ለመቀበል ስትወጣም አባቷን በረንዳው ላይ ቆመው አየኝቸው። ሙሉ ጥቁር ሱፍ ለብሰዋል። ያልተላጩት ራሳቸው ጠይም ገጸቸውን አጥቁርት፤ ዐይኖቻቸው በገረጣው ፊታቸው ላይ ተንጠልጥለዋል። በመንፈስ ወደቀው በአካል ደቀው ተገንዞ የቆመ ራህ መሰለው ታዩዋት። ከትቢያ ወደ ትቢያ ከረኽም ግላም ግላም መራራ የሀይወት ትግል በኋላ የመጨረሻዋን መራራ የሀይወት ጽዋ የሚከፈላት ዕለት ነች። ዐይኖቻቸውን ጭናገ ግንባራቸውን ትጭም አድርገው።

እነኚህ ላባቸውን ያንጠፈጠቱባቸው ግላም ግላም ናሪት ያ በደም የተጨማለቁበት ሃብት ፍጻሜ ጥቂት ደቂቃዎች ብቻ ቀርተውታል። በረንዳው ላይ ከአብነት ጋር ለአፍታ ተያዩ ሁለቱም ፍጻሜያቸው የደረሰ መሆኑን አውቀውታል። መንገዥ የኔህ መደንዘዝ ዐጀመረ ሀላፊዎች የአብነትን አለባባሰና ውበት ልብ አሉ። በእርሳቸው ህልውና ግብአት መራት መፈጸሚያ ዕለት የእርሷ እንዲህ መሸራ መምሰል ምንድነው? “ያን ያህል ትጠላኝ ነበር?” ሲሉ ለራሳቸው አዘኑ።

በጠበቃው መሪነት የበረንዳውን ደረጃ የሚወጡት እማኞች በሩ ላይ ከአባቷና ከአባቷ ጋር ሰላምታ ተለዋወጡ። ሁሉም ደስተኞችና ፈገግታቸው ከገጸቸው ላይ የሚታፈስ ነው። በተለይ ጠበቃው ህይወት ለምን ለጨካኞችና ለከፋቶች እንደምታደላ ገረማት።

መንገዥ እንግዶቹን እየመሩ ወደ እንግዳ ማረፊያው ሳሉን ይዘዋቸው ዘለቁ። በላሎት በር ላይ ጠበቃው ወደ ኋላ ቀረት ብሎ የአብነትን ከገድ ጨበጠና “ደህና ሰነበትሽ ጽጌረዳዬ...” አላት። አለባባሷን ከላይ እስከ ታች እየቃኘ። ፈገግ አላችለት። ያንተ ያለህ! ዛሬ ደግሞ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ውብቷ በአሥር ጨምሯል። “ደህና ነኝ...” በትንሹ ተከፍተው የተንቀሳቀሱት ከንፈርቻ በመፈለቅ ላይ ያለ እንቡጥ የጽጌረዳ አበባ መስሎ ታየው። ያ አፍቲስት በዚህ ውብት ነው የተጫወተው? ከእንግዲህ ግን ይህ ትንግርት የሆነ ውበት የርሱ ብቻ የሆነ የግል ሃብቱ ነው።

“አገሽሽብኛል አቢ?”
“ለምን?” ትከሻውን ከፍ አድርጎ “ምንአልባት ለአባትሽ አድልተሽ ይሆናል...”

“ሰላምትሎው ሁሉ የግድቀው ነገር የለኝም”

“ሃራ የሁለታችንም የጋራ የድል ቀን ነው አቢ...”

“አመሰግናለሁ” ብላ ረገገችውን አሳየችውና ገሩ አድርጋው

ወደ ሳሎን ገባችሁ ተከተላትሁ

እንግዲህ ሰፊው ላይ ቦታ ቦታቸውን ይዘዋል። መንገዥ የይህ ትልቁ ሰፊ ጥገ እግራቸውን አጣምረው ከርምት ብለው ተቀምጠዋል። ከመላ አካላቸው የሚንቀሳቀሱት ዐይኖቻቸው ብቻ ናቸው።

አብነት ወደ እንግዲህ ተጠግታ “ምን ትወስዳለችሁ?” ስትል በረገገታ ጠየቀች። የሁሉም ዐይኖች ከላይ አስከታች እየደበበዱት ምርጫቸው ውስኪ መሆኑን አሳወቋት። ብራማ ቀለም ባለው ትሪ ላይ የውስኪ ብርጭቆቻችን ደርድረው ስትመለስ በክፍሉ ውስጥ ውጥረት ሰፍኗል። እንዳቸውም እንዲት ቋል አይተነፍሱም። የግድግዳው ሰዓት ብቻ ቲክ - ቲክ - ቲክ - ቲክ እያለ በፀጥታው ውስጥ ያስተጋባል። ቀና ብላ አየችው 9:30! ውስኪውን ቀድታ በእያንዳንዳቸው ፊት ካኖረች በኋላ “ተጫወቱ” አለችና ከፍሉን ለቃ ወደ መኝታ ቤቷ አመራች። የጠበቃውና የእንግዲህ ዐይን በጋራ ሸፏት።

ወደ ተከፈተው የመኝታ ቤቷ መስኮት ተጠግታ ውጭውን ማየት ጀመረች። የገበው ልምላሚ፣ የአበቦቹ ውበት፣ ቀዝቀዝ ብሎ ሽው የሚለው የልምላሚውን መላላ የተሸከመ ነፋስ... ተፈጥሮ እንዴት ውብ ነች? ህይወትም ምንው እንደዚህ የማትሰለች በሆነች? ለእርሷ እንጂ ለሌሎች አሁንም የማትጠገብ ማር መሆኗን አሰበች። ለእርሷ ዓለም ሰዎች ጠፍሰና በሥጋ የሚሰቃዩባት ሲከለል ህይወትም የአንዲት ሰከንድ እርይታ የማይገኝባት ሩጫ ሰዎችም ከህዲዎችና ጨካኞች ናቸው። ከእንግዲህ በዚህ ምድር ላይ ለመኖር ቀረኝ የምትለው አንድ አንኳን ምክንያት የለም። ከፊት ለፊቷ ከተቀመጠው ብልቃጥ ሁለት እንክብሮች አውጥታ የጠችሁ ሁሉም ከንቱ! ከንቱ! ከንቱ!

“አቢ... ወደ ህይወትና ወደ ሞት በሚያመራ መንታ መንገድ ላይ እንደቆምሽ ይሰማኛል...” በኛ ህይወት ነገ የሚባል ብራ ቀን የለም! እስከዘላለሙ በማይነጋ ጨለማ ውስጥ እየሮጥን እስከ ወዲያኛው እናሸልባለን...” ሠዓሊው ታወሰት።

ሰዓሊው ነብይ ነበር? ለአብነትም ነገ በሰጠታ ወረቀት የተጠቀለለ የብራ ቀን ገጽ በረከት ይዞላት እንደማይመጣ አውቃለች። እያንዳንዱ ነገ ይዞላት የሚመጣው ነገር ቢኖር ጥቁር ጨለማ፣ የካንሰር ያህል የማይሸር የመንፈስ ስቃይ፣ ስጋና ነፍሱን የሚሻመው የሰው

ጭረቶችን ብቻ ነው ህይወት የሚባል ቋንቋ ትርጉሙ ለቃይ ግለት ነው ስትል ደምደማለች። ራሳቸውን በሚያጠፉ ሰዎች ለምን ስትፈጽ እንደኖረች ምክንያቱ አልገባ አላት።

በሆዴ ውስጥ የሚወራጭ ነገር የተሰማት መሰለት። ያልታደለው የቻርሊ ልጅ! ምናልባት በግህዳድ መድረክ ላይ አንድ ድንት ተወኝት እየተጫወተ ይሆናል - ግን ያውቃል?

ተፈጥሮ እንደምን ያለች ጨካኝ ነች? አንዱ በህይወት ነጻድ ተቃጥሎ፣ ስጦታ ከንድ ተደብሎ ደከሞና ተሰላች፣ ፍጥነትን በገዛ እኛ ሲያቀርብ ሌላውን መራራ ጸጥታ ተቀድቶ ወደግያልቀው ዓለም ዐይኑን ጨፍና እየሳች ታመጣለች። እሳቱ በግደበርድ ምድራዊ ሲላል ልትጠብቁት በፈርግግ የኑር ከንድ ልትደቁሰው... ተፈጥሮ እንደ ፍጡርጂ ጨካኝ ነች? ግን ለምን?

“...ቻርሊ... እስከ መቃብር ከለንተው ጋር ነኝ... በከፍተኛ የቆዳክበት ምድር ትከላኝ...” የገዛ ቃል በህሊናዋ ውስጥ ሲያስተጋባ ተሰማት

ውጭ ብሎ ለጠራት ሰው ለገባችው ቃል ያለመጠራጠር ቆማለች። ለአንድ ለመጨረሻው ፍቅር በታማኝነት ፀንታለች። ጥርጣራ የህሊና ሀመም፣ ከዳተኝነት የመንፈስ ሞት ነው! በህሊናዋ ቀበላ ፣ በመንፈስ ሞታ፣ የሚተነፍስ ራህ ሆና ከመኖር ከቃል ጋር ልዩ ውስጥ ካበበው ፍቅር ጋር ትጥታለች።

ሰውነቷ ሲይነገዝ ታወቃት። ህሊናዋን ለማንቃት ራሷን ደጋግግ ወዘመዛችና ወደ እንግዳ መቀበያው ላሉን አመራችሁ ጠበቃው የሰጠታውን ሰነድ በእርጋታ ያነብላችዋል። የሁሉም ዐይኖች ቀና ቀና እያሉ አዩዋት። የሁሉም ብርጭቆች ባዶ ናቸው። የውስኪውን ጠርመሰ አንስታ ለሁሉም ሞላችላቸው። ጠበቃው በጥቅ ረገገታው ከድሉ ጫፍ ላይ መድረሱን አበሰራት። መንገዱም ጭብጥ ብለው ከተቀመጠበት አቅጣጫ የሚንቀሳቀሱ የረሳ ዐይኖች የመሰለትን ዐይኖቻቸውን እያቀለጨለጨ ይመለከቷታል። አፍ አውጥተው ለይናገሩ እንጂ ነፍሳቸው “እርጂኝ!” እያለች እንደምትሆን አለግችውም።

ረገገታዋ በገደ ላይ እንደደመቀ ከፍሉን ለቃ ወጣች። የሁሉም ዐይኖች ጥገም ሸፏት። መኝታ ከፍሏ ስትደርስ እንደገና ሁለት የእንቅልፍ እንክብሮች አንስታ የጠችሁ አዲሱ ሲትል ቻርሊ በሆዴ

ወቅት የግዛል መሰለት - ተወኔቱ ግለሰብ ይህንን መተግበሪያዎቹ መሃል ደምረዋል፤ አዎጥሮ እየረገጠ ነው።

*** **

መጀመሪያው ክፍል ተወኔት ተጠናቆ ለአጭር ጊዜ እረፍት መጋረጃው ተጥሏል። ከመድረኩ ጀርባ ግግ ላይ ሲትል ቻርሲ የታጠቀውን ጉራይ እጅታ እንደጨዘጠ ብቻውን ተከታ ቆግሏል። በግምገማ ላይ የሚገጠረጠረውን ላብ ያለማቋረጥ በመሀረብ እየጠረገ በላይ በላይ ይተነፍሳል።

ገና የጥቂት ደቂቃዎች እርይታ ማግኘቱ ነው። የተወኔቱ የመጀመሪያ ክፍል ተጠናቆ መጋረጃው በተጣለበት ቅጽበት ሃራ ጋደም ስትንደረደር ሄዳ አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት። ማንም ባልጠበቀው ችሎታ ያለ አንዳች እንከን የመጀመሪያውን ክፍል ግዳጁን ትንግርት በሚሰኝ ቅልጥፍና በመወጣቱ ያልተደነቀ ተዋናይ አልገረም። ብዙዎቹ አንገቱ ላይ ተጠምጥመው ስመውታል፤ ከንዱ የተከጠለ አስኪመሰለው ድረስ እጁን እየወዘወዘ ጨብጠውታል፤ የዱላ ያህል ትከሻውን እየጠበጠሱ አድናቆታቸውን ገልጸውለታል።

አንገቱን አቅፈው አገላበጠው ከሳሙት አንዱ ዳንኤል ጅምር ነበር። ገና መጋረጃው ተከፍቶ ተወኔቱ ከቀጠለበት ጊዜ ጀምሮ የሊትል ቻርሊን የመድረክ እንግድነት ከግምት ውስጥ በማስገባት ተወኔቱ ሊበላሽ ይችላል በሚል ስጋት ነፍሱ በጭንቀት ተወጥራ ነበር። ከአምስት ቀን የቀንና የሌሊት እልህ አሰጨራሽ የመድረክ ልምምድ በኋላ በሊትል ቻርሊ የቃለ ተወኔት ጥናትና የመድረክ እንቅስቃሴ ብቃት አመነ። በአንድ ጉዳይ ግን ሊትል ቻርሊን ሊያምነው አልቻለም። በትልልቅ ቴያትር ቤት መድረኮች ላይ በሽህ በሚቆጠሩ የተወኔት ታዳሚዎች ፊት ተጫውቶ የማያውቅ በመሆኑ የመድረክ እንግድነቱን ፈራው ሰብት ወር ሙሉ የደከመበት ሥራ እንዳይበላሽ የተወኔቱን መከፈቻ ቀን ለሚራዘም አስቦ ነበር። ያጀገኘው ሃራ ጋደም ነች። ወደ ትንሣኤውን ለመቀበል ዐይኑን ጨፍፍ ለመናጥን ተቀበላት።

እና ሃራ የሊትል ቻርሊን የመድረክ እንቅስቃሴ ሲመለከት፣ የተወኔት ጥበብ በመድረኳ ላይ በሺ ታዳሚዎቿ ፊት አንድ ታላቅ ልጅን አምጣ እንደወለደች አመነ፤ እውነተኛው የአባቱ ልጅ በአባቱ እግር ሥር በቅሏል። የሊትልን አንገት አቅሮ እየገላበጠ ከሳሙው በኋላ "ዐይኖቼን ማመን እስኪያቅተኝ ድረስ ተአምር እየሠራህ ነው ሊትል ... በርታ" አለው።

የሊትል መልስ አጭር ነበር "አመሰግናለሁ"። ዳንኤል ጅምር የሊትልን ገጽታና የሰውነት አቋም ሲመለከት ከቻርሊ ገጽታና የሰውነት አቋም ጋር ስለተሳካረበት በዚያው በቆመበት መድረክ ላይ ከቻርሊ ጋር የፈጠረው አስደንጋጭ ግጥም ታወሰውና ሰውነቱ ሽምቅቅ ብሎ ፈጥኖ ከመድረኩ ወርዶ ሄደ።

ሊትል ተከታ ከቆመበት ስፍራ ባይነቃነቅ ሃራ ጋደም ሁለት የሰለጠነ መጠጥ ጠርመሶች ይዛ መጣችና አንዱን ለሊትል አቀበለችው። ፊቷ በደስታ ፈክቷል። በሊትል የመድረክ ሥራ መዋጣት ከደስታዋ የተነሳ የምታደርገው እስኪጠፋት ድረስ ቀልቧን አጥታለች።

ሊትል የሰጠችውን የሰለጠነ መጠጥ ቆርኪ በጥርብ ከፍቶ በአንድ ትንፋሽ አጋመሰና በረኻሙ ተነፈሰ። ቀጥሎም የሃራን ጠርመሶ ተቀብሎ ቆርኪውን ከፍቶ ሰጣት።

"ጫልጠህ ጠጣው ሊትል... ወደ መድረኩ ልንገባ የቀረን ጥቂት ደቂቃ ብቻ ነው" አለችው ሰተወኔቱ ያደረገችውን ረኻም አርቴፊሻል ፀጉር እያስተካከለች። ሊትል ቻርሊ ራሱን በእሽታ ነቀነቀና የሰለጠነውን መጠጥ ጫለጠው።

"በርታ ሊትል... ሁለተኛውን ክፍል ደግሞ ያለ እንከን እንደምትጫወተው ተስፋ አለኝ... አርቲስት የመሆን ምኞትህ በመሳካቱ ምን ይሰማሃል?" አለችው ትናንሽ ዐይኖቿን እያርገገገበች።

"አንጃ... ምን እንደሚሰማኝ አላውቅም" "ሊትል? ግን ምን እንደዚህ ተከንክ?"

ሊትል ፈጥኖ አልመለሰላትም። ዐይኖቿን በግዝ አድርጎ ዐይኖቿ ላይ ተከሎ ሲመለከታት ቆየና "ዳዲ እዳራሹ ውስጥ እንደነበር አውቀሃል?" አላት።

"አዎ... ስምህን እየጠራ ሲሆን በኋላም አዳራሹን ጥራ ሲወጣ... ያየሁት ይመስለኛል"

"እና... ቅድም አርቲስት የመሆን ምኞትህ በመሳካቱ ምን ይሰማሃል ነበር ያልሸኘን?" የሃራ ገጽታ በአፍታ ጥርጣሬና ሥጋት እንጽጠላበት በአምነታ ራሷን ነቀነቀችለች።

"ይቅርታ አድርገልኝና ሃራ የመሃሪያ ምላጭ ስቤ አባቴን እንደገደለሁት ዓይነት የወንጀልኝነት ሰሜት፣ የፀፀት ሰሜት ነው የሚሰማኝ... የዳዲ የመጨረሻ ተስፋ እንደወደመች አልጠራጠርም..."

እና ምንጠላባት ከዚህ እንደሚረዱ ራሱን ይገድል ይሆናል የሚል ስጋት ነፍሱን ወጥሮ ይዟል ለ ሰጣም ረርቻሎ ማራ... ይህ ተወኔት አልቆ በፍጥነት ወደ ቤቱ በሄደች... አባቱ አጠገብ መሆን እንደሚገባ! አልደብቅሽም ማራ፤ በጣም ሰጣም ለገቻሎ፤ ልቤ በፍርሃት እየዘለለች ነው ፍጥ ፍጥ ይለኛል... ከዚህ አካባቢ ጥፋ ጥፋ የሚል ስሜት ከውስጥ ይታገለጻል" አላትና ገልጦጥ ገልጦጥ ብሎ ዙሪያውን ቃጥኖ

ሊትል ከመድረኩ ርጦ ለመውጣት መንገድ የሚፈልግ መሰለትና ማራ ደንገጠች ወደ እርሱ ተጠግታ ከገዳን ጭምድ አድርጋ ያዘችና "ምን ነህ ሊትል? አርቲስት የመሆን ምኞትህ እውን በሆነባት በዚች ቀን እንደዚህ ማዘንና መንፈስህን ማሸበር አይገባህም" ለተወኔቱን ከሆነባት ከጥርጣሬ ነፃ ሆነህ መጫወት መቻል አለብህ... ለቻርሊ እንደሆነ አታስብ፤ ምንም አይሆንም" ተወኔቱን እንደጨረሰን አብረን ወደ ጎረቤት ሃውስ እንሂዳለን..."

ሊትል አላስጨረሳትም" በተጨማሪ ገደብ ለሆነ አርግዘው የሚንከራተቱ ዐይኖቹን እያርገገገ "እንጃ ማራ... እንጃ... አባቱን ላጣመኛ የማገኘው አይመስለኝም... እባክሽ በነፍሱ ልደረሰላት... እባክሽ እንደሂደህ ተይኝ?"

ማራ ለአጭር ጊዜ በድንጋጤ ደርቃ ቀረች። ጆሮዎቿ የሚሰሙትን ማመን አልቻለችም። መንፈስ ቅብጥብጥና ትልግስት የለሽነቱን ጠንቅቃ ስለምታውቅ፤ በሺ የሚቆጠሩ የተወኔት ታላላቅዎቹን በተቀመጡበት ጎልተ ከመድረክ ጠፍቶ ይሄዳል ብላ ሰጋች። በዚህ ምክንያት ደግሞ የሚፈጠረውን ችግር በተላለ የምትወጣው አይሆንም" - ሊትል ቻርሊ አባቱን ተክቶ መሥራት እንደሚችል ዳንኤል ጅምርን እንደተፈፈው ያሳመነችው እርሷ ናት። በእርሷና በዳንኤል መካከል ያለው ግንኙነት እስከመጨረሻው አብቃለት ማለት ነው። በተወኔቱ በጅምር መቋረጥ ላቢያ በገርከርከ የተያገቱ አዘጋጅነቱ ምክንያት በዳንኤል ላይ የሚወርድበት ውግዘት ታሰባት። ለጥቂት ወራት የለመለመች ተስፋው ከእናቷ ተተንጥሳ እንደምትጠወልጥና ወደ ቀድሞው የብቸኝነት በሽታው እንደሚመለስ አልተጠራጠረችም።

የሊትል ቻርሊን ከንድ ጨምድፃ እንደያዘች ሊትል በእርግጥ አንተ ጤነኛ ነህ?" ስትል ዐይኖቿን አፈጠጠችበት።

ሊትል አልመለሰላትም። ከገዳን ከእጇ አላቀቀና በግምባሩ ላይ የሚንጠፈጠፈውን ላብ በመሀረቡ ጠረገ። በዚያው ቅጽባት ወደ መድረኩ እንዲገቡ የሚያስጠነቅቃቸው የመጨረሻው ደወልም ተደወለ

"ለቻርሊ ውስታ እየዋልክልት መሆኑን ደግሞ አትዘነጋጋ" ገና ተወኔቱን መለማመድ ከመጀመርህ በፊት የተያገቱን አዘጋጅ በውስጥ ነገር አሳምኝክዋል አይደለም? አባትህ በመድረኩ ላይ ለፈጸመበት የግድያ መከራ በህግ እንዳይጠይቀው እና ተወኔቱን አልጫወትም በማለቱ በገዛ እንጀራው ላይ ለፈጸመው በደል በመሥሪያ ቤቱ አስተዳደር ላይከሰው ቃል አስገብተኝክዋል... ቻርሊ የናደውን የገዛ ህይወቱን አንተ እየገነጠላት መሆኑን አሰብ" አላች ማራ ሊትልን የምታረጋጋበትን መንገድ ሁሉ እየፈለገች።

"ዳዲ ግን ይህን ሁሉ እያውቅም" ቢያውቅም ደግሞ ገደብ የለውም" ዳዲ የሚያውቀው አንድ ነገር ብቻ ነው - ከጆሞሎ ከሃዲነቱ የተሰማኝ ደግሞ ማራ ነው። ገና መጋረጃ ተከፍቶ ከሆነሱ ዐይን ጋር ስተያይ። በሰሙ ነግጃለሁ ማራ... አግፋሪ ሥራ ነው የሠራሁት... እናም በመድረኩ ላይ በቆየሁ ቁጥር ልክ ሲሰርቅ እንደተያዘ ሌባ ሀፍረት እያሸግቀቀኝ ሂደ። አባቱ አዳራሹን ጥሎ ሲወጣ ደግሞ አርቲስት የመሆን ምኞቱ በውስጤ ሲሞት ታወቀኝ። አሁን የኖው ነገር ይህ አይደለም... እመኝኝ ማራ አባቱ ወደሌት እንደተመለሰ ራሱን ያጠፋል"

"መጋረጃው እክ ተከፍቷል ማራ... መድረኩ እያዛጋ ህዝቡም ዐይኑን አፍጥጦ፤ ትንፋሹን ውጤ እየጠበቃችሁ ነው" አላቸውና ወደ ጆርገቸው አልፎ በታውን ያዘ - ቃላት ጠቋሚው።

ማራ የሊትልን ዐይኖች በጥርጣሬ አየችው። በቅድሚያ ወደ መድረኩ መግባት ያለባት እርሷ ናት። ከጥቂት ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ ሊትል ይከተላትና ተወኔቱ ይቀጥላል።

"ሊትል... አሁን ለውይይት ጊዜ የለንም... እባክህን ያመንኩህን ያህል ታመነኝ?"

ሊትል አልመለሰላትም ። ዐይኖቿን በዐይኖቿ ላይ እንደተከለ ቀረ። ነፍሱና ሥጋው እየታገሉ መሆኑን የጨፈገገ ገጽታውን ተመልክታ ተረዳች። መጋረጃው ተገልጦ ተወኔቱ ሳይቀጥል በመከግዣቱ የህዝቡ ጭብጨባና ፋጨት መሰማት ጀምሯል። ማራ የምታደርገው ጠፍቷታል። ሊትል መወሰን አቅቶት በመንፈሱ ይዋልላል።

ከየት መጣ ሳትለው ዳንኤል ጅምር ቁና ቁናውን እየተነፈሰ አጠገቧ ቆመና "ምን እየጠበቅሽ ነው?" ሲል በጆሮዋ ላይ መሸገባት። ከመደንገጧ የተነሳ ለምን እንደዘገደች ልታሰራዳው አልቻለችም።

በአጠቃላይ ተር ብላ ርወችና በመብራት ወሳኝበረቀው መድረክ ጥልቅ አለች። ከመድረኩ ጀርባ የሚፈጠረውን ችግር ለማየት ዐይናቸውን ገልበት ጀርባዎቹ ድፍረት የላቸውም። ሊትል ቻርሊ ወደ መድረኩ ይከተላት አይከተላት አታውቅም።

*** **

ሻምበል መብራቱ ናፖሊዮን አምባውን አዳራሹ ውስጥ ሊያየው አልቻለም። ተውኔቱ ለጀመር የመድረኩ መጋሪያ ሲተረተር፣ መብራቱቹ ሁሉ ሲጠፉ በዳበሳ ከአዳራሹ ወጥቶ ነበር። እየተጣደፈ የቲያትር ቤቱን ህንፃ በመልቀቅ በህንፃው የውጭ መተላለፊያ ላይ ወደሚገኘው የህዝብ ቴሌፎን በመሄድ ወደ ወንጀል ምርመራ ቢሮ ስልክ ደወለ። የሚገኝበትን አድራሻ በመግለጽ ሃይል እንዲላክለት ከጠየቀ በኋላ ስልኩን ከግብ በቲያትር ቤቱ በር አካባቢ ጥግ በመያዝ የአካባቢውን እንቅስቃሴ በዐይናቸው መቆጣጠር ጀመረ። በየደቂቃው ልቡ በፍጥነት ይመታል፤ መንፈሱ ይሸበራል። በእጁ ገብቶ የነበረው ወንጀልኛ ድንገት ከእጁ በመውጣቱ ተደናግጧል። ከእንግዲህ ዳግመኛ እንደግያገኘው ሰጋ። የመንፈሱን ውጥረት ለማርገብ በአካባቢው ከሚሆነው ሰቅ በደረቲዎች አንዲት ፍሬ ሲጋራ ገብቶ በላይ በላይ እየላከ አደሰ።

በዙም ላይቆይ አንድ አሮጌ ላንድሮቭር መኪና ሰድስት የፖሊስ የደንብ ልብስ የለበሱ የወንጀል ምርመራ ባልደረቦች እንደሚነኙት ቲያትር ቤቱ በር ላይ ቆመች።

ሻምበሉ ወደ መኪናዋ ፈጥኖ በመርጥ የኋላውን በር አስከፍቶ ገባ። ለሁሉም አባላት የወንጀልኛውን ማንነት፣ የበውነት እቋሙንና የለበሰውን ልብስ አይነት ከገለጸላቸው በኋላ ወንጀልኛውን ከነፍሱ መያዝ የሚችሉበትን አፋጣኝ እቅድ ነድፈው በቲያትር ቤቱ በር አካባቢ ፈንጠር ፈንጠር በማለት ቦታ ይዘው ቆሙ። ሻምበሉ ወደ አዳራሹ በመግባት ቦታ ይዞ ተቀመጠ። ተውኔቱ በጨለማው አዳራሽ ውስጥ ቀጥሏል። ሊትል ቻርሊ በመድረኩ ላይ ተለምር እየሠራ ነው።

*** **

ናፖሊዮን አምባው ከአዳራሹ ህንፃ ላይ ዐይን ቢጓጉጡ በማይታይበት ጨለማ ውስጥ የህንፃውን ምሰሶ ተደግፎ ቁልቁል በብርሃን ባሸበረቀው መድረክ ላይ ሽጉጡን አነጣጥሯል።

በመድረኩ ላይ በፍጥነት የሚንቀሳቀሰው ሊትል ቻርሊ በአላግው ሊገባለት አልቻለም። አላግው ውስጥ በገባለት ሰኮንድ

ውስጥ ደግሞ መድረኩ ላይ አብራው የምትሚወተው ሃሪ ጋዴም በናፖሊዮን አፈሙዝና በሊትል ቻርሊ መካከል ግድግዳ ሆኖ ትቆማለች። ናፖሊዮን የሸጉጡን አፈሙዝ በሊትል ደረት ላይ አነጣጥሮ ምላጩን ሊሰብ ጣቱን ማንቀሳቀስ ከጀመረ በኋላ እንኳን ብዙ ጊዜ እጁን መልሶ ሰጠሷል።

“ሺት!” አለ ናፖሊዮን ብሰሜት ብሎ “ቀዥቃጥ አርተስት! በአንድ ቦታ ላይ ለእፍታ እንኳን ረግቶ አይቆምም? ያች ዝንብ የሆነች ፍጥረት ደግሞ...” ጥርሱን ቀጨጨጨጨ... “ጭ አድርጎ አፋጫና በትዕግስት መጠባበቅን ቀጠለህ የሚተኩሳት አንዲት ጥይት መባከን የለባትም። ያለችው እድል አንድ ነች። የመጀመሪያዎቹ የመጨረሻዎ ጥይት የምትባከን ከሆነ እቅዱ ሁሉ ይከሸፋል። ለዚህም ነው ከመሳት ጥርጣሬ ነፃ ሆኖ በትክክለኛው ሰኮንድ በትክክለኛው ቦታ ላይ ምላጩን ለመሳብ በጥንቃቄ የሚያነጣጥረው።

የሊትልን እንቅስቃሴ እየጠበቀ እግረ መንገዱን ተውኔቱን ሲመለከት የመጣበትን ዓላማ እየዘነጋ በተውኔቱ የሚቀጥቦት ጊዜም ነበር። ደግሞ ደጋግሞ “ቻርሊ ታላቅ የሃገር ሀብት ነው” እያለ በጥይት አረር የሚቀጥፉትን ነፍስ ችሎታ ያደንቃል። ለታላቅ ሰውነቱ ከብርጥ ለታላቅ የሃገር ሃብትነቱ ውለታ እርሱም ታላቅ ሞት ደግሞለታል። በሽ ዐይኖች ታዛቢነት የሚሞተውን የኩባር ሞት።

በተውኔቱ አጋማሽ ላይ ሊትል ወደ መድረኩ ጠርዞ ተጠግቶ ብቻውን መሟወት ጀመረ። ሃሪ ጋዴም በሌላው የመድረክ ጠርዞ ላይ ቆማለች። የሊትል እንቅስቃሴ ዝግ ያለ ነው። ናፖሊዮን ከዚህ የተሻለ እድል እንደማይገጥመው ስለገመተ ጣቱን በምላጩ ላይ አነሮ አፈሙዙን በሊትል ደረት ላይ አነጣጠረና ከእንቅስቃሴ ውጭ የሚሆንበትን ሰኮንድ ትንፋሹን ሞጥቶ ከንዱን ጠበቅ አድርጎ ጠበቀው። በዚያችው በትክክለኛው ሰኮንድ አዳራሹን ነቅንቆ የተውኔት ታላላቅነትን ጆሮ የሚሰነጥቅ የተከሰ ደምጽ ሲሰማና ሊትል ቻርሊ እንደ ፎጣ ጸጥፍጥፍ ብሎ በመድረኩ ላይ ሲዘረጋ አንድ ሆነ።

ከተከሰ ደምጽ በኋላ በመድረኩ ላይ ፈጥኖ የተንቀሳቀሰችው ሃሪ ጋዴም ነበረች። ከቆመችበት የመድረኩ ጠርዞ ወደ ሌላኛው ጠርዞ እየበረረች ሂዳ ሊትል ቻርሊን ከወደቀበት አነሳችው። ከግራ ደረቱ ላይ ደሙ በልቅ እያለ በመድረኩ ላይ ይንጠፈጠፋል። በደረሰችና በሚሰለመለመት ዐይኖቹ አንድ ጊዜ ብቻ ቀኛ ብሎ አያት። ሁሉም ነገር ግራ ገብቶታል። ሃሪ ከተንበረከከችበት ተነስታ ራሷን ያዘችና እራታዋን አቀሰጠችው።

ልላ ሰው አመር ብሎ ወደ መድረኩ ወጣና ወደ ሊትል ቻርላስ ለጎሰሰ ግንኙኛ ጽሑፍ አርሶ ግራ እንደገባው በወጣት ይንቀጠቀጥ፤ ተንፋሹ ይቆራረጥ ጀመር። እንደገናም አንድ ማንነቱ ያልታወቀ ሰው ከህዝብ መሃል አየርጦ ወደ መድረኩ ወጣና የተፈጸመውን ተመልክቶ በፍጥነት ወደ አዳራሹ መውጫ በር ሮጦ ሻምበል መብራቱ።

በሠለግው አዳራሽ ውስጥ የታወቀው የተውኔቱ ታዳሚ ሁሉም ከመቀመጫው ተነስቶ ቆሏል። ሦስት የጥይት ደምጽ አከታተሉ ተሰምዖ በአዳራሹ ውስጥ ከፍተኛ ትርምጃና ግርግር ተፈጠረ። እያንዳንዱ ታዳሚ አዳራሹን ለቆ ለመውጣት በመግቢያው በር ላይ ይተናኙ ጀመር። ከመድረኩ ላይ የተዋንያት ዋይታና ትርምስ እደጋ ሽብርና ግርግርን አሳባለው።

ሻምበል መብራቱ ሊያትር ቤቱ የመግቢያ በር ላይ የመደባቸውን ፖሊሶች አስተባብሮ የመውጫውን በር ከግንዛታ በፊት ከአዳራሹ ውስጥ ነፍስ ይዞት እየሞኘና እየሮጠ የሚተም ሽብር ያስበረገገው ታዳሚ እንደ ውሃ ሙላት አጥለቅልቆት የአዳራሹን በር በመግቢያ ወደ አስፋልቱ ይርጥ ጀመር።

ሻምበል ከአዳራሹ በር ላይ ዐይኖቹ እንባ አቅርረው ከጎራና እንደነሱ ቆሞ ቀረ። የወንጀለኛውን ጭራ በያዘ ሰዓት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ የገዛ ዐይኖቹ ታዛቢ በሆኑበት ነፍስ ገዳዩ ሌላ የነፍስ ግድያ ፈጸመ። መብራቱ ሙያውን ረገመ፤ ራሱን ጠላዩ ይሁን እንጂ አሁንም ተስፋ አልቆረጠም። የአዳራሹን በር እየጣሰ እግራ አውጭኝ ከሚከንፈው ህዝብ መካከል ግዙፉን ናፖሊዮንን በዐይኖቹ ይፈልገዋል። እጣኛው ህዝብ ከአዳራሹ ወጥቶ እስኪያልቅ ድረስ ሊመለከተው አልቻለም።

“ምን አይነት ጉድ ነው ጌታዩ?”

ሻምበል ለቅጽበት ዞር ብሎ አጠገቡ የቆመውን ሰው ተመለከተ። ግዙፉ የወንጀል ምርመራ ሳጅን ረዥም የአፍንጫውን ጢም እያፍተለተሰ ቆሏል።

“በምልክት የነገርኩን ሰው በዐይንህ ፈልግ!” አለና ሻምበል ዐይኖቹን እያማተረ አሰሳውን ቀጠለ።

ወንጀለኛው አምልጧል ብሎ ተስፋ በቆረጠበት በመጨረሻ ደቂቃ ላይ ከአዳራሹ እየሮጠ ከሚወጡት ሰዎች መካከል ናፖሊዮን ውልብ ሲል ያየ መሰለው። መነጽሩ በዐይኑ ላይ የለም ። ጎረፎ

ዐንፋጅ ግዙፍ አካላት የሰበሰቡን ጥቁር የቆዳ ጃኬት ግን... እምን በትክክል ነፍስ ገዳዩ ናፖሊዮን አምጣው ነው!

አጠገቡ የቆመውን ሃምሳ አለቃ “ተከተለኝ!” አለና ሻምበል ከትርምሱ ውስጥ ገዛ ሳጅንም ግዙፍ ሰውነቱን አንቀሳቅሶ አቅጣጫውን ተከትሎ ሮጠ። ሻምበልን ሊያገኘው ግን አልቻለም።

ናፖሊዮን ነፍስ ይዞት ከሚሮጠው ህዝብ ጋር እየተጋታ አስፋልቱን ተሸገረና ቁልቁል ወደ ላዩን ባር አቅጣጫ ሮጠ። ሻምበል መብራቱ በቅርብ ርቀት ተከትሎታል! በኢትዮጵያ ሆቴል ጀርባ በሚያቋርጠው ጠባብ አስፋልት አልፎ ወደ ኳስ ሚያ የሚያመራውን መንገድ ሲያያዝ የሩጫ ፍጥነቱን ቀንሶ ገልመጥ አለና አካባቢውን ቃኝ ። የሻምበል መብራቱ ሽጉጥ በጀርባው ላይ ተነጣጥሯል። “እጅ ወደ ላይ!” መብራቱ በከፍተኛ ደምጽ ሮኸ።

ናፖሊዮን ፊትን ወደ ሻምበል አኩር ቆመ። የሽጉጥ አፈመዝ ደረቱ ላይ ተነጣጥሯል። ይህንን ሰው የት እንዳየው ለሰከንዶች ከፍልፋይ ራሱን ጠየቀና ዛሬ ቀትር ላይ ከመኖሪያ ቤቱ ትይዩ ባለቸው የሸቀጣሽቀጥ መደብር በረንዳ ላይ ለሰላሳ መጠጥ እየጠጣ ቆሞ የነበረው ሰው መሆኑን አረጋገጠ። የጠበቃው ግስጠንቀቂያ ትዝ አለው። “... የወንጀል ምርመራ ፖሊሶች ግንኙነትን ደርሰውበታል!”

“እጅ ወደ ላይ!” ሻምበል መብራቱ እንደገና ሮኸ። የወንጀለኛውን አደገኝነትና መታጠቅንም ያውቃል። የደገበት አፈመዝ ሲተፋ የሚችለውን እሳት ፈርቶና ለሀይወቱ ሳስቶ ትእዛዙን ሳይቀበልው ከቀረ ከነሀይወቱ ለይዘው እንደማይችል ገመተ።

ናፖሊዮን የደንጋጤና የፍርሃት ስሜት ፈጽሞ አይታይበትም። ከሻምበል አፈመዝ የሚፈናጠር ጥይት ወደሚወደው ወለግ እያንሳፈረ የሚወሰደው ሮኪት እንጂ ሌላ ምንድነው? ሲመኘው የኖረ ሞት በአራት ሜትር ርቀት ላይ ሊውጠው እፋን ከፍቷል። ከቻርላስ ጋር መስመር ላይ እንገናኝ ይሆን? ሲል አሰና በምጽት ፈገግ አለ።

“እጅ ወደ ላይ!” መብራቱ ለሦስተኛ ጊዜ አስጠነቀቀው። ናፖሊዮን ለሰከንዶች ከፍልፋይ ከሰጠመበት ሃሳብ ነቅቶ የሻምበልን ዐይኖች ተመለከተ። በመካከላቸው ያለውን ርቀት ሲገነዘብ ፈጣን አይምሮው ከተደገሰለት ሞት ለማምለጥ አሁንም ጊዜ እንዳለው ድንገት ሮኸ ነገረው። ፈገግ እንዳለ ሁለት ርምጃዎች ወደ ሞት አቅጣጫ ተረመደ!

“ተጠንቀቅ እንዳትበላሽ!” ሻምበሉ ሁለት ርምጃዎች ወደ ጎሳው አረገፈገ። ያ ነጉላ ሳጅን ምን ዋጠው?!

ናፖሊዮን እንደገና ወደፊት ሁለት ርምጃ!

ሻምበሉ ወንጀለኛውን ከነፍሱ ለመያዝ የነበረው ተስፋ አከተመ። ከፊት ለፊት እየቀረበው የመጣውን ነፍስ ገዳይ አቁሰኛ ለመያዝ ወይም ወደ ሰማይ ተኩሶ በማሰደንገጥ በቁጥጥር ሥር ለማዋል ባለው እጣ ላይ ሲያመነታ ድንገት እንደ መብረቅ የሚመስል ድምጽ ሲሰማና የዐይኑ ብርሃን ሲጨልምበት ታወቀው።

ሻምበሉ ሲያመነታ ባቃጠላት የሰከንድ ሽራሬ ናፖሊዮን እንደ ቀሰት በአየር ላይ ተወናጭሮ በቀኝ እግሩ በተሰ ጫማ የሻምበሉን ሽጉጥ ከእጁ ላይ አረፈጠ። በዚያች ቅጽበት ውስጥ እጆቹም ሥራ አልፏቸው ነበር። ጠንካሮቹ የእጆቹ ጣቶች የሻምበሉን ጎርብ ትንፋሽ እስኪያጠረው ደጋግመው መቱት። መብራቴ እንደ ሸማ ተጣጥሮ ከእግሩ ሥር ተዘረረ።

ናፖሊዮን በቆራጥ ውሳኔውና በቀልጣፋነቱ ራሱን ለማድነቅ ግን ጊዜ አላገኘም። የሻምበሉን አወዳደቅ ተመልክቶ ቀና ሲል ለጭንቅላቱ ተነጣጥረው የተተኮሱ ሁለት ጥይቶች በደንዳናው አንገቱ ግራ ክፍል ላይ ሲጠቀጠቁ ታወቀው።

የተወጣጠረ ጡንቻው ሲላገ፣ መተጣጠፊያዎቹ ሲብረከረኩ፣ ሞቅ የሚል ነገር ሲሰማውና ዐይኖቹ ሲበለመለሙ፣ ሽጉጡን እንደደገኙ እየቀረበ የሚመጣውን ግዙፉ ሰው ተመልክተ። ረዥሙን የእፍንጫውን ጠም ሲያሳጥረው ምን ነበር? ኢትዮጵያዊው ሂትለር ይሆን? በምጸት ፈገግ እንዳለ መሣል የጀመረውን እጁን በፍጥነት ሽጉጡን ወደታወቀበት ሽንጡ ሰደደው። ግዙፉ ሳጅን ግን ሻምበሉ መብራቴን እይደለምና ጊዜ አልሰጠውም። ሌሎች ሁለት ጥይቶች ተኩሶ ደረቱን ደረደቡ።

ናፖሊዮን ሁለት እጆቹን ወደ ታች እንዘርፍ፤ ፈገግ አለ። ወፍራም ጨለማ እየቀረው፣ ሞት እየሳቀ ሲቀበለው የቅዠት ያህል ይታወቀዋል። ግዙፉ ሰው ወደርሱ ያጣጠረውን ኮልት ሽጉጥ ለእምብተኛ ጊዜ ከመተኮሱ በፊት ህሊናውን ሰቶ ወደቀ። ደህና ሁኔ ብርሃን!

ቻርሊ ለልጁ መልካም ምኞቱን ገልጾ በዐይኑ ላይ የተንጠለጠሉትን የእንባ ህለላዎች አብሶ የቲያትር ቤቱን በር አልፎ እንደወጣ፤ ጭንቅላቱ ውስጥ ያ የሚጠላው ድምጽ ሲመሰሰተው ተሰማው፤ ጆሮዎቹን በሁለት ጣቶቹ ድፍን አድርጎ ያዘ። ድምጹ ከውስጥ እንጂ ከውጭ ባለመሆኑ በህሊናው ውስጥ መጠላለፉን ሊያቆም አልቻለም።

እና ድንገት ብር ብሎ መሮጥ ጀመረ። በቲያትር ቤቱ ጀርባ ዞሮ ከንግድ ሥራ ኮሌጅ ማይጨው አደባባይ ድረስ። ከዚያ ቁልቁል የቁራን አቅጣጫ ይዞ በገነት ሆቴል አቋርጦ በግ ተራ ድረስ። ለአፍታ ሳይቆም ላሱን እየረጨ፣ ፀጉሩን እየገጨ ሮጠ... ሮጠ... ሮጠ፤ ልቡ ልትፈነዳ የደረሰች እስኪመስለው ድረስ በረረ። የሚጠላው ድምጽ የሚያባርረው ይመስለዋል መሃይም!... መሃይም!... መሃይም!... መሃይም!...

ሰይጣን ሰፈር ደርሶ ወደ ጀማል ሱቅ ሲቃረብ ጫን ጫን እየተነፈሰ ቆም አለ። የመብራት ምሰሶ ከበው የቆሙት የመንደሩ ወጣቶች እንደ ጉድ ይመለከቱታል።

“ቻርሊ ጨብ ብሏል” አለ ታሪኩ ከራራው።

“የአንጎሉ ብሎን ላልተ ነው” ግድግግዱ አለባባ በጎርፍና ድምጽ የራሱን ግምት ሰጠ።

“ጋሽ ቻርሊ ስለ ኪነት ንገሩን?” ተመስገን ድኩሳው ድንገት ድምጹን ከፍ አድርጎ ጮኹ።

ቻርሊ በህሊናው የሚጮኸው ድምጽ ጋብ እስኪልለት ቆም አለና ማሰብ ጀመረ። ቆይቶም ትክክ እንዳለ “ኪነትማ ሞተች!” አላቸው ድምጹን ከተመስገን ድኩሳው ድምጽ ጋር አመሳሰሉ። ወጣቶቹ እንደተማከሩ አይነት በእንደነት ሳቱ።

- “ኪነት ስትሞት አታለቅሱም?”
- “እናለቅሰም!” ወጣቶቹ በእንደነት ጮኹ።
- “ጥበብ ስትሞት እሪ አትሉም?”
- “እሪ አንልም!”
- “ውበት ስትሞት ኡኡ አትሉም?”
- “ኡኡ አንልም!”
- “ፍቅር ስትሞት ማቅ አትለብሱም?”
- “አንላብሰም!”

"ከደሴ ትውልድ!"
መጥቶ በእንደነት ሳቱ

"ወር በላ ሁሉ! ወደየቤታችሁ አትገቡም? መደሃና ደብተር ገልግችሁ አታነቡም? አትገናኙም? ጥበብን አምጣችሁ አትወልዱም?"

"መውለድ አንቸልም ወንዶች ነን!" ታሪኩ ከራራው መለሰለት ሌሎች አየተንጫጨ በላቅ ተንክተኩት

"ከደሴዎች ደደቦች መሃደም..." ድንገት ስድቡን አቋርጦ ርጠ - ወደጓይት ሃውሰ

ከጓላው ጥቅ ያለ ጥበጨባ አጅቦታል። "ቻርል! ቻርል ቻርል!"

አንሱ በጥንቅቅ ውስጥ የሚዘርገው ሰማይ መራቱ የሚሸከርከርበት ደመሰለዋል። ጓይት ሃውሰ በር ላይ ሲደርስ ወደ ጓላው አረገገና ተንደርድር ገርቦብ ያለውን በር በርግጫ ሲለው ወለል ብሎ ተከፈተ።

ጓይት ሃውሰ እንደ ወትሮ ምስቅልቅጋ እንደወጣች ነች። ኩቱን አውልቆ አርገው ሰፋ ላይ ወረወረና ተቀመጠች። ደረቁ አየተነፋና አየሚሸከርከር በላይ በላይ ይተነፋሽ ጀመር። ላቡ ከግምባና ላይ አየተንጠፈጠፈ ወደ ደረቁ ይዘገባል። ደም ያረገውን ትላልቅ ዐይኖቹ ሥራ አለፈቱም፤ በቤቱ ውስጥ ወዲያና ወዲህ ያማትራሉ። ድንገት ምጣዳ ጠርጲላ ላይ ተጣጥሮ የተቀመጠ ደብዳቤ ተመለከተና ከመቀመጫው ተነስቶ አነሳው ። ልክ የቃለ ተውኔት ጥራቱን ጨብጦ እንደሚያስገባውም ለይነት ደምጹን ከፍ አድርጎ ግንኙብ ቀጠለ።

ሌላ ትል፤

የሰንብት ደብዳቤ ነው። ቤት መጥቼ ሳገኝ ለልቻልኩም ወንድምዬ ከዚህ በፊት ያግወትኩህ እድል ተላክቶልኛል። ጀምላውን አግብቼ ነገ ወደ ጂዳ እበራለሁ። አያስቅም? ከበር ሳይመሆኑ ሚዜ ሳይመረጥ፤ ዳስ ሳይጣል፤ ዓለም አለፈች በተባለለት ደግሰ ሳልሰረግ አያስቅም? እኔ ሌሊቱን ሙሉ ሰስቆ አደርኩ፤ አያስቅላለሁ። 'ወግ ነው' ሲጻፍ ማልቀስ አትለኝም? ያለቀሰኩት ለምን እንደሆነ ታውቃለህ? ሊትል? ፍቅር ምን እንደሆነ ሳላውቅ በማግባቱ ነው! ራሱን በራሱ መግዛት ከጀመርኩ ጊዜ ጀምሮ ደስተኛ ለመሆን ያልፈነቀልኩት ድንጋይ አልነበረም። ከአንተ የምደብቀው ሚስጥር የለኝም ሊትል፤

ለአንድ ጀግኖች ለንግድ ሀይወቱ ደስተኛ ሆኖ አታውቅም ነፍሰ ዘወትር እንደተቀበዘዘች ነች። ለፍቅር የተቀረቀረው ልቤ ለጥላቻ ሁልጊዜም ከፍት መሆኑ ደግሞ ሲገርመኝ ይኖራል። ጀምላውን እንዴት እንደምጠላው ታውቃለህ? "ለምን አገባሽው?" እንዳትለኝ። ሚስጥር ሁሉ ባለታችውን የሚወዱ ይመስላሃል? ብቻ ስለሌሎች ምን አገባኝ? የኔውን ልጄርሰልህ፤ ጀምላውን ገገግሁበት ምሽት ለቅሰቅ ብዬ ያለቀሰኩት የወግ ሆኖ ብኝ አልነበረም። ጥላቻን ሲያከማች የኖረው ልቤ ከዚያ በላይ መሸከም ባለመቻሉ እንጂ። ጀምላውን በዚያው ምሽት አንቱ በገደለው በተደለሱት አያስቅም? የልጅነት ባሉን? አሰብኩ እንጂ አሰደረኩትኩም። በገዛ እብደቱ ሳቅኩ። አትፍረድብኝ ሊትል። ማን ያላየኝን ፍቅር ለመጀመሪያው ባሌ ሳሳየው?

ጀምላው ለእኔ ቻርተር አይሮፕላን ግለት ነው። ወደ ፈሰኩበት ለመደረስ የምገለገልበት ዕቃ። እርሱ ግን በፍቅር አብጄ ጨርቄን ልጥል የተቃረኩት ይመስለዋል። እንደ አምላክ እንደምቆጥረው ይገምታል። የረሱ ጉዳይ! በቀደም አፋትሽ ሥራው ምንድነው ብሎ ጠየቀኝ። "ተዋናይ ነው" ብዬ ብለው ከክፍሉ እንደሚያባርረኝ አውቅ ነበር። እና ምን እንዳልኩት ታውቃለህ? "በርም የሊትዮጵያ አምባሳደር ነው" አልኩት። "የኪንያ ዋና ከተማ ነች?" ቢል ጠየቀኝ። አዲያ ጂኦግራፊ አትልም?

ጀምላው ብር እንጂ ትምህርት የለውም። ወንድም እንዳለኝ ሲጠይቀኝ ደግሞ ዐይኔን በጨው ታጥቤ "ፓይስት ነው" አልኩት። አትከንብኝ ሊትል። ማን ባለተማሪኝ እውነት ለልጅነት ባሌ ልታመንለት? እንዳስተዋወቀውም ጠይቆኝ ነበር። "ጊዜ ብር ነው" አልኩት። "ከመደቼ ከእኔና ከአንተ ጋር የሚያሳልፉት ጊዜ የላቸውም" አልኩት። ማን ለማን ይበለግል ሊትል? የማወራውን ሀሰት ከእውነታው ጋር ሳንጸጸረው ልቤ እንሰከረርስ እስቃለሁ። ከደስታ የመገጨ ሳቅ ግን አይደለም። የእብደት፤ የቅሌት፤ የትንሽነት ራሱን የመጥላት ሳቅ ነው። እኔን መሰሎች ሁሉ በደረቅ ሌሊት ይህንን ሳቅ ስንት ጊዜ ስቀውት ይሆን?

ነገ ከልጅነት እስከ እውቀት የታሰርኩበትን ሰንሰለት የምበጥሰበት፤ እድሜ ዘመኔን ስቃጠል ከፍርክበት ምድራዊ ሲኦል ከሆነች ሃገር እምመጣት፤ ላግም የምወለድባት ዕለት ነች። ከፋህ ሊትል? የሃገርህን ከተ መስማት የማትወድ የአባትህ ልጅ መሆንህን ለሰማውቅ እንደሚከፋህ እገምታለሁ።

ይቅርታ አደርግልኝና ሊትል ሃገር የሚሉት ቋንቋ የውሸት ነው የሚመስለኝ። ሃገር ማለት አፈሩ ይሁን፤ ሰማዬ ይሁን፤ ሳርና

ትጠሉ ይሁን፤ ህዝቡ ይሁን አይገባኝም ብቻ ሁሉም ሃገር አፈ - ታሪክ ነው የሚመስለኝ። ጥቅም ቅርጫት፣ ባሉኝ ሃገር ላይ እኛ ጥሪ ያጣ ህዝብ ረገጥ አንደገባበት የዶሮ ርቢ መንደር፣ ሺበሺ ሲረገገል አይቻሉም። ድንግል ነች ያሉኝ ጥቁር አፈር ለገዛ ልጆቼ ሆድ እንኳን አልሆነችም። ባለታሪክ ነች ያሉኝ ሃገር ከአልፋ እስከ አሚጋ ያዘብጠኩት፣ የሰግሁላት ታሪክ የጦርነት፣ የጥንቅቅና የሰቆቃ ነው። ሲነገረኝ የኖረውና በዐይኖቼ የማየው እውነት ባይገጣጠምልኝ... ሃገር የሚባል ቋንቋ ለኔ ትርጉም የለውም ብል ትፈርድብኛለሁ? እውነት ነው ብትለኝ እንኳን በእናትነት ለእኔ ያደረገችልኝ ውለታ የለም። ስለ ሃገሪ የማውቀው ሃገር ቢኖር እቶን ነጻይ የማይበርድ ምድራዊ ሲኦል የመሆኗን ሃቅ ብቻ ነው።

በምሄድበት ሃገር ምን እንደሚገጥመኝ አላውቅም። ራሴን እጆቼን ዘርግቶ ወደሚጠብቀኝ አዲስ ዓለም ዐይኔን ጨፍኜ ወርውራዋሁ። በዚያ ምን እንደሚጠብቀኝ ለመገመት አልችልም። ምንም ቢሆን ደግሞ ግድ የለኝም።

ሊትል ... በፊት በፊት ለህይወቴ መመሰቃቀል ሁሉ ምክንያቱ አባቴ ይመስለኝ ለሰነር እጠላው ነበር። አሁን ግን ከልቤ ይቅር በየዋሉም ምን ያደርግ? ሳይታደል ተወልዶ ያልታደል? ቢያደርግ በርሱ ምን ይፈረዳል? ከቅርብ ጊዜ ወዲህ አዘገበት ጀምሮ ነበር። እባክህ አንተም አዘገበት? ሌላው ቢቀር ከአጠገቡ አትራቅ።

ወንድምዬ መለያየታችንን ሳስባው ልቤ ይሸበርብኛል። ሳጣመኛ የምንገናኝ አይመስለኝም... ጠዋት አየር ማረፊያ ብቅ በልኛ አንድ ጊዜ ብቻ ልይህ? ሊትል? አንድ ሚስጥር ልንገርህ? አንተን ብቻ እወድህ ነበር... ቻዎ

ሃረገወይን!

ሃረገወይን? የሚለውን ስም ራህ አነበብው። ከዚያ ቀስ እያለ ሰሙን ደጋግሞ ጠራው። ሃረገወይን! ሃረገወይን! ሃረገወይን። በደብዳቤው ላይ ካነበብው እውነት ያልሆነው ምንድነው? ምንም። የህክር ልጅ በሆቴል ቤት መኝታ ከፍል ውስጥ የውሰቤ መለኪያ እንደጨበጠች ከአረብ ተጋብታ ነገ ወደ ጂና ትበራላች። አልላቀም - በምጽትም፣ በቁጭትም፣ በትዝብትም። ጥልቅ ሃዘን ልቡን ጠልቆት እንባ እውጥቶ አላለቀሰም። ዐይኖቼን በደብዳቤው ላይ እንዳፈጠጠ ደርቆ ቀረ። አዕምሮው ፍጹም በድን ወደመሆን ተቃርቧል።

ብዙ ቆይቶ ደብዳቤውን አጣጥሮ ከነበረበት መለስና "መረገም እንጂ ሌላ ምንድነው?" አለ ቁና ቀኛውን እየተነፈሰ ለጆቹን ከሰራው ከሌት ውስጥ ከቶ የልጅን ስም ደጋግሞ በመጥራት ከፍሉ ውስጥ ይንቆራጠጥ ጀመር።

በየአቅጣጫው ያለ ምንክያት የሚንከራተቱት ዐይኖቹ በኋይት ሃውስ ግድግዳ ላይ በተለጠፈው የሃያ ዓመት አገልግሎት የምስክር ወረቀቱ ላይ ሲያርፉ፣ ከቴያትር ቤቱ በር ጀምሮ ሲያባርረው የመጣው ድምጽ ድንገት ህሊናው ውስጥ መጫህ ጀመረ። መሃይም! መሃይም! መሃይም! መሃይም!... የሚንቀጠቀጡ እጆቹን ወደ ምስክር ወረቀቱ ስደ ከተለጠፈበት ግድግዳ ላይ ገንጥሎ ወረወረው። ወረቀቱ በአየር ላይ እየተንሳፈፈ ሄዶ ምጣዱ ጠረጴዛ ላይ አረፈ። ድምጹ ግን እየደጋገመ ህሊናውን መውቀሩን አሳደረጠም። ሩጥ ሩጥ፣ ብረር ብረር፣ ሽሽ ሽሽ የሚል ስሜት ከውስጥ ታገለው።

ኩቱን ካስቀመጠበት አንስቶ በፍጥነት ለበሰና ከኋይት ሃውስ ወጥቶ ለመርጥ ሲንደረደር ሃራ ጋዴም ከበሩ ላይ አቆመችው። የመድረክ ልብሷን እንደለበሰች ነች። የፊቷን ሚክሊፕ አልታጠበችውም። ለመድረክ ሥራዋ ያደረገችው ረኅም አርቴሬሻል ፀጉር በፊቷ ላይ ተበታትኗል።

እንደደረሰች በቻርሊ አንገት ላይ ተጠምጥማ ታለቅሰ ጀመር። ቻርሊም ምክንያቷ ሳይገባው እየተንሰቀሰቀ አብረት አለቀሰ። "ማረኝ ጋሼ... ማረኝ... እኔ ነኝ ልጅህን ያስበላሁት... ማረኝ ጋሽ ቻርሊ... እኔ ነኝ ሊትልን ያስቀጨሁት... ማረኝ! ማረኝ! ማረኝ!" ከቻርሊ አገር ሥር እየተደፋች፣ እየወደቀችና እየተነሳች ራሽች።

ቻርሊ ድንገት ከትከት ብሎ በመሳቅ የኋይት ሃውስን ጣራ አንቀጠቀጠው። ሃራ ያለ ማቋረጥ ስታለቅሰ ቻርሊ ያለ ማቋረጥ ሲስቅ ጥቂት ደቂቃዎች አለፉ። ድንገት የጀመረውን ሳቅ ድንገት አቁሞ "ሊትል ምን ሆነ?" ሲል ግምባሩን ቅጭም አድርጎ ጠየቃት።

ሃራ ጋዴም ደነገጠች። ቻርሊ ገና የሊትልን ሞት አልሰማም። ዋይታዋን አቁማ ፊቷ ላይ የተበታተነውን አርቴሬሻል ፀጉር በጣቷ እየገለጠች ትናንሽ ዐይኖቿን እያርገገጠች እየችው። የልጅን ሞት ለአባት ሲያረዱ ወገ እንዴት ነበር?

"ሊትል ወዴት ነው ሃራ?" መላ ሰውነቱ እየተንቀጠቀጠ አፈጠጠባት። ሃራ በህይወቷ ሙሉ እንደዚያ ያዘነገገ የተጨነቀና ግራ የገባው የሰው ገጽታ አይታ አታውቅም። ቻርሊ ወደ ፍጻሜው

ተቃርባ ስትል ገመተችሁ ምንው ከመጀመሪያው ባወቀው በማለትም ተመናችሁ የልጁን ሞት ልትደብቀው ግን አልተከረችም "ሊትልን ገደለት ጋቼ ለልቅሰ ለገልጽሰና ደውጣልን ጋቼ... ሊትል ሳያሰበው ተቀጠፈ... የሀይወቱን አቅጣጫ ፈለግ ባገኘ... በመጀመሪያው ቀን ወደቀ... መላት ነው የወረደብን ጋቼ ቻርሊ... መፃት ነው... እድሜውን ሙሉ ሲመኝ በኖረው የተውኔት ሙያ የልቡ ሞልቶ... ገና መድረኩን በረገጠ ቀን... ማንበብን የጀመረውን ቃላትውኔት ሳይጨርስ... ለፋን እንደከፈተ ተንጋለሌ... መፃት ነው የወረደብን ጋቼ ቻርሊ... ከወደቀበት አንስተን ከውዲቱ ሆሲቲታል እስከነወሰደው ድረስ ሀይወቱ አላለፈችም ነበር... ሆሲቲታል በር ላይ መኪና ውስጥ እያለን አየደከመ መሄዱን አውቆ..." አርጌው ሰፋ ላይ ያስቀመጠችውን ትልቁን ቦርሳዋን ከፍታ በደም የጨቀየውን ባለክብብ ቅርጽ የብር ኔጥ እየሰጠችው... "ይህን እንደምገም ከአንገቱ አውልቆ 'ለእባቴ ስጭልኝ' አለኝ... ንገረው አለኝ 'ዳዲ እባክህ እንዳታገኘህ' በይወ" አለኝ 'ከልብህ ይቅር በለኝ በይልኝ' አለኝና ስምህን ደጋግሞ እየጠራ ወደማይቀረው አላፈ... ምንው ለኔ ባረገው ሊትል!... እኔ ነኝ ያሰጠሁት እኔ ነኝ ገደ ቢሳገ ያስቀጠፍኩት እኔ ነኝ ተውኔቱን እንዲጫወት ያግባባሁት... ወይኔ ሊትል! የኋይት ሃውስ መሠረት እስኪንቀጠቀጥ እየሮኸች አፈሩ ወለል ላይ ተንደፋደፈችሁ

ቻርሊ በልጁ ደም የጨቀየውን የብር ኔጥ በከንፈርቱ እየሳለሰ ሳመው... ሳመው... ለሰከንድ ከፍልፋዮች ብቻ ወደ ህሊናው የተመለሰ ያህል የብሩን ኔጥ በእጁ አንጠልጥሎ ራቅ አድርጎ ሲመለከተው ቆየና "ተቀባይ ያጣ ውርስ" ሲል ጮኸሁ

ሣራ ጋዴም የምታደርገው ግራ ገብቷት ራሷን በሁለት እጆቿ ይዛ ስትንቀጠቀጥ ቻርሊ የብር ኔጥን የሃረገውን ደብዳቤ ከተቀመጠበት የምጣድ ጠረጴዛ ላይ አስቀምጦ እጆቿን ደረቀ ላይ አጣምሮ አንድ ጊዜ ደብዳቤውን እንደ ጊዜ ኔጥን እንደ ጊዜ ደግሞ የሃያ ዐመት አገልግሎት የምስክር ወረቀቱን እየተመለከተ የማያቋርጥ ሳቅ መሳቅ ጀመረሁ ጠብታ እንባ ከጠፈባት የደረቀች ነፍሰገ በጣር እየተጨመቀ የሚወጣ ደረቅ ሳቅ የልብን ስቃይ የነፍሰን ዋይታ የህሊናን ነቀርሳ አገሎ ከግድግዳ ግድግዳ የሚነጥር ሳቅ ሁሉን የመርሳት ግለምን የመናቅ የአብደት ሳቅ

ሲረዥም ጊዜ ይፈነዳል ብሎ ሲፈረው የኖረ ነገር በጭንቅላቱ ውስጥ ሲፈነዳ ታወቀው እንሳሉ በጭንቅላቱ ውስጥ የሚኖሩትን መሰለው ከዚህ በፊት ለምታቸው የማያውቅ ልዩ ልዩ ድምጾች በጭንቅላቱ ውስጥ እየሮሁ ተንጫጨበት በሊትል ቻርሊ ታጣፊ አልጋ ጠርዝ ላይ ቁጭ አለሁ ወዲያው ሁሉም ነገር ድብልቅልቅ

አለበትና የዐይነት ብርሃን ለአፍታ ጨለመሁ ከዚያ በኋላ የሆነውን ነገር አያስታውሳም

"ሊትል ወደት ነው ሣራ?"

አልመለሰችላትም

"ሃረገውን ወደት ነት?"

አልመለሰችላትም

"አቢ... አብቴ ሃራ እንኳን ከሳኔ አትቆምም?"

አንድ ጊዜ በሃይል ሮህ ሸሚዙን ተረተረና ከኋይት ሃውስ ብር ብሎ ወጣሁ ከዚያ ግራና ቀኝ ሳይገላመጥ የሰይጣን ሰፈርን ጠጠራም መንገድ ይዞ ደርጥ ጀመርሁ ሣራ ጋዴም ተከላካዮች ልትደርሰበት ግን አልቻለችም በግ ተራ ደርሶ በመኪና መተላለፊያው አስፋልት ላይ ቆም ብሎ አመነታና የቁራን መስመር ይዞ ቁልቁል በረረሁ ንፋስ በልከኩ ቃሊቲ ደብረዘይት ዋጅ... መሳሻውን እንጂ መድረኛውን ማን ያውቃል?

ሣራ ጋዴም ንፋስ የሚበታትነውን አርቴሬሻል ፀጉር ከፈቷ ላይ እየገለጠች ሀውልት ሆና እንደቆመች ቀረችሁ

ቻርሊ የሚሮጠው አስፋልቱ መሃል ገብቶ ነው እንደ ጥይት ከሚበሩ ታክሲዎች እግር እያገሩ ከሚከንቱ የከተማ አውቶብሶችና ከባድ መኪናዎች ጎማ እንደሚያመልጥ በመገመት ደግሞ ደግሞ አማተሮች እንባጥ ግን ያለማቋረጥ እየፈሰሰ ሚክላፕ በተቀባው ንጉጫ ላይ ቁልቁል መውረዱን አላቆመም "ወይኔ ቻርሊ" ስትል በድንገት ጮኸችና ያጠለቀችውን አርቴሬሻል ፀጉር ከራሷ ላይ ነጭታ አስፋልቱ ላይ ወረወረችው ታክሲ አስቆማ ወደ ቲያትር ቤቱ ስትዘገባለም ቦርሳዋን ኋይት ሃውስ ሰፋ ላይ መርሳቷን አላስታወሰችም ነበር

*** **

በጥቁር አንባሳ ሆሲቲታል የድንገተኛ ህሙማን መቀበያና ድጋታ መስጫ ከፍል በር ላይ ሻምበል መብራቱ እንገቱን እያሻሸ ደንጎራደዳል "ቲያትር ቤቱ በር ላይ መድቧቸው የክፍ የወንጀል ምርመራ ከፍል ባልደረቦች በህንፃው መተላለፊያ ሁሉ ጥግ ጥግ ይዘው በተጠንቀቅ ቆመዋል ሳጀን ከሻምበሉ ኋላ እየተከተለ ጤንኑን ይጠይቀዋል

"አሁን ሻል አለህ ኔታዩ?"

"ሃግብ አይግብ፤ ደህና ነኝ። ለሁን ጥናው ጥንቅቅ
ላቆለኛው ነው" አለ ሻምበሉ ሃግብ እንደገባው ዐይጥቆን ቡዝዝ
አድርጎ።

"ደግሞ ለነፍሰገዳይ ትጨነቃለህ? ለምን አሥር እግሩን
አይበገም! ሀይወቱ ብትተርፍም አሁኑኑ ግዜያ ወለጄ እያጨግሰኩ
የተወለደበትን ቀን አስቆጥረው ነበር" አለ ሳጅን ረኽሞ ራዕን
አየጎተተ።

ሻምበሉ መብራቱ በቅሪታ ፈገገ አለና "የዚህን ሰው ነፍስ
ከምንም በላይ አፈላጋታለሁ... ሀይወቱ ካለፈች የወንጀሉን ፍንጭ
ለማግኘት የነበረኝን ተስፋ ሁሉ ያጨልመዋል። ለህተት እንደሠራህ
ግን ታውቃለህ?" ሻምበሉ ግምብሩን ቁጥር አድርጎ ጠየቀው።

ሳጅን ጠሙን እያፍተለተለ ሻምበሉን በመገረም ሲመለከተው
ቆየና "አምን ተሳታፊላሁ ጌታዬ... አምስት ጥይት ለአንድ ሰው
በማሰላሰቱ አዝኛለሁ። ለወደፊቱ ግን አንድ ጥይት ለአንድ ጥንቅላት
የሚለውን መርህ አስተላለሁ... ሃሃሃ..." ሲል አፈዘ።

በዚያው ጊዜ ውስጥ አንዲት መነጽር ያደረገች ረጅም ዶክተር
ለናፖሊዮን ሀክምና ኮሚሽን ባለቤት ክፍል ስትወጣ ሻምበሉ መብራቱ
ቀረብ ብሎ ቆስለኛው የሚገኝበትን ሁኔታ ጠየቃት።

"ይቅርታ ያድርጉልኝና" አለች ዶክተሪ በእጇ የያዘችውን
ባእር ከንፈሯ ላይ እንዳደረገች።

ሻምበሉ መብራቱ በሰጋት ግደን ከመመልከት በቀር የሚላት
አልነበረውም። "ቆስለኛው በሀይወት የመቆየት ተስፋ የለውም፤
አዝኛለሁ..." አለችና ገፋ አድርጋው እየተጣደፈች አለፈች።

ሻምበሉ መብራቱ ወሽመጡ ብጥሰ ሲል ተሰማው። ወር ሙሉ
ሲያደክመው የሰበሰቡ የወንጀል ጉዳይ ግምት ፋናው ሲጨልም ታየው።
ወደ ሃምሳ አለቃው ዞር አለና "አንድ ሰው ብቻ እዚህ መድጠህ
ሌሎቹን አባሎች ያገዝና ተከተለኝ። ዛሬውኑ የምናድነው ሌላ ወንጀለኛ
አለን?" ብሎ ወደ ሽልሰዎን መኪናው በመሄድ ከሆሰርታሉ ቅጥር ግዜ
ወጣ። በሳጅን የሚመራ የምርመራ አባሎች ቡድን በአርጌዋ
ላንድርቨር ተከትሎታል። ሻምበሉ ጠባቂውን በዚያው ቀን በጁ
ለማሰገባት ከራሱ ጋር ተማግጧል።

*** *** ***

ሁለት የአንቅልፍ አንክባሎች በውሃ አወረርዳ የጠች።
ሰለገተኛ ጊዜ መሆኑ ነው? ዐይኖቿ መጨረገ ጀምረዋል። ለዚህ
ቅልጥ፤ ሰውነትን ቅልል፤ መተግጠፊያዎቿን ድንገዝ የሚያደርግ
ሰሜት ይሰግታል። በተቀመጠችበት ወንበር ላይ መርጋት
አልቻለችም። አንገቷ ራሷን ተሸከሞ መቆም አልሆነለትም። ወንበሩን
ተደገፋ ተነሳችና እየተወላገደች ወደ አልጋዋ ተጠግታ ወደቀችበት።
በጀርባዋ እንደተንጋለለች ረኽሞ ፀጉሯ ፊቷን አለበሰው። እጇቿ ግራና
ቀኝ ተዘረጉ።

የመኝታ ክፍል በር ሲመታ የቅዠት ያህል ይታወቃታል።
ለመነሳት ግን ስቅመም ፍላጎቱም አልነበራትም። እያቀፋት ካለው ደስ
የሚል ደመና እቅፍ፤ እርይታ ከሞላበት ለመመን ሊያነቃት
የሚሞክረው ማነው?

"... አብነት? አብነት? አብነት?" ትከሻዋን እየነቀነቀ አንድ
ድምጽ ይቀሰቅሳታል። የተጨረገውን ዐይኗን እንደምንም ገልጣ "ም...
ምን ድነው?" አለች የትንፋሽ ያህል ርቀት በማይሄድ ድምጽ

"እኔ ነኝ አብነት... እባክሽ አንድ ጊዜ ተነሽ..."

"ማ... ነው?"

"ዘራቱ ነኝ አብዩ... አንድ ጊዜ ተነሽ..." ሠራተኛዋ በአብነት
ሁኔታ እየተደነቀች ወትወታዋን ቀጠለች።

"ባክሽ... ትንሽ ልተኛ..." አብነት አንደት በሚበላ አባዛኝ
ድምጽ ለመነቻት።

"አንድ ሰው በር ላይ እያሰቸገረን እኮ ነው... እባክሽ አንድ
ጊዜ አንጋግረው... አቢ... አንቺ... አብዩ..."

"ማ... ማን... ነው?" ለጠየቀችው ጥያቄ መልስ ላትጠባቅ
ተመልሳ አንቀላፋች።

"አንድ... አብነት..."

"ማ... ማነው..."

"ተከልኝ ባልቻ ነኝ ይላል... አንድት ያለ አሰቸጋሪ ሰው
መሰለሽ ። በዚች ደቂቃ አንቺን ካላገኘህ..."

"ባክሽ... ተይኝ... ዘርዩ... እንደዚያ የሚባል ሰው አላውቅም
... ነገ ተመለስ በይወ..."

"እሺ የሚለኝ አይመስለኝም... ችክ ያለ ሰው ነው..." ዘራቱ
ቆም ብላ ቁልቁል አልጋው ላይ የተንጋለለችውን አብነትን ስትመለከት
በጥልቅ እንቅልፍ መወሰዱን ተረዳችና አዘነችላት። የተዘረጋውን እጇን
አስተካከላ ከተከፈተው ቁምሳጥን ውስጥ ጋቢ አውጥታ ካለበሰችት በኋላ
ክፍሉን ዘግታ ወጣች።

በፀጥታ ለመሞት የጥቂት ደቂቃዎች እርሴት እንኳን የማይገኝበት እንዴት ያለ በሁከት የተሞላ ግላም ነው። በመጨረሻዎቹ የህይወት ወራቶች ያላለፈችው ጭንቅና ትርምስ እውን እንኳን አያበቃም?!

አፍታም ሳትቆይ ዘራቱ ተመልሳ ወደ አኩባት መኝታ ከፍል ገባች "አሊ... አብዬ... አከላት? አከላት? ሃራ ደግሞ እንዴት ያለ እንቅልፍ ነው?... አሊ አንቺ አከላት... ትከሻዋን እየተቀናቀኝ እንደምንም አነቃቻት።"

"ማ... ነው?"

"ዘራቱ ነኝ..."

"ምንው ዘርዮ... ም... ነው... ትንሽ ብተኛ ምን አልኩሽ?" ዐይኖቿ ሳይገለጡ እኛ ብቻ ለአመል ያህል ተንቀሳቀሰ።

"እረ ሰውየው ለጨርሰን ነው... ለጌቶች እንዳገገግር ከእንግዶች ጋር ብርቱ ቆይታ ይዘዋል። ግራ ገግነኩ..."

"ማነው... አልሽ..."

"ተካልኝ ባልቻ ነኝ ይላል። በር ላይ ከዘጠኛው ጋር የተካረረ አታካር ገጥሟል" የዘራቱ የተጨነቁ ዐይኖች ተንከራተቱ።

አከላት በሰውነቷ ውስጥ የቀረ የመጨረሻ ሃይሏን አጠራቅማ አልጋው ጠርዝ ላይ ቁሞ አሰችና "ዘርዮ... ባከሽ ፎጣ በውሃ ነከረሽ... አቀብይኝ..." ስትል ጠየቀችት።

ዘራቱ በአልጋው ጠርዝ ላይ ተጣጥሮ የተቀመጠ ፎጣ እንስታ ወደ መታጠቢያው ቤት ፎጠች። ፈጥኖ ወደ አከላት ተመለሰች። ውሃ ባቆረው ፎጣ ግምባሯን ፈቷንና እንገቷን ስታረጥብላት የተጨፈነት ዐይኖቿ በዝግታ ገርቦብ ብለው ተከፈቱ። ከተቀመጠችበት ስትነሳ ተንገላገደችና ዘራቱን ደገፍ ብላ ቆመች።

ሠራተኛዋ የአከላት ሁኔታ የጤንነት አልመሰላትም። እንቅልፍ ብቻውን እንደዚያ ያደርጋል ብላ ስላልገመተች "ደህና እይደለሽም እንዴ አብዩ?" ስትል ጠየቀችት።

"ደ... ደህና ነኝ..." ተቀምጣበት ወደነበረው ወንበር እየተንገላገደች ሄደችና ዘፍ አለችበት። እጇን እንደምንም ዘርግታ በትንሹ ጠረጴዛ ላይ ያስቀመጠችውን ውሃ የያዘ ጠርሙስ እንስታ ጨለጠችው። "ውሃ ድገሜኝ" ተነፈሰች።

ዘርዮ... አሰገቢው"

ዘራቱ ግምባሯ በጥርጣሬ ቅጭም እንዳለ ወጣች። ተካልኝ ባልቻ? ለሞት እንኳን ጊዜ የማይሰጥ እንዴት ያለ ከተ ሰው ነው? በዚች በመጨረሻዋ ደቂቃ እንኳን ከሞት ገዝዋ ያናጥባት?... አንድ ሰው ከፊት ለፊቷ እንደቆመ ይታወቃል። ቀኛ ብላ ገርቦብ ብለው በተከፈቱ ዐይኖቿ ማንነቱን ልታጣራ ሞከረች። ከዚህ በፊት አይታው የማታውቅ ሰው ነው።

"እንደምን ከርመሻል እመቤቴ?" ከወገቡ ጎንቦስ ብሎ እጅ እየነሳ ጤንነቷን ጠየቃት - ተካልኝ ባልቻ! አከላት አልመለሰችለትም።

"ከነጋሽኝ ይህን እመቤቴ?"

"ላስታውሰህ አልቻልኩም... በጣም አሞኛል... ምን... እንደምትፈልግ... ልትነግረኝ... ትችላለህ?" አለች አከላት እንገቷን ቀኛ አድርጋ ለመቀመጥ እየታገለች።

"ምንው ምን ነካብኝ እመቤቴ?... እረ ከፋሽን አያሳዩኝ... በመዘንጋትሽ ግን አይደንቀኝም ጊዜው ትንሽ ረዝሟል... እኔ ግን አልዘነጋሽም... ውለታሽ እስከ መቃብር አብሮኝ ይዘልቃል..."

የደነዘዘው ህሊናዋ ከፊቷ የቆመውን ሰው ማንነትና ምን እንደሚፈልግ ለማወቅ አልቻለም። ሰውነቷ ፍጹም መዛል ስለጀመረ ከተቀመጠችበት ልትወድቅና ህሊናዋን ልትሰት የቀራት የጥቂት ደቂቃዎች እድሜ ብቻ ነው። የጀርዋ የመስማት ሃይል እየደከመ በመሄዱ የሰውየው ድምጽ የሚሰማት የጎፋሰ ሽውታ ያህል ብቻ ነው።

"ከሁለት ዓመት በፊት..." ተካልኝ ባልቻ ታሪኩንና አሁን የመጣበትን ጉዳይ ማብራራት ሲጀምር ትንሽ በትንሽ እየነቃች የደነዘዙት የሰሜት ህዋሳቶቿ ትንሽ በትንሽ እየተንቀሳቀሱ ገርቦብ ብለው የተከፈቱ ዐይኖቿ እየተገለጡ ትንሽ ትንሽ በአካልም በመንፈስም ነቃች።

በእንግሳ መቀበያው ክፍል ውስጥ መንገሻ የኔህ ከጠረጴዛው ላይ በተዘረጋው "የአከላት አስመዳኝ ላኪ ድርጅት" በሰጠታ ለጠበቃው ማስተላለፋቸውን በሚያረጋግጠው ሰነድ ላይ ለመፈረም ብዕራቸውን ጨብጠዋል። ዐይኖቻቸው ፈጠዋል። ከንፈራቸውና ብፅር የያዘ እጃቸው ይንቀጠቀጣሉ። ላባቸው ከግምባራቸው ላይ ይንጠፈጠፋል።

ከፍሉ ውስጥ ከመቼውም ጊዜ በላይ ውጥረት ሰፍኗል። ሶስቱ አማኞች የመንገሻ ሁኔታ አሳዝኗቸው በመገረምና በጥርጣሬ ዐይን ይመለከቷቸዋል። እንዳቸውም ሰነዱን ተገደው እንደሚፈረሙ አያውቁም።

የጠበቃው የሰውነት ጅምቶች ሁሉ ተወጥተዋል። የደም ሥፋት በግምባሩ ላይ ፈጠራ። ከወረቀት የጡት ጥገና ላይ ወይም ተገልገለው በዕር በጨበጠው በመንገሻ የኔክህ እጅ ላይ አነጣጥረዋል። ያችን ቅጽበት ሊያምናት አልቻለም። የብር ርሃብ ጥርስ አውጥቶ ህሊናውን ያገኘዋል፤ የትልቅነት አውሊያ የነፍሱን መንጋጋ ከጫፍ ጫፍ አያላቀቀ ያዘጋጋል።

የጣልያኑን ሽማግሌ አፍና አፍንጫ በርጣ ለማፈን የተጣደፈው የመንገሻ የኔክህ እጅ ግን በደምና በላብ ተጨማሪቆ ያፈራውን ሃብት ለመልቀቅ አልፈጠነም። አሁንም ብዕሩን ጨብጦ ይንቀጠቀጣል።

ጠበቃው ሰዓቱን መልክት አድርጎ የሚቆራረጠውን ትንፋሹን አስተካከለና “ጌታይ...” ንግግሩን ከመጀመሩ በፊት አንድ ድምጽ አቋረጠው። የእንግዳ መቀበያው ከፍል በር በገይል ተበርግዶ ተከፈተ። አብነት መንገሻ ፀጉሯ ተበታትኖ፤ ዐይኖቹ ደፍሮሰውና ፈጠው ቆማለች። የጠበቃው አፍ እንደተከፈተ ቀረ። መንገሻ ካለበት ሳይንቀሳቀሱ በድን መሰለው ዐይኖቻቸውን አፈጠጡ። አማኞቹ ብቻ ግራ ተጋብተው እርስ በእርስ ይተያዩ ጀመሩ።

“አባባ... በሰነዱ ላይ እንዳትፈርም!” አብነት ያላትን ሃይል ሁሉ አጠራቅማ ጮኸች። ጠበቃው በመርፌ የተወጋ ያህል ከተቀመጠበት ተፈናጥሮ ተነሳ። የእድሉ በር ለመጨረሻ ጊዜ ተጠርቅማ ለመዘጋቷ አልተጠራጠረም። መንገሻም ልጃቸው ፈጽማ ለማበደ ጥርጣሬ አልገባቸውም። በሩን ተደግፋ እንደ ቆመች የሚዘለፈለፍ እጇንና የሚንቀጠቀጡ ጣቶቿን ወደ ጠበቃው ጠቁማ “ይህ... ሰው... ሌባ! ሌባ! ሌባ! ነው... ሰነዱን እንዳትፈርም አባባ!” አለች። እንባዋ በጉንጫቿ ላይ ይወርዳል የድል እንባ! የበቅል እንባ!

“አባባ... አንድ ጊዜ ብቻ አነጋግረኝ” አለችና እየተንገገገደች ወደ መኝታ ከፍሏ ሄደች። መንገሻ የጨበጠትን ብዕር ወርውረው ወደ አብነት ሮጡ። በመኝታ ከፍሏ ውስጥ አብነት ብቻ አልጋው ጠርዝ ላይ ተቀምጧልች። “ምንድነው የምታወራው?” በሩ ላይ እንደቆሙ ጮኸው ጠየቋት።

“ሰነዱ... በ... በጠቃሚው... እጅ... የለም... ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት... በእጅ ገብቷል” በሚዘለፈለፉት እጆቹ ከጡቷ ሥር የተጣጠፉ በጫ ቀለም ያላቸው ወረቀቶች አውጥታ ሰጠቻቸው።

መንገሻ የኔክህ አብነት የምትናገረውን አምነው አልተቀበሉም። ዐይኖቻቸው የሚያዩትንም አላመኑም። በሚንቀጠቀጡ እጆቻቸው የተጣጠፉትን ወረቀቶች ዘረጉና ሙሉ ብርሃን ለማግኘት ወደ ተከፈተው መስኮት በመጠጋት እያንዳንዱን ገጽ በጥንቃቄ አነበቡ። ደንጋጤአቸው በገጸቸው ላይ እንዳለ የፈጠጡ ዐይኖቻቸውን ገልገለው “እ - እንዴት... ልታ... ገኘው... ቻልሽ?” በማለት በሚንቀጠቀጥ ድምጽ ጠየቋት።

አልመለሱትም። ከተቀመጡበት ተነስታ ቆመችና “ባ - አባትነትህ... አስከ አሁን ላደረክልኝ ውለታ ሁሉ... በዚህ ሰነድ ሀይወትህን በመግዛት እንደከፈልኩህ ይሰማኛል... ደህና ሁን...” አለችና ከፍሉን ለቃ ልትወጣ ፈቷን አዞረች።

መንገሻ ከቆሙበት ተንደርደረው ከንደን ያዝ በማድረግ አቆጧት። ምን እንደሚሏት ጠፍቷቸው አፋቸውን እንደከፈቱ አብነት ቀደመቻቸው “አባባ... እንደቀደሙት ፃመታት ለቃልህ ታማኝ ሰው ሁን... ከእንግዳህ ልጅህ አይደለህም...”

መንገሻ መወሰን እንዳታታቸውና ግራ እንደገባቸው በዝግታ ለቀቋት። አብነት እግርቿን ግራና ቀኝ እያማታች ከቤቱ ወጣች። ጥቂት ዘግይተው ደጋግመው ይጠሯት ጀመሩ። የሰጠቻቸውን ጀርባ አላዘረችም... ሃውልት መሰለው እንደቆሙ ሰመለከቷት ቅጥር ግቢውን አቋርጣ የውጭውን በር በትግል ከፍታ ወጣች።

ከግቢው እንደወጣችም እንግዳ ትርኢት አጋጠማት። አንዲት ሽከሰዋገንና ሌላ የፖሊስ ታርጋ የለጠፈች ላንድሮቨር ቆመዋል።

እግራን እየተተች ታክሲ ወደምታገኝበት አቅጣጫ ሄደች። ሰይጣን ሰፈር ስትደርስ መጨለም ጀምሯል። የኋይት ሃውስ በር ገርቦብ ብሎ ተከፍቶ ስታይ ቻርሊ እንደሚኖር ገምታ በቅሬታ ፈገግ አለች። የተአምር ያህል የተጠራቀመው ጉልበቷ ብርሃን እየሰጠች በዝግታ እንደምታልቅ ሻማ ሀይሏ ቀስ በቀስ ከውስጧ እየተግጠጠ እያለቀ ነው።

የኋይት ሃውስን በር ገፋ አድርጋ “ቻርሊ... ቃሌን እንደጠበኩ ፍህ ውስጥ ላንቀላፋ መጥቻለሁ... ሙሽራህን አትቀበላትም?!”

ወይንስ ዛሬም ውሻ ነች ብላህ ትሸሸኛለህ?.. በግለት ሙሽት።
የመለሰላት አልነበረም።

ኋይት ሃውስ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ ምስቅልቅል ወጥቷል።
ደብዘዝ ባለው ብርሃን ምጣዶ ጠረጴዛ ላይ ተጣጥሮ የተቀመጠ
ደብዳቤ በደም የተነካረ የብር ጌጥ ከግድግዳው ላይ የተከጠለ
የምስክር ወረቀት ስትመለከት አንድ ችግር መፈጠሩን ገመተች።
እንደምንም ተወላግ ለርጌው ሱ ላይ ዘጭ አለች። እጅጅ
በመደገፊያው ግራና ቀኝ ቁልቁል ተዘርግተዋል። እንገቷ በግራ
ትክክቱ ላይ ዘንባል ብሎ ፊቷ የገዛ ፀጉሩን ለጠጧል።

መፍጠዝ የጀመሩ ዐይኖቿ ይንከራተታሉ። እና የምታልም
መሰላት። እንደ ጥጥ የለሰለሰ ስለ ጥቁር ደመና እየቀረባት...
እየቀረባት... እየቀረባት ሲጠጋ እርሷም የወፍ ላባ ያህል ቅልል
እንዳለች ለየሩን በእጅጅ እየቀዘፈች ትበራለች... ትወድቃለች...
ትበራለች ትወድቃለች... በዉለማው እቅፍ ውስጥ ተንጋላጥ በፀጥታው
ፀጥ ብላ "እርይ" ልትል ትበራለች... ግን ትወድቃለች ሞት ወደ
ሚሉት የፀጥታ አምባ ለመድረስ። በዚያ ምናልባት ሲጋና ነፍሷን
የሚሻመው የሰው ጭራቆች አይኖሩም። ጉልበተኛ የደካማን ማጀራት
ረገጠ አያስገብርም። ሀብታም በደህ የረሃብ ሰቆቃ አይሰጥም።
ቀጣፊዎች አይቀጥቱም። ተበዳዮችም አይከሰሱም።...የጦርነት እሳት
የሆኖንን ገላ አይጠብስም። ፍቅርም እንዲህ አይመርም...

ግራ ጋደም የኋይት ሃውስን በር በርግና ስትገባ በርላዋ
በተቀመጠበት አርጌ ሱ ላይ አንድ ሴት በጀርባዋ ተንጋላ ለየች።
በጥንቃቄ እየተራመደች ሴትየዋን አጎንብሳ አስተዋለችት - አጠቃላይ
መንገሻ ነች። ትንተኛ ይሰለመለማል፤ እካሷ መቀጠቀጠ ጀምሯል።
ሞትና ህይወት፤ ህይወትና ሞት እጣ እየተጣጠሩት ነበር።